

สี่ขราชสมบัติ

พระนิพนธ์
กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์

สัปดาห์สมมติ

ของ

น.ม.ส.

สำนักพิมพ์คลังวิทยา

๑๑ ถนนเฟื่องนคร สังกัดเสาชิงช้า พระนคร

พิมพ์ที่ ร.พ. เจริญธรรม ๑๒๐ เสาชิงช้า พระนคร
นายรวล รุ่งเรืองธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๔๕๔

คำนำของผู้จัดพิมพ์

ฉบับราชดำริของ น.ม.ส. ซึ่งปรากฏเป็นรูป
เล่มสวยงามอยู่ในมือของท่านผู้อ่าน ณ บัดนี้ นับ
เป็นลำดับที่ ๒ ต่อจากนิทาน น.ม.ส. ในชุดพระ-
นิพนธ์ของกรมหมื่นพทยาตงกรณ์ ที่สำนักพิมพ์
คังวิทยาได้รับอนุญาตให้เป็นผู้จัดพิมพ์จำหน่าย
บรรดานักหนังสือและนักอ่านทั่วไป ย่อมจะ
ทราบได้เป็นอย่างดีว่า พระนิพนธ์ของพระองค์
ท่านมีรสชาติเป็นอย่างไร ทางสำนักพิมพ์ไม่จำ
เป็นจะต้องขี้ใจเกินที่เข้าใจกันได้ดี เพราะ
ผีพระโอรุในนามของ น.ม.ส. นี้ เป็นนามที่กะเดื่อง
อยู่ทุกยุคทุกสมัย ในโลกของการประพันธ์ของ
เมืองไทย พระนิพนธ์ท่านทุกๆ เรื่อง จึงจัดได้ว่า

เป็นอมตะวรรณกรรมอันยอดเยี่ยม

ตั้งราชสมบัติ นับว่าเป็นพระนิพนธ์ชนเอก
 เรื่องหนังสือเป็นอมตะ เพราะได้พิมพ์มาครั้ง
 หนึ่ง เมื่อปี ร.ศ. ๑๒๙ เป็นเวลา ๔๐ ปีเศษล่วง
 มาแล้ว การพิมพ์ในสมัยนี้ ได้รับความนิยม
 เป็นที่พอใจแก่ผู้อ่านเป็นอย่างมาก ทั้งเชอพระ-
 วงศ์และข้าราชการทั่วไป ซึ่งบัดนี้จะหาอ่านไม่ได้
 เลยแม้แต่เล่มเดียว ตั้งราชสมบัติแม่จะเป็นพระ
 นิพนธ์ที่ทรงไว้นานแฉะกจริง แต่ไม่นานเลยสมัย,
 ตั้งราชสมบัติ เป็นประดุจว่าเพชรที่ดำค่า ซึ่งถูก
 อับแสงไปชั่วคราว และบัดนี้ กาดังต้องแสงดู
 บรรณโลกนี้ตามเดิมแล้ว ความสนุกของเรื่องมี
 อย่างไร ท่านจะทราบได้จากคำนำเรื่องแฉะเนื้อ
 เรื่องใหม่ได้โดยละเอียด

สำนักพิมพ์คตงวิทยา ในฐานะที่เป็นผู้จัดบริ-

ก

การพิมพ์ หนังสือเด่นขอ คอท่าน นักอ่าน อยู่เบื้องหน้า
รู้สึกเป็นเกียรติอันยิ่ง ที่ได้จัดพิมพ์เรื่องชุดพระ-
นิพนธ์ของ น.ม.ด. ซึ่งทำให้บริการนมนคง สัมกับ
ที่ท่านนักอ่านได้ ใจและได้ช่วย ส่งเสริม บริการ
การพิมพ์ของสำนักพิมพ์อยู่เด่นขอ สำหรับพระ-
นิพนธ์เรื่องต่างๆ ของ น.ม.ด. นี้ ทางสำนักพิมพ์
ขอถือโอกาสเรียนให้ท่านนักอ่านทราบทั่วกันว่า
ไม่ใช่จะจัดพิมพ์เด่นขอเพียงลำดับที่ ๒ | แต่ก็จะยัด
ใจเพียงนี้ ทางสำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์เด่นขอท่านเป็น
ลำดับต่อไปอีก ซึ่งทางสำนักพิมพ์ได้รับอนุญาต
ไว้แล้ว ย่อมจะเป็นข่าวดีของนักอ่านทุกท่าน

สำนักพิมพ์ คลังวิทยา

๑๕ ตุลาคม ๒๕

คำนำเรื่อง

เขื่อนวนหนนเป็นโชคคตของข้าพเจ้า ที่ท่านนายพต
ผู้เฒ่าได้กรุณาเชิญให้ไปกินอาหารเย็นกับท่านจำ
เพาะแต่ตัวท่านกับข้าพเจ้า ที่สโมสรของท่านใน
ตอนดอน ซึ่งเป็นสโมสรเก่าที่สุดในกรุงนั้น

ท่านนายพตผู้เฒ่า นั่งจับ ปอดคไว้นั่งอยู่ตักคร
หนึ่ง ดูท่าทางเหมือนจะนึกถึงเรื่องราวเก่าแก่ที่
เกี่ยวกับสโมสรนี้ ตาท่านกวาดตกรอบห้อง ตมม
โนนแแต่ตมมมนี้ ประเดยวกยม ประเดยวกทำ
ชมวดคว ดังเกิดไต่ว่าท่านนึกถึงเรื่องที่ชอบบ้าง
ที่ไม่ชอบบ้าง ส่วนข้าพเจ้าเมื่อเห็นท่านนายพตผู้
เฒ่ามีอาการเช่นนั้น ถึงอยากจะถามก็ไม่กล้าถาม

เรื่องสืบทอด

ด้วยข้าพเจ้าไม่ต้องการจะทำให้ท่านตั้ง กตัญญู
เวลาปัจจุบัน ในขณะที่เข้าใจว่าท่านกำลังมีใจ
เดือนดอยไปในภาคเมื่อกระนั้น คิดหวนกลับหลัง
ไปถึงการที่ได้เป็นไปในเวลาที่ล่วงมาแล้ว ๕๐-๖๐
ปีเป็นอย่างน้อย

ท่านนายพลผู้เฒ่าหนึ่งนั่งอยู่เช่นนงคราญหนึ่งจึง
พูดขึ้นว่า "ในท้องถนนที่เคยเดินไฟพ่นนครหนึ่ง
พ่นกันอย่างใหญ่ที่สุดที่ใครเคยได้หรือเคย ก็นมา
ตั้งแต่โบราณมาจนบ้านนี้"

ท่านผู้เฒ่าพูดอย่างเรียบ ๆ เกือบจะว่าเสียง
อ่อย ๆ ข้าพเจ้าเมื่อได้ฟังท่านพูดดังนั้นก็นั่งคอย
ฟัง เป็นแต่ถามด้วยตาว่าเรื่องราวเป็นอย่างไรกัน
ท่านนายพลผู้เฒ่า อายุ ๘๐ เศษ แต่มีกิริยา
อาการนับด้วยแข็งแรง กว่าคนบางคน ที่หนุ่มกว่า

น.ม.ส.

จักษุภุมิไตหัตถ์อย่างคนแก่ หน้าแดงที่พูดก็แจ่มใส
จะนั่งหรือยืน หรือเดิน ก็หัตถ์ตรง อย่างทหาร ที่เคย
เป็นมาแต่หนุ่ม ๆ เมื่อพูดดังทักดาวมาข้างบน
แฉวงก็เหตยวครอบห้อง แฉวงดาวต่อไปว่า “ถูก
หตะ โตะที่เดินไฟตั้งอยู่ตรงมุมนั้นเอง ด้วยห้องนี้
แต่ก่อนเป็นห้องสำหรับเดินไฟ แต่เดี๋ยวนอะไร ๆ
ก็เปิดยื่นไปหมด นับประสาแต่อะไรจะไม่เปิดยื่น
แต่สโมสรรนียงเปิดยื่นไปได้”

ข้าพเจ้าเหตยวครอบห้อง เห็นสโมสรรน
แปดกกว่าที่จริงแต่ไม่แปดก อย่างที่ท่านผู้เฒ่า
ว่า ด้วยท่านเห็นสโมสรรแปดกด้วยเปิดยื่นเป็นใหม่
ไปหมด ข้าพเจ้าเห็นแปดกด้วยยังโบราณอยู่มาก
โตะแด่เกาอกดำไปด้วยอายุ หนักเตอะตะอย่าง
ของเก่า ๆ โคมไฟที่จุดก็ไซ้เทียนทงห้อง เมื่อนั่ง

๕ ๕
เรื่องสืบทอด

อยู่ในห้องทำให้คนอายุหย่อน ๓๐ คิดไปว่าคนอายุ
๘๐ เกือบจะไม่เชื่อว่าจักรยานเป็นของที่ จะอาจมี
ได้ ตัวรถยนต์ เป็นของใหม่ เกินที่จะ คิดถึง
ที่เดียว

ท่านผู้เฒ่าพูดพาด หีบหีบยานดี ออกมาเปิด
ถวายให้ ชาวเจ้า ๆ หีบยา ในหีบ มานิด หนึ่ง
หนึ่ง แล้วท่านผู้เฒ่ากนดบ้าง เมื่อนิดแล้วท่าน
กล่าวต่อไปว่า “หีบยานคนเป็นของให้จากคนมี
ชื่อเสียงอย่างสูง ด้วยในขณะที่ยังหนุ่มฉกรรจ์
ครั้งหนึ่งทำให้ท่านรู้จัก แต่เป็นที่ชอบใจ ของท่าน
เป็นเรื่องเดียวกับเรื่องเดินไฟที่กล่าวเมื่อก่อนเอง”

ท่านผู้เฒ่าปิดหีบแล้วส่งมาให้ชาวเจ้าดู ชาว
เจ้ารีบมาดูเห็นหนังสือจารึกหลังหีบว่า “ดยุ กออฟ
เว็ดถึงคนให้แก่ นายร้อยเอก.....ในวันมกราคม

น.ม.ส.

งานของนายร้อยเอก.....วันที่ ๒๘ ตุลาคม คริสต์
ศักราช ๑๙๓๙

ข้าพเจ้าถามว่า “ท่านดยุ๊กผู้มั่งคั่งเพียงปรากฏ
นนหรือขอรับ

ท่านผู้เฒ่าตอบว่า “ท่านผู้หนเอง”

ข้าพเจ้า “วันที่ ๒๘ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๙ คือ
วันราชาภิเศกควนวิกตอเรีย”

ท่านผู้เฒ่า “วันเดียวกัน เพราะฉันแต่งงาน
วันเดียวกับวันราชาภิเศก ท่านดยุ๊กผู้ใหญ่ตั้ง
หีบยานคนมาให้ฉันพร้อมกับจดหมายฉบับหนึ่งซึ่ง
เขียนด้วยมือท่านเอง ว่าฉันได้ทำราชการมีความ
ชอบถึงกับมีดวงที่ทำการราชาภิเศก วันนั้นเป็น
การดำเร็จได้ กตาวนัยหนึ่งว่าช่วยให้ควนวิก-
ตอเรียได้ชนด้วยราชสมบัติ ตามพระราชประ

เรื่องสมราชสมบัติ

ตั้งของพระเจ้าตงทศวรรค ตามที่ชอบด้วย
กฎหมาย แต่ตามความเห็นชอบของประชาชน
ชาวประเทศอังกฤษทั่วไป

ท่านผู้เฒ่าพุดดงนนแดง กรีบหีบจากข้าพ-
เจ้าไปพิจารณา คำจารึก หดงหีบ ประหนึ่งว่าเห็น
เป็นครั้งแรก แต่ที่จริงคงจะจารบตัวอักษรแต่
ตวดตายได้ทุกเส้น ครนเมื่อท่านค้อยู่ด้กครุหนึ่ง
จนกตบเอาหีบเก็บตงกระเบาเตือแดง เงยหน้า
ซนดูเห็นข้าพเจ้ามอการอย่างคน ทนง จองคอยฟัง
เรื่อง ท่านผู้เฒ่าจึงกล่าวต่อไปว่า

“ฉันเห็นได้ว่าท่านมีความประหตาดใจ ที่ได้
ยินฉนพุด เช่นนแดงที่จริงท่านก็ควร เห็น ประหตาด
เพราะท่านเป็นคนหนุ่ม ที่เกิดใน รัชกาลคควนวิกตอ-
เรีย พอรูจักความก็ได้เห็นความเป็นใหญ่ของเธอ

น.ม.ส.

มาที่เดียว ไม่คิดว่าจะอาจมีชดกชดกได้ในชั้น
คน นี้แหละเจ้าแผ่นดินของเราเองคน เป็นผู้ที่
ได้ทำให้ประเทศอังกฤษจำเวญชนมาก นับว่า
เป็นเจ้าแผ่นดินอย่างคองคหนึ่ง ข้าราชการเวดา
นี้ไม่ว่าอยู่ฝ่ายตอรัช หรือ ฝ่ายริเบอรัต คู่มัก
เหมือน ๆ กันไปหมด นอกจากชอทแข่งชนชงค
คอกัน แดการที่พวกทงต้องฝ่ายแข่งชนกันเช่น
คองจะเป็นเหตุพาให้บ้านเมืองไป สู้สู้ช วันหนึ่งเป็น
แน่ แต่ถ้าพระเจ้าแผ่นดินองคหยงอยู่ในราชสมบัติ
ก็ไม่ต้องกลัวว่าบ้านเมืองจะถึง แก่ความ พินาศฉิบ
หาย แดถาฉนงมชวคอยู่ตราบไต ควณวกคตอ-
เรียจะยังมี ขาแผ่นดินกคญณ อยู่อย่างน้อยคน
หนึ่งตราบนน ชอนพระองค์เชอกทรงตราบคท
เดียว”

เรื่องสบบราชสมบัติ

ท่านนายพลผู้เฒ่าผู้ชราพาเจ้า กทราบ อยู่แถว
ว่าเป็นผู้ที่พระราชนิเวศขอเรียกไปรดปราณ เคย
ทรงใช้ต้อยตันทันมมาแต่โต ๆ ได้เคยเป็นราช
องครักษ์กครองหนึ่ง แดกรรยาก็เคยเป็นนางห้อง
พระบรรทม พวกดำคัญซึ่งเป็นเหตุให้เซอร์รอ-
เบิตบีด เข้ารับตำแหน่งนายกเสนาบดีสภาไม่ได้
ใน ค.ศ. ๑๘๕๓ ด้วยในเวลานั้นเมื่อหลุดรอดเม็ดบอน
ต้องตาออกจากตำแหน่งไปรมมีนิสต์เตอร์ ด้วย
ใกล้จะแพ้ โหวตในปาดิเมนต์ในการร่าง กฎหมาย
รายหนึ่งนั้น พระเจ้าแผ่นดินทรงตั้งให้หาเซอร์
รอเบิตบีดมาแทน เซอร์รอเบิตบีดเห็นนางห้อง
พระบรรทม มีหลายนางที่เป็นญาติ เกี่ยวข้อง ตันท
กับพวกเสนาบดีสำหรับเก่า เกรงจะเป็นผู้กราบ
ทูลถ้อย ความโต้แย้ง ความเห็นของ เสนาบดี ดำรับ

น.ม.ส.

ใหม่ จึงกราบทูลขอให้เปิดยื่นเดี่ยวใหม่ กว้นวิก
คอเรียไม่ทรงทำตาม จนเซอร์รอกเบ็คบิตไม่อาจ
รับตำแหน่งไปรมมินด์เตอร์ได้ ตั้งปรากฏเป็น
เรื่องอยู่ในพงศาวดารเช่นนี้^๕ จึงเป็นที่ทราบได้
ว่าภรรยาท่านนายพตผู้เฒ่าก็เป็นททรงใช้ด้นที่ด้นนม
มามากเหมือนกัน

เมื่อข้าพเจ้าทราบเคาอยู่บางตงน ก็ทำให้
ยังพิศวงอยากทราบเรื่องของท่านผู้เฒ่าพูดเริ่ม ๆ เช่น
เช่นนี้ จึงพูดโดยระวาง ที่จะไม่ให้เป็นที่ ขัดใจ

^๕ เรื่องนี้เป็นความจริง มีในพงษาวดาร อังกฤษ
แทบทุกเล่ม มีหนังสือชื่อ "ฮิดตอรี ออฟ อา-
เวอร์ โอนไทม์" ของ มิดเตอร์ยชคิน แมกคาร์
เป็นต้น

เรื่องสปรราชสมบัติ

ผู้เฒ่าได้ว่า “ตามทโคเท่าพูดดูเหมือนจะมีเรื่อง
อะไรสำคัญที่เกี่ยวกับกการเสวยราชสมบัติ”

ท่านผู้เฒ่า พยักหน้า นิ่งงอยู่สักครู่หนึ่ง แล้ว
ตอบว่า “ฉันไม่เคยได้ยินอะไรในพงศาวดารที่
สำคัญกว่านี้ แต่หาผู้มิใคร่ได้ทราบเรื่องตลอด
ก็คนมักไม่ ในเมื่อกระนั้นถ้าจะมีใครทราบเรื่อง
บ้าง มาบ้านหนักตมกนเสียหมดแล้ว แต่ทจริงกิด
กิด กิดกว่า เพราะเดยวนางพระยาของเราจะมี
พระชนมายุมาก จนจะได้เสวยราชสมบัตินาน
เท่ารัชกาลที่ยาวที่สุดในพงศาวดารอยู่แล้ว ไม่มี
เหตุอันใดที่ควรเราจะไปเอาใจใส่จดจำภัยอันตราย
ที่เกือบจะเกิดมิ ชนในขณะที่จะได้เสวยราชย์เมื่อ
๒๐ มาแล้ว”

ข้าพเจ้าได้ยินท่านผู้เฒ่าพูดดังนี้ ก็ยังอยาก

น.ม.ส.

ทราบเรื่องหนักจนจึงพูดว่า “ก็เมื่อเรื่องนั้นเป็น
เรื่องที่เวทนาทำให้สิ้นความสำคัญไปตั้งนั้น จนผู้ที่
เกี่ยวข้องก็คงจะดับชีวิตไปโดยมากแล้วตั้งนั้น ก็
คงไม่เป็นเรื่องที่ควรบีบบังคับต่อไป ถ้าใครทำอะไร
เด่าในเวทนานี้ก็สมควรทีเดียว จะได้เป็นเรื่องที่
ทราบกันตลอดบุตรหลานต่อไป ”

ในเวทนานั้นเรากินอาหารดำเร็วแล้วก็ถูกไปนั่ง
ห้องอื่น ข้าพเจ้าพยายามอ่อนน้อมด้วยถ้อยคำ
ต่างๆ จนท่านนายพดผู้เฒ่าเด่าเรื่องให้ฟังจน
ตลอดโดยตั้งเขป ครั้นข้าพเจ้ากลับบ้านในคืน
วันนั้นแล้ววันต่อ ๆ มา ก็คนควาหาเรื่องราวต่าง ๆ
ที่เกี่ยวกับยุคนั้นปรากฏในพงศาวดารบ้าง ทราบ
เป็นเรื่องเกร็ดบ้าง ประกอบกับถ้อยคำที่ท่าน
นายพดผู้เฒ่าเด่าให้ฟัง ในที่สุดเก็บได้เป็นเรื่องที่

เรื่องสืบทอด

นำพิศวงยิ่งนัก

ความพยายามคุยเขี่ยของข้าพเจ้า เป็นผล
อย่างไรจะได้นำมาถ่าวในหนังสือเล่มนี้ แต่
ข้าพเจ้าไม่ถ่าวว่าเป็นพงศาวดาร ขอให้ท่าน
ผู้อ่าน ๆ อย่างเดียวกับอ่านพระอภัยหรือเรื่องชนิด
นั้นเถิด ถ้าท่านอ่านแล้ว เห็นเป็นเรื่องตลก
เพ็ดเพ็ดน้อยอย่างที่เราเรียกว่าเรื่องอ่านเล่นเท่านั้น ก็
เป็นที่พอใจของข้าพเจ้าแล้ว ความร้อยกรอง
ของข้าพเจ้าจะข้าม พันเขตต์ ความจริงไป เพียงใด
ท่านที่ร้อบในพงศาวดารคงจะถ่าวได้
ถึงอย่างไรก็ดี ขอให้ท่านอ่านเรื่องน้เท่ากับอ่าน
นิทาน ถ้าเห็นตลกก็จงเรียกว่านิทานตลกเท่านั้น
เถิด.

เรื่องลี้บราชลัมบัต

ตอนที่ ๑

ราตรีสโมสร ที่วังเซนต์เยมส์

คืนหนึ่งในเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๘๓๗ ยัดรอก
ยัดไฮเน็ด ดยุก ออฟ คัมเบอร์แลนด์ ทรงออก
การดีเชิญผู้มั่งรุดาศักดิ์เป็นอันมาก ไปประชุม
สโมสรณินิบาตที่วังเซนต์เยมส์ ประทานเป็น
เกียรติยศแก่ออฟฟิเชอร์กองทหารใน เป็นการ
ครึกครื้นรื้นเร้งประกอบด้วยความ เป็นสง่าผ่าเผย
สมควรแก่ศักดิ์ของพระราชวงศ์ผู้ใหญ่

เรื่องสืบราชสมบัติ

ในบริเวณวัง เจ้าพนักงานได้จัดการโคมไฟ
ตกแต่งโดยประณีต สว่างไสว มาแต่ ตอนโพล้เพล้
ครั้นเวลาดำ ๕ ที่ มตรงนาฬิกาตติยครั่งยังไม่ทันดับ
กึ่งวาด กองทหารในกองร้อยที่หน้าทึ่ประจำ
การคนนวนหนักไปกึ่ง เดินแถว เดี่ยวมุมปาร์ก
เข้าไปในบริเวณวัง นายร้อยโทที่คุมกองทหาร
นั้นเป็นชายหนุ่มอายุประมาณ ๒๐ ปี เมื่อได้วาง
ทหารยืนยามตามระเบียบแล้ว ก็เดินกลับไป
กลับมายู่ในที่ใกล้ประตูทางเข้า หาได้เข้าพักอยู่
ในห้องพักนายทหารตามธรรมดาไม่ ในเวลาที่เดิน
ไปเดินมาอยู่นั้น มีผู้สังเกตเห็นว่าได้ชกนาฬิกาออก
ดูว่าไป แดทงคอยเหตุยวดประตูทางเข้าประหนึ่ง
ว่าคอยใครที่จะมาถึง

นายร้อยโทผู้นั้น เป็นคนรูปร่างโอโถง กิริยา

น. ม. ส.

อาการดมควรเป็นทหาร เคาหน้าบอกรชดว่าอง-
กฤษ ผมนัดนำคาดแก่แปรงเรียบยอกกับ ศรัษะ
ปถายช้อยเหมอนดัด แกมตองชางมเคราชน
หอรอมแหรหมเหมอนหญ่าแพรกทียงอ่อน แต่หนด
ทคางแดเหอนอรหม ผีปากนหนโกนเกดยง ตามนิยมน
เวดทานน ส่วนเครื่องแต่งศวเคมยศน หากผู้ไม่
ดูตั้งเกดกจะยงเห็นได้ว่าอย่างเอก แดดงความ
เบนผดตงแต่หมวกคดอตรองเท้า แดในขณะน
ชาวองกฤษยงไม่ذنคณกนว่าในสนามรบ วอเคอร์
ดูซงเวดตงคณ แม่ทพองกฤษ รบชนะ นไปเดียน น
ไม่มีนายทหารจำพวกใด จะแดดงความองอาจ
ยงกว่าออฟ พีเซอร์กองทหารในพวกทหาน้ำหอมแด
แต่งศวไม่มทคเหต่าน

ภายนอกบริเวณพระราชวัง มีราษฎรเป็น

เรื่องสภาราชสมบัติ

อันมากมาประชุม ยัดเยียดกันคอยดูผู้มืบบรรดา
ศกตจะมาในทัน ในเวदानที่ยังไม่ถึงกำหนด
ผู้รับเชิญจะไปถึงนั้น ราษฎรที่ประชุมกันอยู่ใน
ถนนก็พากันถ้าวคำไม่คำรพต่าง ๆ ค่อย ๆ ออก
คัมเบอร์แลนด์เจ้าของงาน เพราะเจ้าองคนนั้นไม่
เป็นผลพดเมืองเคารพรักใคร่ แดพดเมืองที่มา
ประชุมกันตามถนนเช่นนี้ ย่อมจะเป็นพวกชนดา
ที่ไม่รู้จัก เก็บความคิด ความรู้สึก ซ่อนบังไว้ใน
ใจได้

เจ้าองกฤษทรงพระนามว่าเออเนสต์ ซึ่งดำรง
ตำแหน่งดยุกออฟ คัมเบอร์แลนด์องค์นี้ เป็นพระ
ราชอนุชาของพระเจ้าวิตเดียมที่ ๔ ซึ่งเสวยราช
สมบัติอยู่ในประเทศอังกฤษในเวदानนี้ ดยุกองค์
นี้เป็นพระอนุชา องค์ใหญ่ของพระเจ้าวิตเดียม ใน

น.ม.ส.

เวดาทเตาน เพราะฉนั้นถ้าไม่มีปรีนเซ็ชฮาเด็ก
ชานตริनावิกตอเรียกค้อย ก็คงจะได้เด็ดยราช
เบ็นกษัตริย์ ในประเทศอังกฤษ คอพระเจ้าวุดเตยม
ที่ ๕ ดับพระราชวงศ์ค่อไป *

ฝ่ายปรีนเซ็ชฮาเด็กชานตริनावิกตอเรีย ซึ่ง
ภายหลังได้เด็ดยราชย์ ทรงพระนามว่ากวันวิกตอ
เรียนน เป็นพระราชบิดาของดยุก ออฟ เก็นต์
พระราชโอรสของพระเจ้ายอชที่ ๓ รองพระเจ้า
วุดเตยมที่ ๕ แดชอที่ดยุกออฟ เก็นต์ เป็นพระราช
อนุชาผู้ใหญ่ ของพระเจ้าวุดเตยมที่ ๕ ดงน
เมื่อพระเจ้าวุดเตยมที่ ๕ สวรรคตด้วย มิได้มี พระ
ราชโอรสหรือธิดาดับตระกูลพระองค์ ราชดัม-

* พระเจ้าวุดเตยมที่ ๕ ไม่มีพระราชบุตร หรือ
พระราชธิดา

เรื่องสักราชสมบัติ

บัตกตองตกพระราชอนุชาองค์ใหญ่ คือดยุกออฟ
เกินคตามตาตบ แต่ดยุกออฟเกินคตั้นพระชนม
เดี้ยกอนพระเจ้าวุดเดยมท & ราชสมบัติเมือ
ตั้นรัชกาลพระเจ้าวุดเดยมท & จึงได้แก่พระราช
ธิดาของพระอนุชาพระองค์ใหญ่ คือกวันวิกตอเรีย
พระราชธิดาของ ดยุกออฟเกินค ตังทีได้เป็นไป
ภายหลัง

ส่วนประเทศ แชนโนเวอร์ อีกประเทศหนึ่ง นน
ในยุคที่เด้านรวมอยู่กับประเทศอังกฤษ คือพระ
เจ้าแผ่นดินอังกฤษเป็นพระเจ้าแผ่นดินแชนโนเวอร์
ด้วย แต่ประเทศแชนโนเวอร์มีกฎหมายอยู่ว่า
กษัตริย์จะต้องเป็นพระราชา ซึ่งจะมีพระราชัน
ครอบครองบ้านเมืองนไม่ได้ เพราะฉนั้น เมือ
ตั้นรัชกาลพระเจ้าวุดเดยมท & แล้ว ราชสมบัติ

น.ม.ส.

เช่นโนเวอร์ จึงได้แก่พระเจ้าอนงยาเชอพระองค์
ใหญ่ที่ยังทรงพระชนม์อยู่ คือดยุก ออฟ คัมเบอร์
แดนดี ซึ่งมีปรากฏอยู่แถวในพงศาวดาร แดจะ
ปรากฏในเรื่องต่อไป

ดยุก ออฟ คัมเบอร์แดนดีของคณ เป็นเจ้าที่
ราษฎรไม่รัก ถ้าจะกล่าวว่าเป็นเจ้าที่มพตเมือง
เป็นศัตรูไปทั้งหมด ก็คงจะไม่ผิดจากความจริง
ไปนัก การที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเธอได้ทรงประ-
พฤกการที่น่าเกลียดน่าชังมาหลายอย่าง เช่นครั้ง
หนึ่งมหาดเล็กของเธอ คนหนึ่งขอเซ็ดตชได้ถึง
แกชวด ด้วยมือผู้ร้าย ซึ่งปรากฏว่าไม่ทรง
รอยไฉนเลย แต่แท้จริงการที่เซ็ดตชตายครั้งนั้น
ผู้ตั้งตชเกี่ยวไปถึงเจ้านาย จึงทำให้พระนาม
เธอชู้หนักตาไปเป็นอันมาก อนึ่งมีคำโจทษกันว่า

เรื่องสืบบราชสมบัติ

บัตกตของคกพระราชอนุชาองค์ใหญ่ คือดยุกออฟ
เกินคตามลำดับ แต่ดยุกออฟเกินคต้นพระชนม
เดัยก่อนพระเจ้าวุดเดยมท & ราชดัมบคเมือ
ต้นรัชกาลพระเจ้าวุดเดยมท & จึงได้แก่พระราช
ธิดาของพระอนุชาพระองค์ใหญ่ คือกวนวิกตอเรีย
พระราชธิดาของ ดยุก ออฟเกินคตั้ง ที่ได้เป็นไป
ภายหลัง

ส่วนประเทศ แชนโนเวอริ์ อีกประเทศหนึ่ง นน
ในยุคที่เดานรวมอยู่กับประเทศอังกฤษ คือพระ
เจ้าแผ่นดินอังกฤษเป็นพระเจ้าแผ่นดินแชนโนเวอริ์
ด้วย แต่ประเทศแชนโนเวอริ์มีกฎหมายอยู่ว่า
กษัตริย์จะต้องเป็นพระราชา ซึ่งจะมีพระราชัน
ครอบครองบ้านเมืองนนไม่ได้ เพราะนนเมือ
ต้นรัชกาลพระเจ้าวุดเดยมท & แล้ว ราชดัมบค

น.ม.ส.

เช่นโนเวอร์ จึงได้แก่พระเจ้าอันองยาเธอพระองค์
ใหญ่ที่ยังทรงพระชนม์อยู่ คอดยุก ออฟ คัมเบอร์
แลนด์ ซึ่งมีปรากฏอยู่แต่ในพงศาวดาร แดจะ
ปรากฏในเรื่องต่อไป

คอดยุก ออฟ คัมเบอร์แลนด์ของคณ เบนเจ้าที่
ราชฎรไม่รัก ถ้าจะกล่าวว่าเป็นเจ้าที่มพดเมือง
เป็นศัตรูไปทั้งหมด ก็คงจะไม่ผิดจากความจริง
ไปนัก การที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเธอได้ทรงประ-
พฤติการที่น่าเกลียดน่าชังมาหลายอย่าง เช่นครั้ง
หนึ่งมหาดเล็กของเธอ คนหนึ่งชื่อเซตตชได้ถึง
แก่ชวค ด้วยมือผู้ร้าย ซึ่งปรากฏว่าไม่ทรง
รอยไฉนเลย แต่แท้จริงการที่เซตตชตายครั้งนั้น
ผู้ส่งสัยเกี่ยวไปถึงเจ้านาย จึงทำให้พระนาม
เธอชู้หนักตาไปเป็นอันมาก อนึ่งมีคำโจทยกันั้นว่า

เรื่องสักราชสมบัติ

เจ้าองค์พระทัยร้ายกาจ มีนิตสัยดำมาญหาความ
ดีของพระราชบิดาแด่พระเชษฐาราชมิได้ ทั้ง
เชอตรง ดำเนิน ไป ใน ทาง ของ พวก ที่คิด คำน วิช
เปลี่ยนแปลงการปกครอง บ้านเมือง โดยให้
ราษฎรมั่งเคียง เป็นศัตรูต่อกัน ออกฟเว็ดถึงต้น
แม่ทัพใหญ่ ผู้เบงทนบกอรของพดเมือง เธอจึง
เป็นเจ้าทหารราษฎรรักมิได้

ฝ่ายพดเมือง ทมาเบียด กนคอย ดอยคน วนน
ครนใดเวดากได้สุดมใจ รถมุมบรรดาศักดิ์ทมา
ในการนั้น ไม่ซำกตามกันมามากเข้าทุกที่ ราช
ฏรทัยนอยรมถนนเมื่อรถผ่านมาก โรงกมองดู ทาง
หน้าต่างรถแด้แต่จะโรงกได้ ได้เห็นผู้มบรรดา
ศักดิ์ชายหญิงแต่งกายปราณคบรรจง บ้างก็
แต่งยนิฟอร์มทหารในโอ้อ่า บ้างก็ประดับด้วย

น.ม.ส.

เหรียญตระกูลการสงครามบิณฑุตา แดวอเคอร์ดู
บ้างก็สวมใส่พายเป็นคิตตราสังคารไคเมยค์ นางผู้
บรรดาศักดิ์ทองปวงกแดงด.ย.เ.ร.อง.อน.บ.ร.เจ.ิด.ดำ
หรับการในพระราชฐาน ท่านทมิ บรรดาศักดิ์สูง
หรือเป็นคนมชอเดี่ยว เมื่อพบเมืองจาไตกรอง
ทก บางคนก็ทกด้วยความชื่นชม บางคนก็ทก
ด้วยความโกรธ แต่ อาฆาต ตาม ซึ่งผู้หนึ่ง ไปในรถ
เป็นผู้ที่ราชฎรชอบหรือไม่
เดี่ยวราชฎร “ดูแน่ะ ดยูก ออฟบักกิ่งแฮม”
“รถนั้นแน่ะ หดอดเค้นเหนย น อ้ายพวก คอร
อีก ”

“เออแน่ะ หดอดฮิด ดูตราชี เอาจริง ไสเร”

“ให้ให้ หดอดฮิดสามดา”

พวกที่อยู่ในที่โกต ก็พากันให้ ก้องไป ทั้งถนน

เรื่องสืบทอดสมบัติ

ตั้งขององค์ผู้เป็นมอชวา ของดยุกออฟ เว็ดถึง
คืนในถาวรภพ บดินเวดถึงคั่นออกจากหน้าทราช
ตามแล้ว หลอดฮัดได้รับตำแหน่งผู้บัญชาการ
กรมทหารบก

ผู้ไปถึงวังค่อๆนั้นไป ถ้าคนไหนราษฎรจำ
ได้ก็ได้รับคำชมบ้างคำติบ้างให้บ้าง ชั่วบ้าง ตาม
ที่เห็นราษฎรชอบหรือไม่ แต่ความเกรี้ยว
กราดภายนอกพระราชวังนั้น หาได้ยิบเข้าไประหว่าง
ไม่ได้ไม่ ฝ่ายนายร้อยโทคุมกองทหารประจำ
การที่ใดก็ตามมาแต่ ว่าเดินกลับไปกลับมาเมื่อ
การว่าคอยผู้ใดอยู่นั้น เมื่อรถใครมาถึงก็เดิน
เข้าไปดูเจ้าของรถ เมื่อเห็นหน้าแล้วก็เดินห่าง

หรือที่ใดก็ตามมาแต่ เป็นข้อจริง ๆ ของผู้ทรม ข้อ
เชื้อจริง ๆ ทั้งหมด

น.ม.ส.

ออกไป แต่ทำตงนหตายครง จนในที่สุดม้รด
ใหญ่คนหนึ่งมาตง นายร้อยโทผู้หนจาไตกรบตรง
เข้าไปเบ็ดประกู ทำหน้าที่ผู้คแมนก่อนทเจ้าหน้า
ที่จะมีเวดาทำได้

ผู้ที่มาในรถนคอดี ๒ คน ซึ่งนายร้อยโทผู้
นั้นช่วยให้เกาะคราวตะคนในเวดาที่ตงจากรถ เด
ตตงก่อนเป็นคณผู้ใหญ่ กิริยาอาการราวกับ
ว่าเป็นกวนกสไม่ได้ เครื่องประดับเต็มไปด้วย
ตุกไม้แแต่เครื่องเพชรพดอยต่างๆ เมื่อเกาะนาย
ร้อยโทหนุ่มในขณะทีก้าวตงจากรถ ก็เกาะโดย
อาการที่เตี้ยไม่ได้ ต้หน้าบงไป ต้ยความไม่
พอใจ

เดดี ออกคณหนึ่ง ที่ตงรถ ตามเดดี ผู้ใหญ่มานั้น
เป็นเด็กรุนต้าวอายุ ๑๗ หรือ ๑๘ ปี เป็นหญิง

เรื่องสืบทอด

อย่างด้อย ผิวพรรณเอิบอิ่มด้วยความเป็นเด็กแต่
ความไม่มีโรค เมื่อจบมอ นายร้อยโททยนรบ
เวลาดังจากรถนั้น หัดอเนียบเป็นดำคัญที่เข้าใจ
กัณห์ ๆ แดยมแต่คงความยินดีด้วยตา ในการ ที่ได้
พบกันเช่นนั้น

นายร้อยโทหนุ่มพบกับเด็กผู้หญิงว่า “กุด อี
เจ๊หนึ่ง ผมยหนดที่ท่านมาได้ ในงานคนวันน

ท่านเด็กผู้หญิงหยุดจ้องหน้า นายร้อยโทหนุ่ม
ปราศจากความพอใจในถ้อยคำที่พูด แล้วถามว่า
“มีสเตอร์เฮ้อวี่ ท่านมาที่นี่ได้ด้วยเหตุใด”

เฮ้อวี่ “ผมเป็นออฟฟิเชอร์ประจำการ คนวัน
นี้ จึงได้รับเชิญด้วย แต่หวังอยู่ว่าจะได้พบกับ
ท่านบนพระที่นั่งภายหลัง”

คำที่นายร้อยโทเฮ้อวี่พูดนั้น พูดกับท่านเคาน์

น.ม.ส.

เคตต์ผู้มารดา แต่ท่านนคบุตรท่านเคาน์เคตต์ แม่
สาวเมื่อเห็นมารดานั่งกอดขงว่า “เหมาะคจริงนะ
มิดเคอร์เฮอวี่ ฉนมช่าวดำคญทจะบอกท่านในคิน
วณน”

ท่านเคาน์เคตต์ทำหน้าบงจนคดูเหมือนว่า ถ้า
กิริยาทำหน้าบงอาจฆ่าคนได้ ก็คงได้เกิดประหาร
ชวคกนชนไนทนน

เคาน์เคตต์ “มาเถอะ แฟนนี้ เจ้าไม่เห็นหรือ
ว่าเรามาขนพุดจนกคตทางจะแนนอดกนอยุ่แล้ว”

นายร้อยโท หนุม่ ด่งแซน จะ ให้ท่าน เคาน์เคตต์
เกาะ ท่านเคาน์เคตต์ทำเมินหน้าพุดว่า “ข้าง
เถอะ มิดเคอร์เฮอวี่ฉนจะไม่กวนท่าน” แล้วเดิน
เตยไป ฝ่ายนายร้อยโทเมื่อถูกห้ามทงโดยวาจา
แตอาการดงนนแตวกยงไม่ฟัง ครนท่านเคาน์เคตต์

เรื่องสบบราชสมบัติ

เดิน ออกหน้า ไปแล้ว ก็ตั้งแขนให้ แพนนี่ บุตรสาว
แพนนี่จับเกาะทันที ถึงมารดาจะทำตาเขยวก็
แก่งทำไมไม่เห็นเดี่ย ในนาที่เดียวเมื่อเข้าไปถึง
ห้องที่เรียกช่อดต มีพนักงานเข้ามารับเต็ดพาไป
ห้องเปิดของเด้อคตุม เต็ดเตอร์แนค เฮ้อวกแยก
ไปคนละทาง

ในขณะที่เฮ้อวกห่างออกไปแล้วนั้น ท่านเคาน์
เต็ดไซเวตาก็ เข้าไป ยังไม่ถึงห้อง รับแขก ในการ
เทศน์ให้ลูกสาวฟังว่า

“แพนนี่ เจ้าต้องเข้าใจเดี่ยครงนทเดี่ยว่า
แม่ห้ามไม่ให้เจ้า เกยวของ กับเด็ก หนุมคนนน ออก
ต่อไป เจ้าต้องชกห่างออกไป อย่าให้ เข้าม่า
โกตชดเจ้าได้ เพราะเด็กคนน ถึงจะเป็นบุตรผู้มี
ตระกูลก็จริง แต่ไม่ใช่บุตรหวิบ เงินที่ได้นอก

น.ม.ส.

จากเงินเดือนกเพียงบัตะ ๘๐๐ ปอนด์ จะพอเพียง
อะไร ที่จะมบรรดาคักคด้วยตัวเอง หรือได้รับ
ยศบรรดาคักคเป็นมรดกจากบิดา ก็ไม่ มีชองคุณ จะ
เป็นได้ เพราะฉนนทเจ้าจะยอมแต่งงานด้วยน
ไม่ได้เป็นอนชชาติ ได้ยินใหม่ ไม่ได้เป็นอนชชาติ
การที่เข้ามาโกต ๆ เคียง ๆ อยู่เช่นนี้ กมีแต่จะกัน
ทำให้เจ้าเดี่ยโอกาสกับผู้ที่สมควรยงกว่าน ได้
ยินใหม่ตะ” ท่านเคานเคตต์พูดมาเพียงนทหยุด
นงอยู่ครุหนึ่งแล้วพูดค่อไปว่า “บารอนตะเคอ
เมอร์คนนวนนทคองมา จะตองเข้าใจว่าเจ้าตอง
แตตงกริยาวาจาให้สมควรกับเขา ซึ่งจะทำอย่าง
กราวก่อนนไม่ได้เป็นอนชชาติ”

บุตรสาวตอบว่า “บารอนตะเคอเมอร์เป็น
เยอรมันคนต่างชาคกับเรา แต่เป็นคนที่อดนเขา

เรื่องสภาราชสมบัติ

โกธกัถนไม่ได้อ

“ทนใดหรือไม่ได้อันไม่ใช่อัญหา แดทจริง
เจ้าเข้าใจผิด เพราะบารอนดะเคอเมอร์เบนชาว
เมืองแชนโนเวอร์ ไม่ใช่ต่างชาติกับเราด้วย เจ้า
แผ่นดินองคเดียวกัน อนง บารอนผู้นเป็นคนม
เกียรติยศแดชอเดียงอย่างสูง เป็นคนโปรดอย่าง
เอกของดยุกออฟคัม เบอร์ดแดนด แดเมอดดยุก
พระองค์นใดได้ด้วยราชย์ ประเทศแชนโนเวอร์เมื่อ
ไร บารอนดะเคอเมอร์ คงจะได้เป็น เสดนาบดี
เป็นแน่”

“ขอหนไม่ได้อทำให้บารอนเป็นคนทนารกยงชน
เดย ที่จะให้ชื้อนแดดงกริยาดีคอบารอนดะเคอ
เมอร์นใด แดทจะให้แต่งงานด้วยน ออย่าว่า
แดจะได้เป็นเสดนาบดี ถึงจะได้เป็นเจ้าแผ่นดินประ

น.ม.ส.

เทศ์แฮนโนเวอร์ที่เดียว อีฉันก็ไม่ยอม”

“เจ้าจะต้องเข้าใจว่า เจ้าจะต้องยอมแต่งงาน
กับผู้ใดที่แม่เลือก ถ้าไม่อย่างนั้นเจ้าจะต้องคิด
ซังในห้อง ได้กินแค่ขนมปังกับน้ำเย็นเท่านั้น มี
เชือกมัดองคูดู”

ในทันใดนั้นมารดาจับบุตรสาว เข้าไปถึง
ประตูห้องประทับ พนักงานก็ชานนามเด่นออก
ว่า “เคาน์เต้ส โดเวเยอร์ ออฟ มอตเตน
แตเด็ค แฟนนี เกรวิตต์” มารดาจับบุตรสาว
ผ่านประตูพุ่มไม้คนเข้าไปถึงหน้าต่างดยุกกออฟ—
เบอร์แดนดเจ้าของงาน ก็กมคานบตามธรรมเนียม
นิยม

ดยุกกออฟคัมเบอร์แดนด ในเวตานนมชนม์
พรรษาได้ ๒๒ ปี พระพักตรมเคาบง พระเกษา

๕ ๔
เรื่องสืบทอดราชสมบัติ

คำ ทรงอาการอย่างซ่งผู้ตั้งเกตุจะเห็นได้ว่าเป็น
ผู้ที่จะหาความตำราญได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะสม
ควรหรือไม่ เป็นผู้ไม่รู้จักตะอวยบาปในการ
อันใดที่กระทำ ถ้าการอันอนันเป็นประโยชน์
แก่ตัว แต่เป็นผู้ที่ขาดกริยาสุภาพแม้แต่ผิวๆ ก็
ห้ามได้

ในขณะที่เดดิมารดาแถมบุตรเขาไปถึงหนดยุก
ออฟคัมเบอร์แลนด์ ประทับอยู่ที่โรธัวแกวกดาว
ห้อง รับผิดชอบเป็นภาษาเยอรมันอยู่กับชายคนหนึ่ง
ครนเดดทง ๒ ถวายค่านับแถม ก็หันไปรับผิดชอบ
ภาษาอังกฤษกับชายผู้นั้นว่า "นียงไง ตะเคอเมอร์
นคอแมด้าวทธาเชื่อว่าแกเป็นทพอใจ เมื่อเป็น
โอกาสตั้งนกรบคอปไปซี แต่อย่าตีความกนชาว
คองคิก"

น.ม.ส.

เดดี แพนนี่ เมื่อไต่ยืบนรบัดังตงนบกเดอดชน
หน้าจนแก้มแดงไปทั้งสองข้าง ในทันใดนั้นบา
รอนสเตอร์เมอร์ตรงเข้าไปตั้งแขนให้เกาะ แพน
นี่ต้องรับเกาะด้วยความจำเป็น แต่กรีธาทีเกาะ
นั้นแสดงความขยะแขยง ซึ่งสเตอร์เมอร์อาจรู้
ได้ แต่ทำเป็นไม่รู้ดีก เพราะบาร์รอนสเตอร์
เมอร์ไม่ใช่คนชนิดยอมอะไรง่าย ๆ

สเตอร์เมอร์พูดด้วยเสียงเยอรมันว่า “โปรด
อนุญาต ฉันจะพาหน้ก่อนไปนั่งทางมุมข้างโน้นคอย
ดูแขกที่มาถึงใหม่ ๆ” แดวกก็ออกพาเดินไปยัง
มุมตรงประตูทางเข้า เมื่อนงตงแดวกตงมอพูด
ยกยอต่าง ๆ ตามที่เข้าใจเป็นธรรมเนียมในเวตา
นั้นว่า หญิงสาวจะต้องได้รับคำยกยออย่างไม
น่าเชื่อ จากชายที่มีความมุ่งหมายรักใคร่หญิง

เรื่องสปรราชสมบัติ

๒๒
ณ

ดั้เคอริเมอร์ “ หัดอนมาดักจนณเเกอบจะ
ดั้ณดั้ค้อยแดว ถ้าหัดอนไม่มาการคราจนกเดย
เบตาหมด เพราะที่ณเไดกราบทุตให้มดั้โมสร
ครงน ก็เพอที่จะไดโอกาดพบหัดอนเท่านัน อีช
รอยดั้ไ้เนดั้ ทรงไวพระทยเชอถอนนมากอย แด
ณเไม่คองการอนได นอกจากที่จะได ไซ้ความ
ไวเนอเชอใจอนน ในการรับไซ้หัดอนตามแต่
จะคองการ”

แพนหนงพงดั้เคอริเมอร์พุดไ้ยนบั้ง ไม่
ไ้ยนบั้ง คาจับคูประตุทางที่แซกที่มาถึงใหม่ ๆ
เดินเข้มา หากดาเหดั้ยวไปคุดหน้าดั้เคอริเมอร์
ที่พุดอยู้างๆ ไม่

บารอนดั้เคอริเมอร์ผู้นเป็นคนอายุ ๔๐ เคษ ๆ

น.ม.ส.

แต่ผมทำที่จะงอกอยู่บ้างแล้ว หน้าซังเป็นหน้า

อวบกก่อนจะเหี่ยวลงไป รูปร่างใหญ่โต ตา

ตึกแต่เด็ก เวลายังมก่อนจะไปข้างหาดอก หยอก

ไปข้างซู่ ที่ต้นจุมกมีรอยแผดเป็นเหมือนเคยถูก

อาวช ทำให้เคาหน้าเป็นจรกายงชนเป็นชนมาก

แฟนหนังทงพงตะเคอร์เมอร ยออยดงหนดัง

ครูหนง พอมีคนบรรดาศักดิ์สูงผหนงมาถง เจา

หน้าทชานชอเด่นอว่า “มากวิซ ออฟต้นคั้นเคอร์”

ตะเคอร์เมอรก็ถูกจากเกาอ ขอโทษอุบอิบว่า

กระไรที่แฟนนี้ไม่ได้ยิน แล้วเดินตรงไปหาหาดอด

ต้นคั้นเคอร์พากันแหวกคนไป

หาดอดต้นคั้นเคอร์ผน เมื่อชบรถมาใกล้จะ

ถึงวง ราษฎรจำได้ก็พากันร้องทก แดว่ากต่าง

โดยปราศจากความเคารพ เพราะท่านผนเป็น

เรื่องสบบราชสมบัติ

คอรเจ้าพวกทตงคณชคขวางกฎหมาย ที่เรยกร-

พอมบิต เมื่อค.ศ. ๑๘๓๑ กับ ค.ศ. ๑๘๓๒ จน

เมื่อปาดเมนคทงตองภาคคกตงเห็นชอบ ใหยก

รพอมบิตเป็นกฎหมายใน ค.ศ. ๑๘๓๒ นั้น พวก

คอรเหตงานโกรชเคองจน ถึง กับ ถอน คว ออก ห้าง

จากเวดตงคณกบตตงแตนนมา

ครนเมื่อสะเคอรเมอร กับหลุดตงคณคเคอร

พากนเคนพนไปแต้ว แฟนนเหตยวคพบแต็บเคอร

แนค เฮอวตรงเขาไปหา ปากหัดอนทคุงๆอยู่

นกกกตายเบ้นยม แต่เมื่อเฮอวเขาไปนงแทนท

สะเคอรเมอรแต้ว แฟนนคเหตยวคอรอบชางคว

ความกต้ว ด้วยทราบว่ถ้าเคานเคตผู้มารดา

เห็นเขากคงเกดความเบ้นแน

แฟนน “มารดาฉันตั้งกำชับไม่ให้ฉันพูดกับ

น.ม.ส.

ท่านอีกเป็นอนาชาต เพราะฉะนั้นเราจะมานั่ง
อยุ่ทนด้วยกนหนนไม่ได้ ท่านจงทบทวนใจให้แน่ว
ที่ เราจะหลบไปไม่ให้ใครเห็นได้สักครู่หนึ่ง ด้วย
ฉันทมีอะไรจะรอด”

เฮื่อวงนงนกออยู่ตักครู่หนึ่งแล้วตอบว่า “ได้
เราหลบไปเดี๋ยทาง เณตยงหน้าห้อง โชรน กัแล้วกัน
คงจะไม่มีใครไปพบเราทางนั้นเป็นแน่” ท่านน
แล้ว ก็ตักขนด่งแซงให้แพนนั้นเกาะพาแหวกคนเดิน
ไปทางเณตยงทกตาวนนั้น แล้วเดยวเข้าไ้หน้า
ประตูใหญ่ซึ่งปิดอยู่

เฮื่อว่า “นี่แหละ เรานั่งตรงนกอได้ นกอประตู
ห้องโชรน เวตาไม่ใช่บิณฑนกุญแจ ไหน เมื่อ
ก็หต่อนว่าท่านเคาน์เตตห้ามไม่ให้พูดกับ ฉันทต่อไป
จริงหรือ”

๕ ๕ ๕
เรื่องสปรามบด

แฟนนี่ “ไม่ใช่แค่ห้ามไม่ให้พูดกับท่านอย่าง
เดี๋ยว ซ้ายบังคับจะยอมแต่งงานกับตาเยอรมัน
คนไหนด้วยซ้ำ ฉันเข้าไปใกล้แกก็ทนไม่ได้ เกดยด
เหมือนจะตาย ไม่รู้จะทำอย่างไร”

เฮอวี่ “ตาเยอรมันนี่ บารอนด์เคอร์เมอร์
หรือใคร”

แฟนนี่ “นั่นแหละ”

เฮอวี่ “ตายละ แก่แก่ออกอย่างนั้น อายุมี
เกือบห้าสิบเข้าไปกระมัง”

แฟนนี่ “นั่นสิ ฉันจะยอมตายก่อนยอมแต่ง
งานกับตานั่นเป็นแน่ แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร
มารดาบังคับเป็นเด็ดขาดทีเดียว ด้วยเหตุที่แก
เป็นตัวโปรดของดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์ คงจะ
ได้เป็นไปรมมินด์เคอร์หรืออะไร ในเวดดาห์ดยุก

น.ม.ส.

ออฟคัมเบอร์แลนด์ด้วยราชย์เป็นคิง”

เฮอว์ “เสวยราชย์ที่ไหน หัดอนทราบ
อย่างไร”

แพนนี่ “อ้าว เสวยราชย์แผ่นดินแฮนโน—
เวอร์อย่างไรเด่า ท่านทราบแล้วไม่ใช่หรือว่าปรีน
เซ็ดของเราจะ เป็นเจ้าแผ่นดินแฮนโนเวอร์ไม่ได้”

เฮอว์ “ทราบแล้ว กฎหมายบาพิตก แต่
นั้นแหละเมื่อใดคยูกออฟคัมเบอร์แลนด์ไปเป็นเจ้า
แผ่นดินแล้ว ก็หวังใจว่าชาวแฮนโนเวอร์จะได้
ความสุข”

แพนนี่ “อ้อ ฉันทึ่งเรื่องจะบอกท่านๆ ของ
ทนายคูหรือว่าอะไร”

เฮอว์ “ทนายไม่ถูก อะไรกัน”

แพนนี่ “ฉันจะได้เป็นเดด อิน เวคคิง ของ

เรื่องสพราชสมบัติ

ปรีนเซต”

เฮอวกดำวว่า “ปรีนเซต” ออกมากำเดียว
แตวงงจองคุดหน้าแพนน้อยถักครุ่หนิง แพนนจ
พูดค่อไปว่า

“วณนถนได้ ไปเฝ้าเป็นครงแรก เซอด้จรงๆ
พระทยกคด กิรยาอาการงามพรอมเซอรับตั้งควย
อย่างถนิต ถนิตายแทนเซอกก็ได้”

เฮอว “หวังใจว่า เซอจะไม่ขอให้หัดอนตาย
แทนเซอหรือแทนใครหมต นีหัดอนจะไปอยู่เมื่อ
ไรถะ”

แพนน “ทนทๆ เดียว ถนจะไปอยู่วงเกิน
ซิงคณพรงน เห็นจะสบายพิถัก”

แต่ถ่าแพนนตั้งใจว่าเฮอวจะช่วยยินค้ในการท
จะได้ไปเป็นเตค้ อินเวคคิง ของปรีนเซตจกค่อเรีย

น.ม.ส.

เช่นนั้นแล้ว ในข้อนั้นหัดอ่านเข้าใจผิดทีเดียว เพราะ
เชื่อว่าไม่ได้ช่วยคืนแต่ดอกค้ำใจเช่นนั้นเลย ดูกดับ
เป็นที่ไม่พอใจไปเสียอีก ด้วยเชื่อว่าคิดถึงแต่ตัว

คนเดียว ถึงหากว่าแฟนนี้จะได้ดิบได้ดีประการ
ใด ถ้าความที่ได้นั้นจะเป็นที่ชดชวางไม่ให้
พบปะกัน เชื่อว่าก็ชอบที่จะไม่ให้ ได้ดีมากกว่า

เชื่อว่า “นี่แปลว่าเราจะพบปะกันได้ยิ่ง น้อย
กว่าเดี๋ยวนี้ไปหรืออย่างไร”

แฟนนี้ “อย่างไรยังไม่ทราบ บางที่ปรีนเซ็ส
จะไม่ทรงถือเรื่องนเครงครดินก บางที่เราจะมีโอ-
กาสได้พบกัน”

เชื่อว่ายังบ่นออกแอดไม่เป็นที่พอใจว่า “ดู
หัดอ่านจะได้หนักอยู่แต่เรื่องที่จะได้เกียรติยศอย่าง
เดียว ไม่ได้หนักถึงจนบางเลย นี่ปรีนเซ็สจะทำ

๔๑
เรื่องสืบทอดราชสมบัติ

ให้หัตถ์อันดีนั้นเสียกระมัง”

แพ้นั้น “เอตวาท นันพุดอะไรอย่างนั้น เธอ
ไม่อยากจะให้เป็นขามเกียรติยศได้รับ ราชการ
คอปรินเซ็ดหรือ”

หญิงสาวกับชายหนุ่มคู่นั้น เมื่อได้ตอบกัน
มาถึงเพียงนี้ ก็เกิดวิวาทกันขึ้น เผลอญในทัน
ใดมีผีเท้าเดินมาตามเฉดียง แพ้นั้นกระซิบว่า
“ฮือ” เชื้อฉิ่งฟังได้ยินเฉดียงผีเท้าเดินโกดเข้าไป
แต่ยังอยู่อีกโกด ดังเกดได้เพียงว่าเดินจะไปทาง
ที่คน ๒ คนนั่งพุดกันอยู่นั้น

เชื้อฉิ่ง “ใครช่างอุตรจะมาทางนั้น ทำไมไม่รู้
เฉดียงเหมือน ๒ คน”

แพ้นั้น “ตายละ นี่จะทำอย่างไรดี ต้องหลบ
หัตถ์กอย่างไร อย่าให้มาพบเราเข้าได้”

น.ม.ส.

เฮ่อวี่ “บางทีมายังไม่ถึงถึงนั้นจะหนักตบแต่
ก่อนก็ได้ เราหวังได้อยู่ทางเดียว”

แฟนนี่ “หวังอย่างหนักไม่ได้ ถ้าเขาไม่
กตัญจะทำอะไร ต้องเบ็ดประคุดเถอะ บางที
จะไม่ได้ตบหนักแฉะบ้างกรรมัง”

เฮ่อวี่จับตูกหมากรุกประคุดห้องโครนหัน เผอิญ
ไม่ได้ตบหนักแฉะอย่างที่เข้าใจแต่แรก เฮ่อวี่ค่อยๆ
เบ็ดประคุด หยิงกับชายตองคนก็ย่องเข้าไปใน
ห้องโครนอันมืด เพื่อจะหอบคน ๒ คนที่เดินมานั้น.

ตอนที่ ๒
ในห้องโอรน

ห้องโอรนในเวลาเที่ยงคืนเช่นนี้เป็นที่ไม่น่าชอบ
กต ไม่น่าที่ใครจะเข้าไปแอบ เพราะในขณะที่
ซึ่งเป็นเวตามืดมอตร์อยู่ในคอกหลังเดียวกณน พน
ไฟสว่างได้ผู้คนมากหน้าหลายตาอยู่ในห้องอื่นๆ
หลายห้องก็จริง แต่ในห้องโอรนเงียบแถมมืด
สนิท ด้วยหน้าต่างก็ปิดลงตามแนบทุกบาน ประตู
ก็ปิดสนิท แสงไฟห้องอื่นๆไม่อาจลอดเข้าไป

น.ม.ส.

ได้ เมื่อชายกับหญิง ๒ คนนั้นพากันเดินเข้าไป
ในห้องปิดประตูแล้ว เชื้อวก็จึงแพ้นั้นเดินไปพัน
ประตู แดกก็เดินไปได้เช่นนั้นอีกด้วยเหตุที่ใดเคย
เข้าไปครั้งก่อนๆ ยิ่งกว่าที่เห็นทาง ครั้นไปถึง
อาศน์ที่รองเกาธประทับก็หยุดยั้ง ในทันใด
นั้นได้ยินเสียงมีผู้หนักมากเปิดประตูห้อง แล้ว
มีผู้พูดว่า "เชิญในนี้เถอะ ไม่หลุด ห้องนี้ไม่
มีใคร เราพูดกันได้ด้วยไม่ต้องกลัวว่าใครจะ
ได้ยิน"

ผู้ที่พูดนั้นดำเนียงเป็นเยอรมัน คนที่แอบ
อยู่จำได้ว่าเป็นเสียงบารอนสเตอร์เมอร์ ต่างคน
ก็ต่างจับมอกันนับเป็นสัญญาว่า ให้มองอย่ากระตก
กระตาค แดวกค่อยๆ หัดบเข้าไปหตงเกาธที่ประ
ทับ ซึ่งวางเคียงกัน ๒ เกาธ สำหรับพระราช

เรื่องสปรราชสมบัติ

แกอ ๓ พระราชินแกอ ๓

ฝ่ายบารอนสะเตอร์เมอร์ กับชายอีกคนหนึ่ง
ที่สะเตอร์เมอร์เรียกว่า "ไมหอดด" นน เมื่อ
เข้าไปในห้องแถวกับตประตุดี๋ย แถวเดินเข้า
ไปยืนอยู่กลางห้อง ดังเกตตามเดียงว่าคงจะห่าง
กับพระแกอด้กดำมวาศษ ๗ เท่านั้น

ขอทพูดกนหนพงคเหมือนว่า สะเตอร์เมอร์
ได้ชักชวนไมหอดดจะให้ทำอะไรด้กอย่างหนึ่ง แต่
ไมหอดดยังไม่รับรองด้กท สะเตอร์เมอร์อธิบาย
ว่า "เราไม่ได้ขอให้ท่านทำอะไรที่อาจเป็นช่องให้
เกิดอันตรายได้เลย ด้วยเราได้คว้ด้กัญญาของพวก
ที่เต็มใจจะช่วยนพคองการแถว ทเราคองการ
อยุบคนุกแต่ทจะทำไหคนของเราใจชนนออก คช
จะททำให้เห็นไคเบนทเชอทวกนว่า พวกทเขาภิบ

น.ม.ส.

เราแถมหนัก ถ้าดมมือเมื่อไร ยังจะมีคนช่วยอีก
มาก เมื่อดมหนักจะทำให้ใจชนชนอก จะทำการ
ไต่ตันทชน”

“ก็ท่านต้องการจะให้ฉันทำอะไรเล่า”

ผู้ถามหนักพูดค่อยๆ แต่ผู้ถามอยู่ข้างหลัง
เกาะอจาเตียงไต่ตันท ว่ามากวิซอพอตตันเตอร์
คือผู้ต๊ะเตอร์เมอร์ทงแพนหีบตรงเข้าไปหา เมื่อ
แรกไปถึงนั้น

ต๊ะเตอร์เมอร์ทงตอบว่า “ผมจะอธิบายให้ท่าน
ฟัง คือท่านยอมทราบว่าเราได้พูดจาฟังท่วงทีพวก
นายทหาร ที่อยู่ในตอนตอนด์กรังกว่า โดย
มากเห็นด้วยตามที่เราคิด แต่ออฟพีเซอร์พวก
หนักตบยอนถามแทบทุกคนว่า “ท่านดยุกเห็นด้วย
หรือ”

เรื่องสปรราชสมบัติ

ดัณดีนเคอร์ “ดยุก ออฟเว็ดถึงคนหรือไม่ใช่
ตะเคอเมอร์ “นั่นแล้ว เพราะท่านผู้หนึ่งเป็น
หนักของทหารทุกคน ถ้าท่านเข้าข้างไหนก็เป็น
หนักแก่ข้างนั้น เหตุนี้เราจะต้องจัดการให้
นายทหารพวกเราเข้าใจทั่วกันว่า ดยุก ออฟเว็ด
ถึงคนอยู่ในพวกเรา ถ้าไม่เช่นนั้นนายทหารเหล่านี้
จะกล้าไม่อาจช่วยตรงๆ เป็นแน่”

ดัณดีนเคอร์ “แต่เว็ดถึงคนนั้นใครจะไปชวน
ได้ ที่แท้ถ้าแก่ได้ระแคะระกายเรื่องนี้ น่ากลัว
แก่จะชานาบเอาเราเข้าเดี่ยอก”

ตะเคอเมอร์ “แน่ทีเดียว ไม่หลุด ผม
ทราบแต่ที่ว่าที่จะไปขยายความให้ดยุก ออฟเว็ด
ถึงคนทราบนั้นไม่ได้เป็นอันขาด แต่เราอาจจัด
การให้พวกออฟพีเซอร์เข้าใจว่า เว็ดถึงคนเข้า

น.ม.ส.

ข้างเราโดยที่เว็ดถึงคนไม่รูตัวก็ได้ คือเราคิดอ่าน
ม้งานใหญ่ ๆ เช่นคนฉนั้น เขิญ ดย กอออฟ เว็ด
ถึงคนมาด้วย เราไม่บอกใครตรง ๆ ว่าม้งาน
อะไรกันทำไม แต่อาจทำให้เป็นที่เข้าใจกันในที่
ว่าเป็นงานรื่นเริงเนื่องในการที่เราคิดน

ฉนั้น เดอร์ “เข้าใจหตะ คือท่านจะเขิญ
พวกกอออฟ พีเชอร์ มาพบ กับเว็ด ถึงคนในที่ สโมสร
เพื่อให้เป็นที่เข้าใจในที่ว่าตามการทคคคคค เว็ด
ถึงคนเห็นชอบด้วยแล้ว”

สตะเตอเมอร์ “อย่างนั้น ไม่หตอด ถ้าพวก
กอออฟพีเชอร์เข้าใจว่าการสโมสรนั้น เกี่ยวกับการ
ที่เราคิด แต่ถาเว็ดถึงคนมาประชุมด้วย ถ้าพวก
กอออฟพีเชอร์ไม่คิดว่าเว็ดถึงคนเขาด้วย จะคิดว่า
อะไร”

๔ ๔
เรื่องสภาราชสมบัติ

ตันตันเคอร์ “เข้าใจหะ เข้าใจหะ แต่
ท่านจะให้ใครเป็นผู้มั่งงาน ฉนั้นท่านยอมทราบ
ว่าโกรชกับคยูกเว็ดถึงคนเดียเดี่ยว”

ตะเคอเมอร์ “ขอนนผมก็ทราบแล้ว เพราะ
คยูกออพเว็ดถึงคนทำไม้ถูก เมื่อท่านขอว่ากอง
ทหารกองหนงนหน เว็ดถึงคนเอาทหารกองหน
ไปให้หัดอดฮัดเดี่ยว ความขอนฮัดรอยฮัดไฮเน็ด
(คยูกออพคัมเบอแดนด) มีพระประสงค์อยู่เด่มอ
ที่จะทรงจัดเดี่ยวใหม่ให้เรียบร้อย”

ตันตันเคอร์ “ไม่ใช่ ไม่ใช่ ขอนนเป็นการ
ด่วนตัวไม่ควรเอามากถ้าว ขอให้ท่านเข้าใจว่า
ที่ฉนวนวาทกับคยูกออพเว็ดถึงคนหน เป็นด้วย
ความเห็นในส่วนปอดติค”

ในห้องโอรนเวถานนมคพอ ตะเคอเมอร์จะ

น.ม.ส.

ยมเขาระคายทตหนักนเคอริกตาวนหนอย่างไรก็ได้ แต่
ตะเคอเมอร์ตอบด้วยปราศจากตำเนียงเยี้ยเขาระว่า
ผมเข้าใจแล้ว ไม่หลุด แต่เมื่อกลับมาพูดเรื่อง
เก่า ผมเห็นว่าผู้ที่จัดการเป็นเจ้าของงานมีดีไม่
ด้อย่างทว่านน ที่จะทำได้ด้นทตกว่าผู้อนคอดยูก
ออฟ บักกิงแฮม”

ด้นน เคอร์ “ฉันยังไม่สู้แน่ใจ บางทตยูก
ออฟ บักกิงแฮมจะเอาใจช่วยเราก้เป็นได้ แต่
เขาเป็นคนขตาดเห็นกับตัวเองผู้เดียว คงจะไม่ทำ
อันใดเบ็ดเผย อักประการหนงบักกิงแฮมอยู่ข้าง
เวดตงคณอยู่บาง เหมือนอยู่คายนินฮาหนง คายน
นฮาหนง ถ้ามีดได้ เป็นไปรมมีนิตเคอร์เมื่อไร
บักกิงแฮมตงใจว่าจะได้ตำแหน่งดจวดอย่างเก่า”

ตะเคอเมอร์ “ขอหนทำให้บักกิงแฮมเหมาะ

เรื่องสืบทอด

กับการของเราหนักหนา เพราะถ้าเกี่ยวกับเวด
ถึงคนอย่างเช่นนั้น ก็จะเชื่อเชิญได้สนิท การที่มี
ดีไมตรี ทบาม ดยุก ออฟ บัก กิงแฮมมุนท์ ก็มีเฉย ๆ
เจ้าของบ้านไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับความคิดความชอบ
อันใด แต่ฝ่ายเราน่าจะอธิบายการนี้ให้เป็นที่
ที่เข้าใจกันไปได้ทางใดก็ได้ ผมทราบอยู่ว่าท่าน
คุณเคยเป็นที่เชื่องพังกกับดยุกออฟบักกิงแฮม พอ
ที่จะเกณฑ์ให้ทำงานอย่างที่ว่านี้ได้ แต่การที่ขอ
ให้ดยุกออฟบักกิงแฮมช่วยครั้งนี้ ท่านจะสัญญา
ให้ด้วยก็ได้ว่า ถ้าการที่เราคิดนี้สำเร็จดังหมาย
ดยุกออฟบักกิงแฮมคงได้รับตำแหน่งอะไรที่คิดว่า
ดีสุดเช่นตำแหน่งปรั่วซัด เป็นต้น”

ต้นตันเดอร์ “เขาเถอะ คุณจะลองพูดดู”

สจ.เดอเมอร์ “แต่ขอให้รับสักหน่อยขอรับ

น.ม.ส.

เราได้อัทรบข่าวนาจากวงวินด์เซอร์ว่าอาการประ-
ชวรพระเจ้าแผ่นดิน หนักกว่าที่ราษฎรเข้าใจกัน
มาก อาจสวรรคตในเร็ววันนักได้ ที่จริงเข้าใจว่า
คงไม่ดำรงพระชนม์ไปเกินเดือนนี้”

ต้นดินเคอร์ “อะ อย่างนนเจยวหรือ ถ้า
อย่างนนท่านจะเตรียมการท่นหรือ”

ดะเคอเมอร์ “ผมเชื่อว่าท่น เว้นแต่จะมีอะ
โรคชดขวางที่เห็นในเวदानไม่ได้ ช้อดำคณอยู่ที่
ตงมือก่อน ผมได้กะวชตงมือไว้คตอดแต่ัว พวก
ข้างโน้นไม่ตงสัยว่าจะมีอันตราย เพราะคณการ
ของเรามาทวงทตหนักหนา”

ดะเคอเมอร์กับต้นดินเคอร์ พคกันมาถึงเพียงน
เป็นทคตตงกนตงทกดาวมาแต่ัว ก็หนักตบจะเดิน
ออกจากห้องไป พอมได้ยงอนหนงชงทำให้คณ

๕ ๔ ๘
เรื่องสปรราชสมบัติ

๕
ทั้งต้องตกใจชงกยนอยุกบต

๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
ด้วยแพนพนนงชดอยหตงเกาอ นานเซากเมอย
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
หรือเบนเห็นหรืออะไรอย่างหนง จะทนไปอก

๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
ประเดยวเดยวก็ไมไหว จึงค้อยๆ ชยบัตวเร็วไป
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
นาทหนง เบนเผอญเวตาเคระห้กำโตมอเจ้า

๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
กรรมจำเพาะหตตจากชอมอตกตงกบพน แดว
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
กตงค้อไปอกจิงตม ในห้องทเงยบเซ่นนน แมแต่

๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
กำโตมอตกแตกตงกตงหนกหนนา คนทยนอย
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
กตางห้องต้องคนยนชงกนงอยล้กครุหนง ตนคิน

๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
เคอรจิงถามด้วยเดียงกระชบว่า “น้เดียงอะไร”

๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
ตะเคอเมอรคอบคิงๆ ด้วยเดียงทพยายาม จะ
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
ให้เป็นเดียงธรรมดาว่า “เห็นจะหนุ ห้องทบิต

๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
ไวเซนนหนุชอบเขามาอาคัย ไปเถอะไมหตอด
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
เราเข้ามา อยู่ใน ห้องมต ทอากาค์ อตออเซ่นน นาน

เกินไปแล้ว”

พูดเท่านั้นต้องคนักพากันเดินย่อง ๆ ด้วยความ
มืด ออกไปจากห้องแล้วปิดประตูเสียอย่างเก่า
พอประตูเปิดชายกับหญิงที่แอบอยู่หลังเกาอกมุด
ดูขยนิ แพนตกใจเป็นก้าง ด้วยคำทสะเคอ
เมอรกบตนนเคอรวุดกนหนน เบนถอยคำทเห็น
ไคความเรองทหนักตวหนอย่างหนง อกอย่างหนง
ผู้หญิงสาว ย่อมจะ ร้อนใจกต้ว จะมีผู้เข้าไป พบอยู่
กับผู้ชายหนุ่ม ในที่อันไม่ชอบกตเช่นหนน

เธอว่าพูดว่า “เราต้องรอดักครุหนงให้เจ้า
ต้องคนหนน เดิน พนไป เสียก่อน จึงจะออก ไปได้”

แต่วกจูมมือแพนค้อย ๆ เดินไปจะออกประตู
แพนนี้ “ตายจริง ๆ นี้ถ้าตาต้องคนหนนกดับ
มาพบเราอยู่ด้วยกันเช่นนี้จะทำอย่างไร คงจะเกิด

เรื่องสี่ราชสมบัติ

ความใหญ่ ถ้าแม่รู้เข้าแหะคงจะทำอะไรที่น่า
กวดักอย่างหนึ่งเป็นแน่ คายจริง ๆ นี่จะทำ
อย่างไร”

ในทันใดนั้นเสอวเห็นแดงไฟตามช่องใต้ประตู
ก็ร้องว่า “ดู ใต้ช่องประตู” แดงหยุดคตตั้งอยู่
ตักอกใจหนึ่งจึงว่า “เร็ว เร็ว แพนนี่ กัดบไป
แอบที่เก่า ฉนั้นจะคอยอยู่ที่นี้ไม่ให้ ใครมาพบ
หล่อนได้”

แพนนี่ตกใจเป็นกำลัง รีบกัดบไปแอบหลัง
เก้าอี้อย่างเก่า ในประเดี้ยวเดียวมีผู้เปิดประตูแล้ว
หน้าตะเคอเมอร์เยี่ยมมองเข้าไปในห้อง มือหนึ่ง
ถือเทียนส่อง มือหนึ่งกุมดาบซึ่งยังไม่ได้ชักจากฝัก
ครั้นเห็นหน้าเสอวเข้า ตะเคอเมอร์ก็แดง
อาการตกใจ กัดบหลบหน้าออกนอกประตู แต่ใน

น.ม.ส.

อดใจ หน้ากดับได้สักก็เปิดประตู ตรงเข้าไปในห้อง
แล้วเปิดประตูเดี่ยว ยืนขวางไว้ ตาของดูเฮ่อวี่
อย่างขุครึ่งหนึ่ง อย่างไม่แน่ใจครึ่งหนึ่ง แล้วพูด
ว่า "มิดเคอร์เฮ่อวี่ ท่านเองแหละหรือ"

คราวนี้ไม่ใช่ คราวแรก ที่คนทั้ง ๒ ได้พบกัน
ธรรมดาชาย ๒ คนที่รักหญิงคนเดียวกัน คงจะ
ได้ประชันหน้ากันบ่อยๆ แต่คงจะต่างคนต่าง
เกตุยดกันอย่างศัตรู

ฝ่ายเฮ่อวี่นรควแล้วก่อนจะเคอเมอร์ มี
เวตาที่จะ คิดหา อบายว่า จะ พูด แต่ทำท่า อย่างไร
ครนเมอส์เคอเมอร์ตั้งตั้งย ทำให้คิดว่าความ
ดบที่พูดออกมาแล้วดงนน เฮ่อวี่ก็พูดตอบแต่ทำ
อย่างคนที่เมาจนไม่มีสติ เพื่อจะให้เคอเมอร์ตั้ง
ตั้งย ทำให้ความดบที่พูดกับตนคนเคออร์นน เฮ่อวี่
พูดอาจได้ยนนเป็นคนเมาไม่มีสติ อาจหลับไม่ได้

๕ ๕
เรื่องสบบราชสมบัติ

ยหนักได้ หรือถ้าได้ยหนักคงไม่ได้ถ้อยได้ความว่าอะไร

เฮ่อวี่ “ผมดี บารอน ใครเดี่ย้อกตะ เทียว
ตรวจตามเคยยังงิ จริงใหม่ คอแห่งพิตัก ผม
เป็นออฟพีเซอร์ประจำการงิ ต้องเทียวตรวจทั่ว
ถูกใหม่ คั้นอากาศไม้ดี ทำให้คอแห่งไปหาอะ
ไรกินด้วยกัน เอาใหม่ บารอน”

ตะเคอเมอร์เป็นคนไหวพริบเร็วที่สุด แต่ถึง
กระหนยังเกอบจะเห็นเฮ่อวี่มาจริง ค่อนจะดังเต
ในใจอยู่ดักครู่หนึ่ง แต่ก็ไม่กล้าจะไว้ใจที่เดี่ยว
จึงถามว่าท่านมีธุระอะไรจึงเข้ามาในห้องน

เฮ่อวี่ทำตากดอกพูดว่า “พูดมากคอแห่ง ผม
เป็นออฟพีเซอร์รักษาการท่านเห็นใหม่ ท่านมา
ถามผมทำไมให้คอแห่ง ท่านมีธุระอะไรที่เข้ามาใน
ห้องน ผมควรถามท่านยิ่งกว่าท่านถามผม จริงใหม่

น.ม.ส.

ตะเคอเมอร์เฒ่าปากด้วยความโกรธ จึงดู
หน้าเฮอวด้วยตาอันเขียว ตอบว่า "ฉันจะไปไหน
หรือทำอะไรผิดถูก นายฉันนี่ คือ ดยุกออฟคัม
เบอร์แลนด์ ถ้าต้องขแรงฉันจะขแรงต่อนายฉัน"
พูดเท่านั้นแล้วเดินตรงเข้าไป

เฮอวต้นศรัทธาเบงทยมเยาะ แดวเขายนขวาง
เดี่ย ตอบว่า "ท่านพูดไม่พูด เดียงกันทำให้คอ
แห้ง จริงไหม ท่านพูดไม่ถูก นายท่านคือใคร
ก็ตาม แต่นายผมคือพระราชประเทศอังกฤษ
ผมห้ามไม่ให้ท่านเข้ามาในห้องนี้"

ตะเคอเมอร์เกิดสงสัยในทันที ว่าเฮอว
แกลงท่าเมา .. แดพูดจนเบงเซงตอ จึงขูเทียบต้อง
ดูหน้าเฮอว แดพูดด้วยเดียงโกรธว่า "นี่แน่
มิสเตอร์เฮอว ฉันดูท่านจะแกลงท่าเมาเกินไป

เรื่องสืบทอดสมบัติ

กรรมัง ที่จริงท่านไม่ได้เฝ้าแต่เพียงวันเดียว
ได้ว่าท่านอยู่ในห้องนั้นมาแต่เมื่อไร แต่ได้ยินอะไร
แฉะบ้าง แต่ฉันขอถามท่านว่าหน้าที่ของพีเชอร์
ประจำการมีด้วยหรือว่า ให้เที่ยวแอบชะโมยฟัง
คนอื่นเขาพูดกัน”

เฮอวเมื่อได้ยินดังนั้นก็โกรธเต็มกำลัง แต่
ยังมีสติว่าถ้าปล่อยให้เห็นว่าโกรธ ก็จะต้องเลิกทำ
เฝ้าด้วย เพราะฉะนั้นจึงพูดตามเสียงเก่าว่า
“พูดอย่างนั้นไม่ถูก บารอน จีริงนา ไม่ถูก ผม
จะคาดหมายได้อย่างไรว่าท่านจะเลิกห้องโอรนเป็น
ที่ปรึกษาอันคิดซบถ”

เมื่อเฮอวกกล่าวคำว่า “ซบถ” ออกมา สะเทอ
เมอร์สจึงขยับถอยหลังไปหน่อยหนึ่ง แต่ใจองดู
ตาเฮอว ตั้งหน้าจะพยายามดูให้ทราบว่าคุณพูดเด่น

น.ม.ส.

หรือพูดจริงอย่างไร แต่เชื่อว่าทำหน้าที่เฉยไม่อาจ
จับได้

เชอวี “ไปเถอะ บารอน ผมจะต้องปิดห้อง
ตงกุญแจเดี่ยวที่ เราไปห้องรับแขกกันดีกว่า”

สะเคอเมอร์ “ฉันยังไม่ไป ด้วยต้องการจะ
ตรวจห้องนี้ให้ทั่วเสียก่อน ให้ทราบว่าใครแอบ
อยู่สักบ้าง” พูดเท่านั้นแล้ว สะเคอเมอร์ก็ชูเทียน
ขึ้นสอง ออกก้าวเดินไปได้สักก้าวหนึ่ง เชอวี
ตรงเข้าขวางหน้า แล้วห้ามด้วยเสียงอันดัง ที่ไม่
เป็นเสียงเมาแต่อย่าง “หยุด ออกก้าวเดียวก็ไม่ได้
ฉันห้าม”

สะเคอเมอร์หยุดชงัก ประหลาดใจด้วยเสียง
ที่เป็ดยน แต่คำที่กล่าว แต่ตาสะเคอเมอร์ขวาง
เหมือนสัตว์ร้าย มอจับตามตาบพูดว่า “ฉันจะ

เรื่องสปรราชสมบัติ

คนให้ได้ จะต้องรู้ว่าใครมาแอบฟังอยู่ข้างข้าง”

เฮอวี่ “ฉันไม่ให้ท่านฉัน”

สะเตอเมอร์ไม่ตอบว่าอะไร ออกเดินได้
ก้าวหนึ่งจะไปดูหลังเก้าอี้ ในทันใดเฮอวี่ชักดาบ
ปราดออกจากฝัก ปดาบดาบจึงอยู่ตรงอกสะ
เตอเมอร์ สะเตอเมอร์ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง แล้วถาม
ว่า “นี่ดวงหรือ หรือท่านจับฉันในหน้าที่ออฟ
ฟิเชอร์รักษาการ”

เฮอวี่นั่งนกดอยู่อดใจหนึ่ง ครั้นจะยกหน้าที่
รักษาการชนกตัวต่อไปอีกก็ไม่กล้า ด้วยไม่ได้มี
หน้าที่อันใดในทันที

เฮอวี่ “ถ้าท่านไม่ฟังก็ดวง”

สะเตอเมอร์ยมนิด ๆ อย่างคนที่เคยดวงจนใจ
เย็น ก้าวหลังกมตงไปวางเทียนไว้กับพนมแดง

น.ม.ส.

หัตถ์ ๆ พอกจะเห็นกันได้ แดงชกดาบปราด
ออก ในทันใดนั้นดาบส่องเต็มก็กระทบกันดัง
เปรี๊ยะ คนทั้งสอง ต่างคนมุ่งหมาย จะทำตาย
ชีวิตกัน

“หยุด ท่านทั้งสอง หยุด”

เฮี้ยวเมื่อได้ยินเสียงห้ามดังนั้น ก็ปัดอโยให้
ดาบตกดิน แดงกุดนคำสบถที่กล่าวออกมาได้
ครึ่งหนึ่งหนักดับลงไปในคอ สะเทอเมอรัถอย
ห่างออกไปสองก้าวด้วยความประหลาดใจ ด้วย
ผู้ทรงห้ามนั้นเป็นหญิงแต่งตัวเครื่องชาว จึงออก
มาจากเงาหลังเกาะอิฐทรน ตรงเขายืนขวางอยู่
ฝ่ายสะเทอเมอรัถขอทักดูเฮี้ยวรัศมีความตบหนัก
ส่วนหนึ่ง ครั้นได้เห็นผู้มาห้ามดูตบหนัก ก็ตกใจไป
คนตะทางอกส่วนหนึ่ง ร้องขึ้นด้วยความประหลาด

เรื่องสี่ราชสมบัติ

ใจว่า “เดดี้ แพนนี่ ท่านเข้ามาอยู่ทำไมใน
ห้องนี้”

เมื่อสะเตอเมอร์พูดเท่านั้นแล้ว คนทั้งสามก็
นิ่งคั่งอยู่หมด ไม่มีใครตอบหรือถามอะไรอยู่
อีกเกือบนาที แพนนี่เบนตัวเข้าไปจับแขนเฮอว
ไว้ แล้วจ้องดูสะเตอเมอร์ด้วยอาการดั่งนกตัว แต่
ไม่พูดว่าอะไรต่อไป

ในที่สุดเฮอวก็พูดและอธิบายแทนว่า “เมื่อเดดี้
พานนี่ออกจากที่กำบังมาเช่นนั้นแล้ว ก็ไม่มีอะไร
ที่จะปิดบังท่านอีก ข้าพเจ้าไม่ได้มีเกียรติยศที่
ใดเป็นคู่หมั้นกับเดดี้แพนนี่โดยเปิดเผย แต่เรา
ได้หมั้นกันมาโดยไปรวเขตตั้ง แต่เรายัง เป็นเด็ก อยู่
ด้วยกัน แต่ในเวลานี้ที่ยังคอยอยู่ก็แต่ที่จะให้เคาน์
เต็ดมารดาเดดี้แพนนี่ ให้อนุญาตเท่านั้น

น.ม.ส.

เหตุการณ์ขอให้ท่านเป็นที่เข้าใจว่า การที่ข้าพเจ้า
ต้องการจะบีบบังไม่ให้ท่านทราบว่า เด็ดแผ่นดินอยู่
ในทนน ก็เพราะเกรงว่าความ จะทราบไปถึง
ท่านเคาน์เต้ จะเป็นทนนเคองชน ความจริง
เดิมที่เราพากันเดินเข้ามาทางเฉดียงหน้าห้องนี้ ก็
เพื่อจะหาความเงยบ แต่เพื่อให้พ้นความตอด
ต่องของท่านเคาน์เต้ ครนเรามาทางนี้ไต่ยังไม่
ทันไร ได้ยินเสียงท่านเดินตามมา เราไม่ต้อง
การให้ท่านพบเรา เราจึงหลบเข้าไปในห้องนี้ ไม่
ได้ นึกได้ฝันว่าท่านจะตามเข้ามาพูดอะไรกัน ให้
เราจำเป็นจำต้องได้ ยินดงที่เป็นมาแฉวนนเดย”

ในขณะที่เฮอวุดชแจงอยุนน สะเคอเมอร์
ยุนนงฟัง มีอาการว่าครักครองว่าจะทำอย่างไร
ต่อไป ครนเฮอวุดชตอดแล้ว สะเคอเมอร์

๕ ๔ ๕
เรื่องสปรราชสมบัติ

จึงถามว่า “ต่างว่าคำที่ท่านขแรงนนเป็นความจริง
ทุกคำดงนแถว ฉนนมีอะไรเป็นประกันว่าท่านจะ
ไม่ไปเด้าข้อความที่ได้ยินนนให้แพรงพรายไป”

เฮอวชแพนนแถวคอบว่า “เดดแพนนเป็นประ
กนอยู่ในค้ว ถ้าท่านไม่แพรงพรายความดบของ
หต่อน เรากก็ไม่แพรงพรายความดบของท่าน”

สะเคอเมอร์ เฮา คาบ กตบ สอด ดงฝัก แถวว่า
“คกตง มีสเคอวเฮอว ฉนนยอมคกตงตามทท่าน
ว่า แถเพื่อจะบ้องกนไม่ให้ ท่านเคานเคดสสงสัย
ฉนนจะขอรบจุงเดดแพนนไปดง หองรบแชก ที่เดี้ยว
เมื่อเชนนนท่านเคานเคดสคงจะเข้าใจว่า บุคร์ของ
ท่านไม่ได้ ไปอยู่ในที่ ๆ ท่านไม่ชอบ”

เฮอวอปาก จะโตแยงคำที่ สะเคอเมอร์ กต้าว
แต่แพนนห้ามดวยคา แถวเกาะแชนสะเคอเมอร์

น.ม.ส.

ออกเดินไป เชื้อวเดินตามไปห่างๆ คอยให้แฟน
นั่งกับโต๊ะเคอเมอร์ ไปถึง ห้องรับแขก ประมาณ ๑๐
นาทีแล้ว จึงตามไปถึง พอก้าวเข้าประตูห้องรับ
แขกก็พบ พวกเพื่อน ออฟฟิเชอร์ ด้วย กัน หตายคน
ถูกต้อว่าหายไปในไหนเป็นนาน

ออฟฟิเชอร์คนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต เรียกกัน
ว่ายักษ์ พอเห็นเชื้อวเขาก็ว่า "เชื้อว แยกหายไป
ไหนมาเป็นนาน ก็นึกว่าหนีเดี่ยวแต่หัวค้ำแล้ว"

เชื้อว "กนกนิกจะหนี แต่ตัวแกมันโตเทียวก็ด
เกาะกะบีดช่องบีดทางเดี่ยวหมด ก็นจะตอดหนีออก
ไปก็ไม่มีช่องที่จะตอด"

ออฟฟิเชอร์อีกคนหนึ่งพูดว่า "เอาเถอะน้ำ
ไหนๆ ก็กตบมาแล้วไปกินข้าวกันเถอะ พวกเรา
คอยแกอยู่เป็นนาน"

เรื่องสืปราชสมบัติ

เฮอวี่ “เออ พุดอย่างนั้นเขาถึงจะเรียกว่า
เพื่อนแท้ ไปชี้ ก็น่าหวาดเสียวดี”

พวกดีห้าคน นกพา ก็นอกเดิน จะไปห้องกิน
ข้าว พอมันายทหารผู้ใหญ่นั่งหนึ่ง แต่งตัว
ยศนายพันเอกร้องเรียกว่า “มิดเตอร์เฮอวี่”

เฮอวี่หยุดซังก นึกในใจว่าอะไรกัน และก่อน
ข้างต้นหน่อยๆ เพราะนายพันเอกผู้นั้น เป็นผู้บังคับ
การกรมทหารที่เฮอวี่อยู่

ครั้นเฮอวี่เดินเข้าไปหา ท่านเคอแอนด์ก็บอก
ว่า “ดยุกออฟแคมเบอร์แลนด์ต้องประสงค์ให้คุณ
พาท่านไปเฝ้า ทางนี้”

เคอแอนด์นอร์ดี กวักมือเรียกแล้วออกเดินนำ
หน้า เฮอวี่เดินตามหลังไปจนถึงที่ประทับ บารอน
ดัชเชอเมอร์ยอนอยู่ในที่นั้นด้วย เมื่อเฮอวี่เดินเข้า

น.ม.ส.

ไปสะเคอเมอร์ กัดแต่ให้พบตา เป็นทชุกรงหนง
ปลดอบครงหนง เชอวเห็นสะเคอเมอร์ทาทเซนน
ก็เบ้นทเขาใจว่า การทคองประดงคจะทรวงรุก
น เป็นรางวัลในการทรับจะบีคบังความดบัมิให้
แพรงพรายค่อไป

เมอดย กออฟคัมเบอร์แดนค้ประทานพระหัตถ์
มาให้จบหนง เชอวจับแตวก คานับพรอมกันไน
เวดาทจับ ครนเมอประทานพระหัตถ์ให้จับแตว
รับดงว่า “ ยนคทได้ รุกททาน มิดเคออร์เชอว
ฉน้มความ พอใจค่อ ออฟพีเชออร์ กอง ทหารไน ทุก
คน แต่ท่านดูเหมอนจะพงเขารบราชการไนกองน
กระมัง”

เชอวทุดว่า “ ขาพเจापงเขารบราชการได้ บ
เดยว”

เรื่องสบบราชสมบัติ

รับสั่งว่า “อะไรนานเป็นนับแล้วหรือ อย่างไร
ตะเคอเมอร์ ทำไมท่านไม่นำมิดเคอร์เฮอว์มาให้
รู้จักก่อนน มิดเคอร์เฮอว์ ท่านเห็นจะเป็นพวก
ตระกูลวิชิษกรมะง”

เฮอว์ “ท่านไวชเคานต์วิชิษเคียวนเป็นบิดา
ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าเป็นเพียงบุตรชายที่ด่าม”

รับสั่งตอบว่า “ถ้าเช่นนั้นยศศักดิ์แต่ทรพย
สมบัติของท่านจะจำเจริญได้ด้วยตนเอง ขอให้
จำเจริญโดยสดวกเถิด ฉันทังใจว่าคงจะได้พบท่าน
อีกต่อไป”

เมื่อรับสั่ง เทานนแดง เฮอว์ ก็ถวายคำนับ
ทูลลากลับไป เข้าห่มุเพื่อน เดาถึงถอยคำทรม
ตั้งโดยอ่อนหวานในขณะที่ กินส์ปีเปอร์ อยู่ด้วยกัน
พวก เพื่อน ออฟพีเซอร์ เมื่อ ได้ยินก็พากัน อวยพร

น.ม.ส.

แถวเรียกขวดเมรัยมาเปิดใหม่ ช่วยกันดื่มถวาย

พระเจ้าของงานว่าเป็น “ดีหายของกรมทหารใน”

ในหมู่ออฟฟิศเซอร์ทเฮ้อากน้อยๆเช่นนี้ มีออฟ
ฟิศเซอร์คนหนึ่งเป็นผู้ใหญ่กว่าคนอื่น มียศว่าที่
นายพันตรี แคมป์คัมการกองร้อยทเฮ้อวอยู่ นาย
ทหารผุ นชอเมเยอร์แคมป์เบต ในเวตานหนึ่ง
กน้อยห่างกับผู้อื่น ไม่ได้ช่วยเฮ้อาด้วย เป็นแต่
หงหันามงเหมือนคิดอะไรที่ยังคิดไม่ออก

ออฟฟิศเซอร์ยศทกดาวมาข้างบน เห็นเม-
เยอร์แคมป์เบตหงหงงอยู่เช่นนั้นก็ตอชหน้า “คน
จวนนี้แคมป์เบตเป็นอะไรไป ดูท่าทางขรัมราวกับ
ไปในพิธฝังศพ”

แคมป์เบตตอบทันทีว่า “แกอย่าตกใจกลัว
ใครจะคิดว่าแกเป็นศพที่เขาคจะเอาไปฝัง เพราะ

เรื่องสปรราชสมบัติ

ถ้ามันหวัดเหตาคงอยู่หน้าแกตราบไต ใครเห็นแก

เขาก็คงไม่คิดว่าศพเป็นแน่”

ออฟฟิเชอร์ ออกคนหนึ่งหน้าแดง ผมนเป็นต์

ทราญพูดชวนว่า “หรือแคมป์เบ็ต จะกลัวถูกถอด

เพื่อท คย กออฟคัมเบอร์แดนด์ จะได้ ยก กอง ร้อย

ของแกไปให้เชื่อตัวโปรดว่าแทน”

แคมป์เบ็ตตอบว่า “เม็คคาตर्फ กันไม่กลัวเช่น

หนคอก เพราะคย กออฟคัมเบอร์แดนด์ยังไม่ทรง

อำนาจพอที่จะจัดตงถอดออฟฟิเชอร์ทหารในได้”

คำที่แคมป์เบ็ตพูดนั้นเป็นความจริงที่ พูดอย่าง

เรียบๆ แต่กระนั้นยังทำให้กับตนเม็คคาตर्फเดือด

ชนหน้า ไม่กล้าว่าอะไรต่อไป - เป็นแต่หันไป

พูดกับเชื่อตัว นี่แหละเชื่อตัว ถ้าแกได้ตำแหน่ง

เสนาธิการแห่งระอย่าตมเพื่อนเก่ากั้แต่ด้วยกัน”

น.ม.ส.

เฮ้อว้หิ้ววเราะหีบถ้วยแก้วด้มถ้วยด้ตท่ายแด้ว
กัตุกขนจากโตะ แต่เวตาที่เดินผ่านเมเยอร์แคมป์
เบ็ดไปนนแคมป์เบตยคแซนเลื่อไวแด้วกระชิบบอก
ว่า “เมื่อเดกงานต้นหน้าท่แด้วเตยไปท่ห้องฉนด้ก
หน้อยฉนมื่ออะไรจะพุดกับท่าน ในเวตานั้นจะพุด
หรือทำอะไร ขอให้ระวังให้มาก”

ตอนที่ ๓

เพื่อนที่มากด้วยอันตราย

คนวนหนเมือเมเซอร์แคมป์เบ็ด ได้บอกให้
เด็บเคอเนนคเฮอวระวงศวกดงกต่างมาในคอนก่อน
แล้ว ก็กลับจากตโมตร์ไปห้องที่อยู่ในโรงทหาร
เมื่อไปถึงห้อง มีความ ประหลาด ใจที่ ได้เห็น จด-
หมายวางคอย อยู่บนโต๊ะฉบับหนึ่ง ที่วางที่บน
หนังสือราชการ มีตราประจำกองทหารม้าใน
อุยบนของ

น.ม.ส.

เมเยอร์แคมป์เบ็ต ฉีกอ่านทันที ได้ความ
ดังน ^๕ ÷

“แจ้งความมายังเมเยอร์แคมป์เบ็ต

ท่านผู้บัญชาการ ทหารบก มีบัญชา ให้
แจ้งความมายังท่านว่า ท่านผู้บัญชาการ
มีประสงค์จะพบท่านด้วยชอราชการดับ ให้
ท่านมาหาวันพรุ่งนี้เวลาดา & โมงเช้า

(ตงชอ) เอฟ. ปอนซอนบี้ เครเวอร์

เดชานุกการฝ่ายทหาร”

ในหนังสือฉบับนี้มีความเท่านั้นเอง ขอให้ผู้
บัญชาการต้อง การพบด้วยเหตุใด มีราชการ
ดับอันใด และเหตุใดจึงจะเร่งตัวมานั้นปล่อย

เรื่องสี่ราชสมบัติ

ให้แคมป์เบ็ตต้องตั้งย้อยทงหน แต่แคมป์เบ็ตไม่
ใช้คนขลาด เพราะฉนั้นจึงปล่อยอารมณ์เฉยเฉย
ไม่มีหวัง พิศวง ตั้งย้อย ถึงขอทมิราชการ ทัพเรือใด
ครนอ่านหนังสือแถวกว้างแอบไว้เฉย เป็ดียน
เครื่องเคมยค์เป็นเดือเคิร์ชซึ่งเกาฉน แดวจุดบุหรื
นั่งดูบ และ อ่าน หนังสือ คอย จนกว่าได้เฟเคอแนค
เฮอวจะไปถึง

แต่กว่าได้เฟเคอแนคเฮอวจะไปถึงก็อกหลาย
ชั่วโมง ด้วยคนนวนหมหนาท คุมทหารอยุทวง
เซนคเยี่ยมด้ตั้งโคกถ้าวมาแเดว ฝ่ายเดดตีแพนนี้
เกรวิต เมือ บารอน สะเคอเมอร์ พาจก ห้อง โชรน
ไปสั่งให้มารดาในห้อยรับแขกแเดว ท่านเคาน์-
เต็ดผู้มารดาเป็นที่พอใจด้วย เข้าใจว่า บุตรสาวไม่
ได้ไปห่างจากบารอนสะเคอเมคร์ตลอดเวตา ท่าน

น.ม.ส.

ไม่ต้องการจะให้ โอกาสให้บุตรสาวไปพบเด็กเฟเคอ
แนคเฮอวได้ จึงรีบพากลับบ้านเลยแต่ยังไม่
ตก ฝ่ายเฮอวเมื่อออกจากห้องเตียงไปแถวกเทยว
หาเด็กแฟนนี่ เผื่อจะมีช่องได้พบแต่ว่าตากันก่อน
กลับบ้านครั้นเที่ยวหาไม่พบแน่แล้ว ก็เดินออก
ไปในตานพระราชวัง เดินชนและเดินตงอยคน
เดียว หนึ่งกถึงการทเป็นมาแถวไหนคนจนวนหน คือ
ตำแหน่งใหม่ที่ แฟนนี่จะได้ เป็น เดคอินเวคคิง ของ
ปรีนเซ็ดวิกคออเรีย นั้นอาจเป็นทาง ให้ ได้ พบปะกัน
มากชนหรือน้อยตงอย่างไรบ้าง ถ้าปรีนเซ็ดไม่
ทรงพิถพิถนเคร่งครัดในเรื่องแบบธรรมเนียมจคนัก
บางที่จะ ได้พบแฟนนี้ที่ วงเกินซงตน มากกว่าที่เคย
มาก็ได้ เพราะแฟนนี่เมื่อไปอยู่วงแถวกคงจะพ้น
ความส่อต่องของมารดาไปทีเดียว อนึ่งการท

เรื่องสืบราชสมบัติ

มีบารอนสะเตอเมอร์มาเป็นคู่แข่งเพื่อนอยู่น เป็น
ข้อถำบากไซ่เด่น ด้วยสะเตอเมอร์เป็นที่พอใจ
ของท่านเคาน์เต้ส เป็นคนโปรดของดยุกออฟ-
คัมเบอร์แลนด์ เป็นที่เข้าใจว่าคงจะทรงเกอหนุน
สะเตอเมอร์ในเรื่องนี้ ดังที่ทรงเกอหนุนในเรื่อง
อื่น ๆ อนึ่งความลับของสะเตอเมอร์ที่พูดกับหลุด
ถันคันคอรในห้องโอรนนั้น ไม่ต้องสงสัยว่าจะ
ไม่เป็นเรื่องที่เป็นความคอขาดบาดตาย มีกถน
ขบถ ๆ อยู่มาก แต่เรื่องนี้จะนำไปปรึกษาใคร
ก็ไม่ได้ เพราะได้รับสัตญาณกับสะเตอเมอร์เสีย
แล้ว อีกประการหนึ่ง เมื่อได้ตกลงสัตญาณกับ
สะเตอเมอร์แล้วไม่ช้าก็มีรับสั่งเจาระถวให้หา ไม่
ช้าก็ได้เข้าไปเฝ้าดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์ ทรง
ทักทายปราศรัยโดยกรุณาอย่างยง ฆอนจะเกยว

น.ม.ส.

กับความดีของตะเคอเมอร์อย่างไรบ้างก็ยากที่จะ
เห็น แท้จริงความดีของตะเคอเมอร์นั้นหาได้ยาก
ก็ไม่ได้สักคำ จะจับเนื้อถ้อยกระทั่งความว่ากระไร
ก็ยาก ถ้าจะใช้ความเดาประกอบกับถ้อยคำที่
ได้ยินก็น่ากลัวอันตราย เพราะการตัดสินสำคัญ
จะใช้ความเดาเป็นหลักฐานไม่ได้ แท้จริงในเวดดา
นั้นเชื่อว่าตะเคอเมอร์ก็ไม่ได้เห็นอะไร โปรดไปร้องที่
ทหารบงนั้นก็แต่ว่าตะเคอเมอร์คิดการใหญ่โต ที่ต้อง
การนายทหารเข้าเป็นพวกด้วยให้มากคน ถึงต้อง
การ ยมชอ ดย กอออฟเว็ดตงคิน มาไซ เพื่อ ให้ นาย
ทหารทงหลายบงเกิดศรัทธาในความคิดที่เป็นเรื่อง
ปรีักษากันนั้น อนึ่งคำที่เมเยอร์แคมป์เบ็ดบอก
ให้ระมัดระวังตัวนั้น ก็เป็นข้อที่ชอบกต ด้วย

เรื่องสปรราชสมบัติ

เมเยอร์แคมบเบต ผู้เป็นเพื่อนผู้ใหญ่ ที่เคย
แสดงความกรณามาก ทั้งไม่เคยแนะนำอัน
ใดนอกจากที่เป็นประโยชน์แท้ๆ ขอความทงหาย
เหล่านั้นจะอะไรกัน หรือมีเรื่องอะไรจะเกิดที่
เชอวี่จะต้องเกี่ยวไม่กับข้างโน้นข้างนี้ ในที่สุด
เชอวี่ก็คิดอยากให้มีเรื่องสำคัญอะไรที่ควอยู่ฝ่ายหนึ่ง
คือดี กับเดเคอร์เมออร์ทอยู่ฝ่ายหนึ่ง ถ้าใครชนะ
ก็ได้แผ่นดินเป็นรางวัล

เชอวี่กำลังเดินครึกครองอยู่คนเดียวเช่นนี้ พอ
พวกแขกที่ไปในงานนั้น พากันออกจากพระราชวัง
จนรถไป เป็นที่สังเกตได้ว่าเจ้าของงานได้ประ
ทานช็อคเนดแล้วว่าดินเวดางาน ไม่ได้เข้าไป
หมด ดีกว่าหนึ่งเชอวี่ก็เรียกทหารเข้าแถวเดิน
กลับไปโรง แดเมื่อปลดปล่อยแล้ว คิวเชอวี่ก็

น.ม.ส

เคยไปห้องแคมป์เบ็ดทั้งไม่ได้เปิดยื่นเครื่องแต่งตัว

แคมป์เบ็ด “มาซิ หนังกางนแน่ะ คิมอะไร

ล่ะ” แล้วลุกไปเปิดตู้หยิบขวดออกมา ๒ ขวด

เป็นขวดบรรณคดีขวดหนึ่ง รมขวดหนึ่ง ในเมือง

อังกฤษในยุคนั้นยังไม่รู้จักวัดก หรือถารูจก

ยังไม่รู้แพร่หลายเหมือนเดี๋ยวนี้

เฮอว่หนังกางในเวตาที่แคมป์เบ็ดรินดูราดงด้วย

แก้ว แล้วถามแคมป์เบ็ดว่า “อะไรกัน ท่าน

มีเรื่องแปลกประหลาดอย่างไร”

แคมป์เบ็ดต้นศักระหนึ่งอยู่ตึกครุหนึ่ง จึงพูด

ว่า “เฮอว่ ท่านกับฉันเป็นทชอบอริยาศักย์กัน

มาแต่แรก ด้วยฉันเห็นท่านเป็นคนที่มีความคิด

เขารองเขารอยมากกว่านายทหารบางคน บดิน

ฉันต้องการที่จะถามความท่านขอหนึ่ง . ถามกัน

เรื่องสปรราชสมบัติ

ตรงๆ ไม่พูดเดียงๆ เดยวๆ คือท่านกับดะเตอร์
เมอร์มีความรู้จักเกี่ยวข้องกับอย่างไรบ้าง ท่าน
รู้หรือว่าเขาเป็นคนอย่างไร”

เฮอว์ทำกริยาคล้ายกับดั่ง ตั้งแต่ว่า “ฉัน
ก็ไม่รู้จะรู้จักว่าเขาเป็นคนอย่างไร แต่ทำไม
ท่านจึงถามอย่างนั้น”

แคมป์เบ็ต “ดะเตอร์เมอร์เป็นมิตรของท่าน
หรือเป็นศัตรู”

เฮอว์ “ฉันออกจะไม่ทราบว่าจะทางไหนแน่ ทำ
ไม่ว่าท่านจึงถามเช่นนั้น”

แคมป์เบ็ต “เพราะฉันได้สังเกตเห็นการทำทาง
คนๆ นานมาแล้ว ทราบว่าถ้าเป็นศัตรูใครคง
จะเป็นศัตรูที่อาจทำอันตรายได้ตักซัง ถ้าเป็นมิตร
กับใครอาจเป็นอันตรายยิ่งกว่าเป็นศัตรูก็ได้ ถ้า

น.ม.ส.

ท่านกับเขามักจะชกกันอย่างหนึ่งอย่างใด ก็ขอ
ให้ท่านระวังตัวให้ดี”

เฮอวี่ “ถ้าอย่างนั้นท่านรู้จักคน ๆ หนึ่งว่าเป็น
อย่างไรเล่า”

แคมป์เบ็ต “นั่นมันไปคนละทาง ฉันได้แนะนำ
นำท่านแล้วว่าให้ระมัดระวังให้ดี ถ้าท่านทำตาม
คำแนะนำนั้น ก็จะเป็นประโยชน์แก่ท่าน ถ้าท่าน
ต้องการจะให้ฉันบอกท่านว่า ฉันรู้จักคน ๆ หนึ่ง
เป็นอย่างไร ท่านก็ต้องพูดก่อน ซึ่งท่านจะอูบ ๆ
อึบ ๆ เกณฑ์ให้ฉันบอกข้างเดียวฉันไม่ได้ ท่านมี
อะไรจะบอกขอให้บอกออกมาก่อน แล้วฉันจะ
บอกท่านบ้าง”

เฮอวี่รู้สึกไม่สบายใจ ด้วยตามความจริง
อยากจะเล่าเรื่อง ให้แคมป์เบ็ตฟัง ให้ตัดอด ตั้งแต่

เรื่องสืปราชสมบัติ

ตนจนปตาย แต่มีบัญชาอยู่ว่าจะบอกเพียงใดเว้น
เพียงใดจึงจะไม่เสียคำที่สัญญา กับ สะเตอร์เมอร์ไว
เชอวี่ “ฉันจะบอกท่านเพียงใด ก็คือ สะเตอร์
เมอร์กับฉันเป็นคู่ แยกเด็ดคนเดียวกัน ท่านรู้จัก
เด็ดแพ้นี้ เกรวิต หรือเปตา”

แคมป์เบ็ต พยักหน้าว่ารู้จัก

เชอวี่ “สะเตอร์เมอร์พยายามหนักที่จะให้เด็ด
แพ้นี้ เกรวิต ตกตงยินยอมรับหมั้นของเขา แต่
หัดอนกต่างว่าจะไม่ยอมแต่งงานกับ สะเตอร์เมอร์
เป็นอันขาด เพราะหัดอนกกับฉัน — — หัดอนกกับ
ฉัน — — เพราะ — ”

แคมป์เบ็ต “เข้าใจหัดะ เข้าใจหัดะ นั่น
เป็นเหตุที่จะยังคงระวังตัวให้มากขึ้น เพราะ
สะเตอร์เมอร์ผู้นั้นอาจทำอะไรที่ร้ายกาจต่างๆ ได้

น.ม.ส.

มากกว่าที่ท่านเข้าใจว่าใครจะทำได้ แต่ทั้งจะ
ใช้วิธีที่ท่าซึ้งๆ หนักได้ หรือทำดัดบังก็ได้
อย่างเดียวกัน ด้วยคนชนิดนี้ไม่เป็นเยนคตแมน
พอที่จะไม่ตอบทำอันตรายคนดัดบัง”

เชอว์ตอบว่า “ขอนหนักคงจะจริง แต่ฉันมี
ข้อข้อง กนอยุขอ หนึ่ง จะทำให้สะเคอร์เมอร์ทำไม
ฉันไม่ได้” ในขณะที่พูดนั้นเชอว์ให้บังเกิดความ
รู้สึกกังวลขึ้นมาอย่างคนกตวอันตรายมืดๆ ที่เห็นไม่
ได้ แต่ตั้งใจอธิบายเพื่อว่าถ้าแคมป์เบ็ดเห็น
จริงตัวจะได้เห็นจริงบ้างว่า “ถ้าสะเคอร์เมอร์
ทำอะไรฉันก็เท่ากับทำอันตรายตัวเอง เพราะฉัน
รู้ความลับสำคัญของเขาอยู่ขอหนึ่ง การที่ดยุก
ออฟคัมเบอร์แลนด์ รับผิดชอบ ให้หาฉันไปทรงทักทาย
คนวอนนี้ ก็คงจะเป็นด้วยสะเคอร์เมอร์ทูตแนะนำ”

เรื่องสี่ราชสมบัติ

แคมป์เบ็ดตอบว่า “ซอห์นฉันไม่ตั้งดีเลย
แต่ขอทศยุ กออฟคัมเบอร์แลนด์ เมื่อทรงรู้จักมัก
คุ้นกันแล้ว จะเป็นประโยชน์กับท่านหรือตรง
กันข้ามหน ยังเบ็นขอทศควรพิศวงอยู่ และขอท
ท่านว่าท่านรู้ความลับของสะเคอร์เมอร์ ถึงแก่จะ
ทำให้สะเคอร์เมอร์ไม่กล้าทำอันตรายท่านนั้น ถ้า
เป็นความจริงเช่นนั้น ฉันกตัญญูเห็นไปว่าฉันเอง
เป็นเหตุอันดีที่จะทำให้สะเคอร์เมอร์เป็นศัตรูของ
ของท่านอย่างร้ายแรงที่สุด อย่างไรก็ตาม มีอะไรอีก
บ้างก็เด่าไปเถอะ หรือท่านไม่ไว้ใจฉัน”

เฮอวี รับอธิบายด้วยกตัญญูแคมป์เบ็ดจะโกรธ
ว่า “มันไม่ใช่อย่างนั้น ไม่ใช่เรื่องไม่เชื่อถือหรือ
ไม่ไว้ใจท่าน ความจริงฉันอยากที่สุดที่จะเด่า
ให้ท่านฟังให้ตลอดเรื่อง เพื่อจะได้รับความแนะนำ

น.ม.ส.

ของท่าน แต่ช่วยกันตัดความให้ตัดออก แต่เดี๋ยว
นี้ มนชคอยู่ที่นี่ได้รับสัญญาจาก สະເຕອຣ໌ເມອຣ໌ເຕີຍ
แล้วว่าจะไม่บอกใครเป็นอันขาด”

แคมป์เบ็ต “ถ้าอย่างนั้นแล้วก็น่าไป เมื่อได้
สัญญาแล้วก็น่าอย่าเสียสัญญา”

เฮอว์คอบว่า “แต่ฉันจะเดาให้ท่านฟังว่าฉัน
รับสัญญาด้วยเหตุใด” แล้วก็เดาเรื่องที่เขาเดิน
ผ่านไปทางหน้าห้องโอรน โดยประสงค์จะหลบ
หมู่คนไปพูดกันเงียบๆ คดอดจนทำให้สัญญากับ
ສະເຕອຣ໌ເມອຣ໌ເຕີຍอย่างไร ที่ฉันไม่บอกแคมป์เบ็ต
ก็แต่ขอผู้ ที่พูดความลับกับສະເຕອຣ໌ເມອຣ໌ເຕີຍอย่างหนึ่ง
ความลับนั้นคืออะไรอย่างหนึ่ง

แคมป์เบ็ต “ฉันก็ยังไม่เห็นว่าจะแก้ไขอย่างไร
ได้ ถ้าສະເຕອຣ໌ເມອຣ໌ເຕີຍไม่เสียสัญญาคือท่าน ท่าน

เรื่องสบบราชสมบัติ

ก็จะคงไม่เสียสัญญาต่อเขา แต่ว่าที่จริงถ้าฉัน
จะเดาก็พอได้ว่า สะเตอร์เมอร์กับเพื่อนพูดความ
ลับเรื่องอะไรกัน อาจเขาได้ถูกดักว่าที่ท่านเข้า
ใจว่าจะอาจถูกได้”

เฮอวจึงดูหน้าแคมป์เบ็ตด้วย อากวร ที่แแต่ตง
ว่าอยากให้แคมป์เบ็ตเดา แต่แคมป์เบ็ตพูดตัด
เสียว่า “แต่ไม่เดาเห็นจะดีกว่า ด้วยมันจะเป็น
การชักชวนให้ท่านเสียสัญญาไป แต่ขอให้ท่าน
จำใส่ใจไว้ว่าการที่คบหาพบปะกับคนๆ นั้น อาจ
เป็นอันตรายได้อย่างถึงขั้น ดังที่ไม่เข้าท่านก็คง
จะเห็นได้”

เฮอว “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะคบหากับเขาเลย
เหตุใดท่านจึงคิดว่าฉันจะสมาคมกับคนๆ นั้น ฉัน
เข้าใจว่าเขาก็กับฉันคงจะไม่พบปะกันอีกต่อไป ด้วย

น.ม.ส.

“ไม่มีเรื่องว่าจะพบกันที่ไหนแต่พบกันทำไม”

แคมป์เบ็ต “ฉันเห็นตรงกันข้ามว่าท่านคงจะ
พบปะกับสเตอร์เมอร์ไม่ได้หยุด ท่านรู้หรือ
เปล่าว่าตำแหน่งแห่งไหนของเขาเป็นอย่างไร”

เฮอว์ “ฉันทราบแต่ว่าเขาเป็นลูกศิษย์ของ
ดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์”

แคมป์เบ็ต “นั่นแต่ท่านเข้าใจผิด สเตอร์
เมอร์เป็นนายดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์ ไม่ใช่ลูก
ศิษย์ ถ้าจะว่าดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์เป็นลูก
ศิษย์สเตอร์เมอร์นั้นแหละว่าไม่ถูก”

เฮอว์ตมตาโพลงด้วยความประหลาดใจ แต่
พูดไม่ออกมาว่าอะไร แคมป์เบ็ตพูดต่อไปว่า
“ดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์ ตกเขาอยู่ในกำมือสเตอร์—
เมอร์มาหลายปีแล้ว ยิ่งตกตกเขาแต่สเตอร์

เรื่องสี่บราชสมบัติ

เมอริ่งกำแน่นเข้าทุกที · ซอที่ตะเคอริเมอริ่ม
อำนาจด้วยเหตุใดนั้น · ท่านเตาเอาเองก็เห็นจะ
ไม่ผิด · ด้วยเป็นที่ทราบกันอยู่โดยมากกว่าเจ้าพระ
องคนนั้น · เบ็นหนี่ตะเคอริเมอริ่มเบ็นจำนวนเงินมาก
มายมายนัก · เงินผลประโยชน์แผ่นดินเช่นโนเวอริ
ทดยุ กออฟคัมเบอริ์แดนดึจะ · ได้เบ็น กษัตริย์ค่อไป
หนี่ · ได้จำนำไว้กับตะเคอริเมอริ่มดวงหน้าเดี่ยบ้าน
นเดอริ · ใช้แต่เท่านั้นเงินทองที่ทรงใช้สรอยฟุม
ฟายอยู่ทุกๆวัน · ก็มาจากกระเบ้าตะเคอริเมอริ่ม
ทงหนี่ · เพราะฉะนั้นเราจะเชื่อเอาเบ็นแน่ได้ว่าดยุ ก
อออฟคัมเบอริ์แดนดึทรงทำอะไร · ตะเคอริเมอริ่มคงรู
ด้วย · ตะเคอริเมอริ่มจะทำอะไรคงตากเอาดยุ ก
อออฟคัมเบอริ์แดนดึไปด้วย”

เฮอวหนงหนงฟัง · เข้าใจได้ดื่ว่าคำที่แคมป์เบิด

น ม.ส.

กต่างนั้น ยังจะมีควมในอย่างตักตบที่แคมป์เบ็ด
ทราบเคาอยู่แคว แต่ในเวตานั้นจะซักถามต่อ
ไปก็คงไม่มีประโยชน์ จึงเป็นแต่พูดว่า “ก็ใน
ขณะนั้นท่านจะแนะนำให้ฉันทำอย่างไรเดา”

แคมป์เบ็ดตอบว่า “ในเวตานั้นท่านจะทำอะไร
ยังไม่ได้ นอกจากจะระวางตัว ต้มคาตงเงียหุพัง
ให้รอบข้าง ไม่ช้าท่านคงทราบเรื่องราวไม่มาก
ก็น้อย ฉันเข้าใจว่าในไม่อีกกี่ชั่วโมงเตอร์—
เมอร์คงจะไปหาท่านที่ห้องเป็นแน่”

เฮอว็องซนคาเคียวว่า “อะ” ด้วยความประ
หตาดใจ แดวหงจองดูตาแคมป์เบ็ดอยู่ตองต้ามอด
ใจจึงพูดต่อไปว่า “อย่างนั้นเจียวหรือ”

แคมป์เบ็ด “ไม่เชอกกอยดู ด้วยเตอร์เมอร์
ตกตงใจแควว่าจะตอง เกิดย กต้อม ท่าน ไปเข้า

เรื่องสี่บราชสมบัติ

เป็นพวก ท่านต้องทำอุบายให้เขาเข้าใจว่าเกลียด
ถล่มดำเร้จ ถ้าไม่เช่นนั้นท่านจะต้องเตรียมตัว
คอยรับอันตราย ที่เขาจะทำต่อท่านโดยความ
อาฆาต”

เชอวรุตักไม่สู้สบายใจ แต่อาการภายนอก
เหมือนไม่หวาดสั่นงันเดย หัวเราะแฉ่งตอบว่า
“ท่านพูดราวกับครึ่งกรรมกรรม ๓๐ คน เมืองเจ็ด
จะทำอะไรใครเด่นก็ได้ ในเวลานี้ท่านคงไม่กลัว
ฉันจะถูกยาพิษหรือถูกผู้ร้ายแทงด้วยวิธี แต่ถ้าย
จะว่าข้างตวงกัน ฉันเข้าใจว่าฉันก็รอดตายเป็น
เท่าอายุท่านนั่นเหมือนกัน”

แคมป์เบจ “ถ้าอย่างนั้นขอ สวรรค์คนนั้น
แกมีชื่อในทางแกลงสถานอยู่ด้วย เป็นแต่ไม่ได้ทรง
กับใครมาหลายปี”

น.ม.ส.

เฮ่อวี่ “อ้ายเรื่องควดไม้เป็นไร เป็นไม้ต้อง
ร้อนใจ ถ้าท่านไมเชอจะคองชวนท่านไปช้อม
แทงดาบ ท่านจะได้เห็นว่าอ้ายตาเขอรมนั้นคนนั้น
ไม่ได้กำชวตฉนไว้นมมือเดย”

แคมป์เบ็ด “ตาแน่ใจไว้อย่างนั้นได้กิด แต่
ถึงอย่างไรก็ขอไห้ระวงตัวไห้หลายๆ ถ้าเกิดเหตุ
อะไรหรือไดยินอะไรแปดกประหลาด ขอให้ท่าน
รับมาบอกฉนทันที ถ้าชวยเหตอกันได้จะได้ชวย
กัน ”

เฮ่อวี่รับสัญญาว่าถามเรื่องจะรับบอกแคมป์ -
เบ็ด แดวกรีบกดับไปห้องทอชู่ เมื่อผลตเตอ
ผ่าแดวกเขาอน ตมชอความทงปวงในชวคน
ฉนนั้น แต่ดูเหมอนพอหดบตาตงกกดบคองคน
ด้วยคนไซเบ็ดประกูลอถวยน้ำโกนหนวดเข้าไปไห้

๔ ๙
เรื่องสบบราชสมบัติ

เชอวตมตาชนดูเห็นสายแด้ว ก็ตักจากที่นอนต่าง
หน้าแด้วโถนหนดอย่างปราณีตตามเคย เรียก
บ่าวให้ทำโน่นทำนี่พร้อมกันคราวละหลายอย่าง ดู
ไปบ้างดำไปบ้างตามเรื่อง

“แะะ นี่แน่ะ อ้าว ดูซิ เกือกคุณก็ยังไม่ได
ทา รับทาเดี่ยเร็วๆ เฮ้ย หยิบผ้าเช็ดหน้ามาใหม่
ผืนหนึ่ง เร็วเข้า จะปล่อยให้ซาหน้าเปียกอยู่อย่าง
นี้แหละ ซักมุดซัก ปล่อยให้หมักอยู่ได้ออกคอก
ไหนักางเกงตัวใหม่อยู่ไหนล่ะ อ้าวคาบแคบหยิบ
ออกมาทำไม เก็บเดี่ย ซักบอกเจ้าเมื่อไหร่ล่ะว่า
จะไปหัดทหาร”

บ่าวที่รับใช้ชยนิพนธ์ เป็นคนเคยกับนายมานาน
นายจะดู่จะดำจะกระไรก็ทำยมแด้วหงเดี่ย แด้วค
อาการอย่างคนฉลาด ที่ไม่พยายามทำอะไรหลาย

น.ม.ส.

อย่างในชวอดใจเดียว เช่นมือหนึ่งทารองเท้า มือ
หนึ่งหยิบผ้าเช็ดหน้า เท้าหนึ่งหยิบกางเกง เท้า
หนึ่งเก็บดาบ แต่ใช้ปากคาบเชือกชกมุด หรือ
อะไรเช่นนั้น

บ่าว “ได้เท้าจะรับประทานหรือยัง”

นาย “ไปยกมาซิ แต่ไม่ต้องการอะไรมาก
กาแพด้วยหนึ่ง กับขนมปังอันหนึ่งก็พอ จดหมาย
มีมาหนึ่งใหม่”

บ่าวตอบว่า “จดหมายไม่มีขอรับ” แล้วยก
ถาดเข้าไปส่งบอกว่า “มีแค่บิตมาก”

นาย “ทั้งเสียให้หมด ข้าไม่มีเวตาจะมานั่ง
อ่านบิต ทำไมอ้ายพวกชายของนี่มันช่างไม่รู้เดย
หรือใจ ว่าเวตาของข้าก็มีราคาเหมือนกัน จะมา
เกณฑ์ให้ข้าเปิดองเวตาในการอ่านบิต ยังงั้นไม่ได้

เรื่องสืบบราชสมบัติ

คูร์ เป็นกงต้องกง เอาเวตาที่โหนดมาเขียนกัน
ไม่รู้ ทงเดี่ยวเกาะ”

แต่บ่าววุดกว่า ทงจะฉกบตทงเดี่ยว ทงยังไม่ไดค
จึงหาไตทงตามค่านายไป เป็นแต่เก็บรวมกันตง
ตงชกเข้าไว้ โดยหวังว่านายจะมีเวตาตุกายหลัง

เฮอวักนหมบังกบกาแพพอแต่ ยังไม่ทันจะ
ทำอะไรค่อไปพอได้ยินเดี่ยวเกาะประตู จิตบ่าว
ว่า “ไปคที่เกาะใครมาแต่บอให้กดับไปนรก
หรือทโหนดที่เป็นทอยู่ของเขา บอกว่าขายังไม่คั้น”

บ่าวไปเบตประตูคว่าใครมา พบตเคอเมอร์
ยืนอยู่ข้างนอกถามว่า “มีตเคอเฮอวอยู่ไหม”

บ่าว “อยู่ขอรับ แต่พงตงจกทนอน ท่าน
ให้กระผมเรียนว่าถ้าไตเทากดับไปเดี่ยวก่อน เวตา
อื่นจึงมาใหม่ จะเป็นพระเคชพระคณที่สุด” (คำ

น.ม.ส.

ที่นายบอกมาให้กดับไปพรกนนั้น บ่าวไปดัดแปลง
ได้ถึงเพียงนี้)

แต่สะเตอเมอร์ไม่ยอมกดับ คอบว่า "นี่แน่ะ
เจ้าเอาการคนไปให้มัสเตอร์เฮอวกแแตกน บอก
ว่าซาขอเขาไปเดยวน ไม่คองมพชรบรองอะไร
กน มาหากนอย่างนดบายดี"

บ่าวรบการค้อย่างไม่สนิทสนม รากกับสังสัย
ว่าหมายคาคดปดอมควเป็นการคชอ แต่นำเขา
ไปตั้งให้นาย พอนายเห็นชอเขากกคริมฝปาก พุด
คนเดยวพิมพาวว่า "แคมป์เบ็ดทายถูก ฮิม กเห็น
จะคองให้พบกกระม้ง แน่แสะ เจ้าไมก เชิญท่าน
บารอนเข้ามาเถอะ"

อีกประเดยวเดยวสะเตอเมอร์ ก็เข้าไปในห้อง

เรื่องสืบบราชสมบัติ

พูดกับเธอด้วยเพื่อนเก่าแก่ หน้าเต็มไปด้วย
ความยินดี แสดงอาการให้เห็นได้ว่าตั้งใจจะเกลี่ย
ก่อดมเอาเป็นพวกให้ได้

เมื่อเธอเฉลยให้ฟังแกอแต่ด สะเตอเมอร์ก็
ตงมือพูดด้วยอาการยิ้มว่า "ฉันประหลาดใจจริงๆ
ที่ท่านกับฉันไม่ใคร่รู้จักชอบพอกันก่อนน ดย กอพอ
คัมเบอร์แลนด์ เจ้าของฉัน กรวมมาก ที่เคยว่าฉันไม่
ได้พาท่านไปเฝ้าให้ทรงรู้จักก่อนเมื่อคนนั้น ฉันก็ไม่
ทราบว่าจะกราบทุกแก่ตัวอย่างไรได้"

เธอก็ชมสรรเสริญด้วยความยินดีด้วยกิริยาอันดีภาพ
แต่ให้เป็นที่ไม่ไวใจอย่างยิ่ง ถ้าสะเตอเมอร์ทำ
กริยามยอมองค์ทนายอย่างนั้น เมื่อคนก่อน เธอก็คง
เชื่อว่าจริง แต่ฉันได้ฟังคำเมเยอร์แคมป์เบ็ดมา
ใหม่ๆ แดทงแคมป์เบ็ดทนายมากก็ถูก จึงคิดระวาง

น.ม.ส.

ตัวส่งสัยคำที่สะเคอเมอร์พูดนั้นทุกคำไป.

“ผมเข้ามาอยู่ในกองทัพทหารนั้นก็ไม่นาน. ไม่
กล้าจะหวังว่าเจ้าใหญ่ นายโตจะทรงพระกรุณาคน
ใหม่ ๆ ที่ทำการอยู่ต่ำ ๆ เช่นตัวผม”

สะเคอเมอร์ตอบว่า “ข้อหนึ่งท่านเข้าใจผิดที่
เดียว เจ้าองค์นี้ทรงพระกรุณาตลอดองค์ทั่วไป พอ
ทอดพระเนตรเห็นท่านก็โปรดมีดีเคอร์เฮอวี่ ท่าน
ยังไม่รู้จักดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์ โดกโดยมาก
ไม่รู้จัก เพราะพระอาการภายนอกดูเหมือนเป็น
เจ้ายศเจ้าอย่างเดี่ยเต็มที แต่พระทัยเป็นทอง ถ้า
ใครรู้จักจริงจะทราบ เมื่อทราบแล้วก็คงจะรัก
ภักดีทุกคน ในเวลาที่พระเจ้าซุ้าคือพระเจ้าแผ่นดิน
คินยงทรงพระชนมอยู่นั้น ก็เป็นธรรมดาที่ดยุก
ออฟคัมเบอร์แลนด์จะต้องหลบพระองค์อยู่หลังฉาก

เรื่องสปรราชสมบัติ

ไม่อาจทรง คบค้า เขาอก เขาใจ ข้าราชการ ได้ ตั้ง
ประสงค์ แต่ทำได้ด้วยราชสมบัติเมื่อใด ก็คง
เป็นการดีแก่พวกที่ทรงกรรณา รุจกมกคูนอยู่แต่ใน
เวदान

เธอวไม่ไว้ใจเต็มทีตอบแต่ว่า "ซอหนไม่ต้อง
สงสัยเลย"

ตะเคอเมอร์พูดต่อไปว่า "ถึงบ้านเมืองก็คง
จะได้รับประโยชน์อย่างยิ่ง แต่การที่ประเทศอัง-
กฤษกับแชนโนเวอร์มีกฎหมายคนละอย่าง ด้วย
เรื่องเจ้าแผ่นดินเป็นชายหรือหญิงนั้น เป็นที่น่าเสีย
ตาย ถ้ากฎหมายเหมือนกันจะดีนักหนา ประเทศ
ทั้งสองอยู่ด้วยกัน มกษตริยองค์เดียวครอบครอง
ทั้ง ๒ ประเทศมาเช่นราว ๑๒๕ ปี ที่จะต้องแยก
กันมกษตริยประเทศละองค์นั้นน่าเสียตายนัก แต่

น.ม.ส.

ความชอบท่านจะไม่เห็นด้วยกรรมัง”

เชอวีตอบว่า “ตรงกันข้ามทีเดียว ผมก็เห็น
อย่างท่าน มีความเดียดายเหมือนกนกทกฏหมาย
ไปคนละทางเช่นนั้น แต่ถ้าจะคิดถึงเรื่องเปิดน
กฏหมายกันบ้านนี้จะช้ำมากไปเสียแต่กรรมัง”

ตะเตอเมอร์ “บางทีก็จะช้ำมากไปเสียแต่
แต่ข้อที่ดำคัญในเวदानี คือว่าปรีนเซ็ดอาเด็กซาน
คิรินา วิคคอเรีย ยังทรง พระเยาว์นัก ท่านคงจะ
ทราบแล้วว่าพวกวิคซ์ แตรฟอมเมอร์ต่างๆ พวกนี้
ขอคว้า เจ้าแผ่นดินที่ทรงพระเยาว์เช่นนั้นคงจะเท่า
กับจะเหว็ดอยู่ในกำมือของพวกเขา พวกคอรืซ
คงจะไม่มีเวตาได้ทำการอีกเป็นแน่ มิสเตอร์เชอวี
ตระกุดท่านเป็นอย่างไรฉันก็รู้จักอยู่ เชื่อว่าท่าน
คงไม่เข้ากับพวก แคะโซติก ที่คิดการอยู่ในเมืองอัง-

เรื่องเสด็จราชสมบัติ

กฤษโณเวณ

เชอวี "ท่านว่าพวกแคโรลิกคิดการอะไรผม
ไม่เข้าใจ ท่านหมายความว่าด้วยเรื่องอเมทรีเซน
นหรือ"

เดเคอเมอร์ "ไม่จริงอเมทรีเซน ถ้าจะว่าผิด
ที่คงจะเกิดจากอเมทรีเซนจะถูกต้องว่า ฉันทราบ
อยู่ว่าท่านไปปี มีที่อยู่กับ ๆ อยู่ในประเทศนี้ หาดาย
คน อยู่ในพระราชอาณาเขตนี้ ฉันแต่พวกที่ทำการ
โดยมิได้เห็นอัยหลายทางพวกที่อยู่กับเหตาคิด
การทุกอย่างทั้งทางนี้คแต่ทางดีงาม ที่จะกระ

๑ อเมทรีเซนคือปัญหาเรื่องเปลี่ยนคำสาบาน
ในจดหมายเจ้าปาติเมนต์ ถ้าเปลี่ยนจะทำให้พวก
แคโรลิกมีอำนาจ

๒ ไปไปคือสังฆราชนิกายแคโรลิก

น.ม.ส.

ทำให้พวก แคนโซติก กรุงโรม มามี อำนาจ เด็ดขาด
ทางศาสนาในประเทศนั้นตั้งแต่ก่อน ๆ ท่านคงจะจำ
พงษาวดารได้ว่า เมื่อเจ้าแผ่นดินผู้หญิงองค์แรก
ครองราชสมบัติอังกฤษนั้น ได้ยกอำนาจไปขึ้น
ไปอย่างไร คราวนั้นถ้าปรีนเซต อาเด็กซานดรินา
วิกตอเรีย ได้ราชสมบัติ ก็คงจะได้เห็นอำนาจ
แคนโซติก จำเวญชุนอย่างเดียวกัน ใน ๑๐ ปีเป็น
อย่างช้า”

เฮอวี่ จึงดู สะเคอเมอร์ อย่างที่ ไม่รู้ จะตอบ
อย่างไร หากจะไม่เชื่อก็ก็น่าจะเถียงได้ตรง
ไหน แท้จริง คำที่ สะเคอเมอร์ ก่อว่านั้น เป็นคำที่
ก่อกวนมาก ในพวกที่เกลียดแคนโซติกในเวดานั้น
ภายหลังมาต้องชวคนคือในเวดาน ชาวอังกฤษ
เข้าใจกันว่า การราชสมบัติไม่ได้เกี่ยวกับปอดดิกที่

เรื่องสืบบราชสมบัติ

มีป้าตแบ่งเป็นพวกๆ แต่เมื่อกระหนการหาเป็น
เช่นนั้นไม่ ด้วยการที่ปรีนเซตวิกคอรเรียได้ด้วย
ราชยณน พวกปอดตคทงตองป้าตเห็นกันว่า เป็น
ความชนะของ ป้าต ทม้หดอดเม็ดบอน เป็น หิวหน้า
อยู่ในเวदानน. อนงพวกที่อยู่ต่างป้าตกัน ในยคนน
ถอว่าเป็นตครคอกัน ไม่ถออย่าง เดียวนว่าเป็น
เพื่อนราชการด้วยกัน แต่หากความเห็นไม่คอง
กันเทานน ป้าตทกถาวนคอกพวกม้บรรดาค้กครวม
กันเป็นป้าตหนึ่ง ราชฎรเป็นป้าตหนึ่ง พวกม้
บรรดาค้กคคคองการจะหวงอำนาจไว้ในมือ พวก
ราชฎร ค้องการ จะแย่ง อำนาจไป ถือไว้บ้าง ใน
ยุโรปประเทศอื่น ๆ การจถาจถในบ้านเมืองได้เกิด
ชนแตวหลายครงคดวยความชอบเป็นเหตุ เช่นการ
จถาจถประเทศฝรังเศส ชงไนที่ตุดถึงดำเรัจโทษ

น.ม.ส.

พระเจ้าแผ่นดินเมื่อ ค.ศ. ๑๗๘๓ ในประเทศอังกฤษ
ในตอนที่เดานี้ มีขุนนางบางคนพวกตาขาว
เข้าใจว่าจะเกิดการจลาจลในไม่ช้า แต่ข้างฝ่าย
ปาดิราชฏรก็มีมากที่เข้าใจว่าถ้าไม่เกิดตูกกันเป็น
จลาจลชน. ก็คงถูกบีบบคณอยู่ในมือผู้มบรรดาศักดิ์
ไม่มีเวธาหลุดได้ ความชอบนระงับได้ด้วยมีกฎ
หมายออกมาใหม่เรียกว่ารฟอมบิต ซึ่งเสนอใน
ปาดิเมนต์แต่ปี ๑๗๓๓ แต่กว่าจะตกลงได้ก็คอบปี
๑๗๓๒ ด้วยผู้มบรรดาศักดิ์ในทประชุมเฮาซ ออฟ
หลุดไม่ยอมอยู่จนจะรชฎรไปไม่ไหวจริง ๆ
จึงต้องจำเป็นจ่ายอม.

อนึ่งในเวธาที่ สะเตอเมอร์ กบเฮอวี ดนทนาถัน
อยู่นน เป็นขณะที่ราชฎรอังกฤษกำลังคตงเกิดยด
ไปบ ตามทนาน ๆ ก็เบนชนมาครงหนง หลอด

เรื่องสบบราชสมบัติ

เมื่อบอนแแต่เกาะเม้นต์ที่อยู่ใต้ในเวตานั้น ก็ด้วย
ชาวไอริชอดหนุนในทางโหวด จึงเป็นช่องที่ให้ได้ครุ
กล่าวว่เกาะเม้นต์เอียงไปข้างแคโรติก เพราะ
ความอดหนุนของชาวไอริชนั้น. ผู้ที่หาความได้
ถึงเพียงนแแต่วนน ก็อาจกล่าวหาความต่อไปอีก
ได้ดว้ง่ายว่าปรินเซตวิกตอเรีย เป็นเจ้าทีเกาะ-
เม้นต์อดหนุนจะยกเป็นเจ้าแผ่นดิน เพราะฉะนั้น
พอพระทัยไปข้างแคโรติกเหมือนกัน

ขอ ความ เหล่านี้ เออว้ ใต้เคย ฟัง มา บ้างแล้ว
ด้วยในวงศัญชาติตนเองก็เป็นพวกมับรรตาศักดิ์ มี
พวกทีเห็นเช่นนอยหยาดคน เพราะฉนั้นเมื่อเออว้
ไต่ยินสะเคอเมอร์พุดตงนนั้น จึงไม่มีคำทีจะเถียง
เป็นแต่ถามว่ “ท่านจะกล่าวได้เจ็ยวหรือว่ปริน
เซตวิกตอเรียเอียงไปข้างแคโรติกด้วย”

น.ม.ส.

สระเคอเมอร์ เหนี่ยวดูรอบห้องอย่างทักท้วงจะมี
คนฟัง แล้วพูดเบาตงกว่าธรรมดาว่า “ท่านอย่า
เพื่อไว้ใจก่อน เรื่องนดยุกออฟคัมเบอร์แดนตรอน
พระทัยนัก ด้วยเกรงจะเป็นจริงตามที่คนว่า ฉัน
จะเดาให้ท่านฟังให้หมดยังไม่ได้ แต่ท่านจะฟัง
เข้าใจได้ว่าปรีนเซตเวตานชนมายุยกพง ๓๘ ปี ถ้า
ได้ด้วยราชย์ก็ไม่อาจทำอะไรได้ พวกเด่นาบดี
คงจะจับหันได้ตามชอบใจ”

เฮอวี่ ไม่รู้จะตอบว่า กระจะไร ก็นั่งนิ่งอยู่ คำที่
สระเคอเมอร์ พูดนั้น ก็เช่นเดียวกับที่ เฮอวี่ ได้เคยได้
ยินบิตาพูด ว่าอย่างไทยๆ จะว่าได้เคยได้ยินมา
แต่ในกระตังก็เกือบว่าได้ ฝ่ายสระเคอเมอร์เห็นว่า
ได้พูดให้เห็นจริงได้ถึงเพียงนั้นแล้ว ก็คิดว่าจะ
ระงับไว้ทีหนึ่ง ให้เฮอวี่ตรกครองเห็นถูกต้องแน่

๔ ๕
เรื่องสปรราชสมบัติ

นอนแล้ว เสด็จขึ้นจึงจะพูดต่อไป

ในที่สุดเสด็จเมอรรตูกษณะจะตาไป พูดว่า "เรา
ต้องช่วยกัน หวังใจว่า พระเจ้าแผ่นดิน ยังจะ ดำรง
พระชนม์ไปอีกนาน แต่เราควรจะเตรียมตัว ด้วย
ไม่ทราบว่าจะอะไรจะมาทางไหนเมื่อไร พวกที่นับ
ถือคำสั่งนำที่ถูกแต่เราจะแมนต์ ทัดควรรวบรวมกัน
ไว้ ด้วยความสามัคคียอมเป็นกำลังอันใหญ่ เย็น
ฉวีเย็นชานมากินอาหารที่บ้านฉันเถอะ เพื่อน
นายทหาร ของ ท่าน ก็จะมา หตาย คน เราจะได้
สนทนากันต่อไป"

เฮอวียังยุ่งในใจด้วยไม่แน่ว่าอะไรไปทางไหน
จะพูดโต้แย้งอะไรก็หมดความคิด จึงเป็นแต่รับ
ว่าจะไปกินอาหารเย็นแล้ว ต่างคนต่างจับมือกัน
เสด็จเมอรรก็ตาไป.

ตอนที่ ๔

การไต่สวนสำคัญ

ในเช้าวันที่บารอนสะเตอเมอร์ ไปหาเดฟเคอ-
แนต เฮอวีนน์ เวลา ๕ โมงเช้า เมเยอร์แคมป์
เบ็ดไปที่โรงทหารม้าใน แล้วส่งการตชนไปให้ผู้
บัญชาการทหารบก ประเดยวเดยวผู้หน้าการต
ชชไปหนักตบตงมาพาควเมเยอร์แคมป์เบ็ด ชนไป
บนห้องทำการของหตอชิตผู้บัญชาการ

หตอชิตผู้บัญชาการทหารบกผู้ เป็นนาย

เรื่องสืบทอด

ทหารมขอเตียงในการสงครามบินชุตตา เป็นผู้
ชอโตงตงเบ็นทบทบอของประชาชน ถ้าจะเป็นรอง
ก็แต่ยกอพอเว็ดถึงคั้นแม่ทัพใหญ่คนเดียวเท่านั้น
ในเวลาที่เมเยอร์แคมป์เบ็ดเข้าไปหาหน้ หอดอดฮิด
นั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือคนเดียว ครั้นแคมป์เบ็ด
ขึ้นไปถึงกตกจนจบมือ แดวชเกาอให้นั่งตางคนก็
ตางหงตง

หอดอดฮิด “ยินดีที่ได้พบรู้จักกับท่าน ได้เคย
ได้ยินเคอแหนดผู้บังคับการของท่าน พูดถึงอยู่บ่อย ๆ
สรรเสริญมาก ได้ยินว่าท่านเป็นนายทหารคุมกอง
ร้อยดีกว่าใคร ๆ หมดในกรมนี้ อยากมีอย่างท่าน
อีกมาก ๆ”

แคมป์เบ็ด ก้มศีรษะ คำนับ ไม่ตอบ ว่า ภาวะไร
แต่รู้สึกลงไปด้วยความ ยินดี ที่ได้รับความ

น.ม.ส.

สรรเสริญเช่น^๕จากผู้บัญชาการ

หลุดอดีตต่อไปว่า “เมื่อได้ทราบข่าวว่า
ท่านเป็นคนดีเช่น^๕นี้ จึงได้เชิญตัวท่านมา จะให้
ไต่สวนความสำคัญเรื่องหนึ่ง สำคัญมาก เป็น
เรื่องที่ต้องทำโดยระมัดระวังอย่างเอก จะให้ออฟ
พีเชอร์^{๔๕}ทำก็ไม่ได้ เพราะออฟพีเชอร์^{๔๕๕}
ยังไม่อาจ สมากม เฮฮา ได้กับออฟพีเชอร์^๕
เด็ก ๆ คงจะไม่สืบสวนได้ถนัด ครั้นให้ออฟพี
เชอร์^๕ทำก็ไม่ได้ ด้วยพวกนั้นไม่มีใคร
คิดถึง อะไร นอกจาก ผู้หญิง กับเรื่อง เลื่อ ผาทแต่ง
คว ”

แคมป์เบต^{๔๕}กมศรีษะ^๕อก^๕ครง^๕หนง^๕ แต่^๕นง^๕อย^๕
ด้วย^๕ทราบ^๕ว่า^๕ยัง^๕ไม่^๕ถึง^๕เวลา^๕ที่จะ^๕พูด^๕ หลุด^๕อดีต^๕เห็น^๕
แคมป์เบต^{๔๕}หนง^๕ฟัง^๕ฝ่าย^๕เดียว^๕เช่น^๕หน^๕ ก็^๕เป็น^๕ที่^๕ถูก^๕ใจ^๕

เรื่องสักราชสมบัติ

กล่าวว่่า “เห็นหตะ ท่านเป็นค่นไม่พูดพด่าม เป็น
คนระมคระวงค้ เป็นท้ไว้ใจได้ ขอทค่นเรียกท่าน
มาพูดนเป็นเร่องดำคญมาก ท่านตั้งเกศหรือเปด่า
ว่่าการท้อฟพีเชอร้ทหารบกค้อดัดวงกนค้วค้อค้ว
นห หมูนมแปดกประหตาดอะไรบ้าง”

แคมป์เบต แดคตาหตอดฮิต ด้วยความ ประ—
หตาดใจ นิงนคอยดักคร้หนงแถวคอบว่่า “เกด้า
กระผมเองไม่เคยได้ตั้งเกศมิได้ แต่บค่นเมื่อไค
เทาบญชาชนตงนแถว มากคคดก้มีแปดกอยชอ
หนงทการตวตใน หม้ออฟ พีเชอร้ทหารบก หมูนค
บอยชนมาก”

หตอดฮิตพยกหน้าแถวคอบว่่า “นิกแถว นิก
แถวว่่าท่านคงว่่าอย่างนห แต่ท่านเข้าใจผิดท้เดี้ยว
เพราะการตวตในพวคอฟพีเชอร้ทหารบกคดน้อย

น.ม.ส.

ตงไปกว่าแต่ก่อน ไม่ใช้มากจน ”

แคมป์เบ็ดแดดุดตาหุดอดฮึด เหมือนหนึ่งจะ
ถามว่าหุดอดฮึดพุดเชวไปไหน แต่หาได้ปรีปาก
ว่ากระไรไม่

หุดอดฮึด “ประหุดาดใจหรือ ยังไม่เข้าใจ
กระมัง จะอธิบายให้ฟัง คือดวดในพวกออฟฟี่
เชอรท์หารบกเมื่อนบตงหมคน้อยตงไป แต่ดวด
ในพวกออฟฟี่เชอรท์หารพวกเดยวมกจน เข้าใจ
หรือยัง ”

แคมป์เบ็ด “เห็นจะเข้าใจหุดะชอรับ เกต้า
กระผมอยู่ในกองทหารในกั้นกถึง แต่พวกทหารใน
ไม่ได้ทราบการไปทั่ว แต่ในพวกทหารในดุดวด
กั้นว้อยชนมาก ในพวกเกต้ากระผมเองใน ๑๒
เดอนนี้ไดเกิดดวดกนทตายชางหนงถึงตองครัง ”

เรื่องสักราชสมบัติ

ตลอดถึงนงยศทั่วทั้งชนบทเงา คางองค
แมงป่องแมงด้งกรูหนึ่งจึงว่า “ท่านรู้ใหม่ว่าคำที่
ท่านกล่าวนั้นตรงศูนย์คำที่เดียว ข้อสำคัญมันอยู่
ตรงนั้น ข้อที่นายทหารวิวาทกันแตกดวงกันบ่อย
ตรงนั้นก็ก่อนนั้นไม่สำคัญ ข้อสำคัญคือถ้าพวก
ออฟฟิศเซอร์ทหารในดวงกันเมื่อไร ก็คงจะตาย
ข้างหนึ่งเกือบเต็มอ ไม่เป็นแต่เพียงมีบาดเจ็บ
ข้างหนึ่งแฉกเด็กกันอย่างแต่ก่อนๆ”

แมงป่องเมื่อได้ฟังดังนั้นก็ตั้งใจ ด้วยเห็น
ว่าถ้าการเป็นเช่นนั้นก็คงจะมีเหตุที่แปดกักรรมดา
ด้อย่างหนึ่ง แต่ตอบท่านผู้บัญชาการว่า “แต่ก็
มันอยู่อย่างหนึ่งว่าพวกที่ดวงกันเดี๋ยวนี้มักจะใช้ปืน
ไม่ใคร่ใช้ดาบอย่างแต่ก่อน”

ตลอดยัด “เหตุเท่านั้นไม่พอ ถึงสิ้นก็ไม่ตาย

น.ม.ส.

กันเต็มอ ๆ อย่างนี้ คงจะมีเหตุอย่างอื่นทดทกกว่า
นั้น ความขอนดำคณมาก ฉนั้นต้องการจะจับเหตุ
ให้ได้ จึงเดอกท่านว่าเป็นคนที่จะไว้ใจให้สืบ
เรื่องนี้ได้ ท่านจะรับได้หรือไม่”

แคมป์เบ็ด “เกตุการณ์รับทำจนสุดความ
สามารถ”

หตอดฮิด “ถูกหตะ ๆ คอบอย่างนั้นฉนั้นชอบ
ทำให้เต็มความสามารถ ต้องการหยุดพักเท่าไร
ตามใจ ถ้าจะสืบได้ดีในเวตาหยุดการ ก็จงหยุด
ตามใจเถิด ฉนั้นจะให้คำสั่งไปถึงผู้บังคับการของ
ท่าน ว่าท่านขอตาหยุดเท่าไรให้อนุญาต ท่าน
ต้องเที่ยวพูดจากับคนทุก ๆ กอง ได้ถามความให้
ได้เรื่อง แต่อย่าให้ใครสงสัย ถ้าได้ความอย่าง
ไร ถึงสืบยังไม่แน่ ก็ให้มารายงานทันทีเดียว

เรื่องสี่ปราชสมบัติ

อย่าปริปากให้ใครรู้เป็นอันขาด เข้าใจหะนะ
ท่านนแหตะ”

ในเวลาทีหุดอดฮิตพูดอยู่นั้น ปากก็พูดไป มือ
ก็เขียนไป ครั้นเขียนแต่วกก็โรยทรายให้หมักแห้ง
(เวลานั้นยังไม่มีการคาชชัม) แล้วเข้าม้นักตั้งให้
แคมป์เบ็ดตั้งว่า “ท่านนำหนังสือไปให้เคอแन्द
นอริช ตั้งไปโนนั้นแล้วว่าท่านขอตาหยุดเท่าไร
ให้ออนุญาต ด้วยจะให้ท่านทำงานพิเศษที่เป็น
การดับ ท่านนแหตะ กูตมอชิง เมเยอแคมป์
เบ็ด”

“กูตมอชิง ไม่หุดอด” แคมป์เบ็ดตอบเท่า
นั้นแล้ววกกมศัระชะตาท่านผู้บัญชาการออกจากห้อง
ไป ในใจผูกอยู่ด้วยเรื่องดำคัญทีได้รับคำสั่งให้
ไปดับนั้น แตนักถงวริทจะทำอย่างไรต่อไป

น.ม.ส.

ในเวลาที่แคมป์เบ็ดไปอยู่ที่ออฟฟิศผู้บัญชา-
การทหารบกเช่นนี้ เชอวี่ไปอยู่ในที่ ๆ เป็นความ
สุขแก่เขามาก

คือเมื่อบารอนด์เคอเมอร์ตากดับไปแล้ว เชอวี่
ก็รีบแต่งตัวที่จะออกไปเที่ยว ในเวลานั้นบ่าวยัง
ไม่กลับ เชอวี่จึงต้องแต่งตัวเองด้วยไม่มีคนช่วย
เด็ดที่สวมบนเบ็นเดอ ที่เรียกหางนกแอ่นมดขี่เขยว
แก่ เดอ กก ไช ๒ ชั้น ๆ นอกเบ็นดี่ม่วงอ่อน หมวก
เบ็นชนิดที่เรียกหมวกสูงหรือทอปแฮดเดียน รูป
เหมือนกระถางต้นไม้ที่คว่ำไว้บนศีรษะ ข้างบน
เด็ก ข้างล่างบานลงมา ขอบเด็กแตกตื้นชันไปมาก
ส่วนกางเกงหนังดึนแนบกับขาคล้ายกางเกงยัดชันใน
รองเท้าใซ้หนังมัน ผูกด้วยริบบอนแพรดำ และ
เมื่อคอสวมสายสร้อยทองรวบปลายลงกระเบาเดอ

เรื่องสืบราชสมบัติ

กัมแล้ว ยังอยู่แต่ถุงมืออย่างเดี๋ยวก็กออกไปเที่ยว
เก็บงานหนังสือมาได้

ใบตองไม้เท้าไม้ต่าง ๆ หตายอัน เฮอวี
เก็บงานที่ดูคหมีพูหอย ๒ พู แล้วออกจาก
ที่เก็บไป บอกตัวเองว่าจะไปคตบ แล้ว
เก็บงานทางควนออก

ใบตองที่เฮอวี เดินออกประตูโรงทหารไป นั้น
มีคนที่เหมือนคนเดิมมาที่ไม้ม้งานทำขึ้นพวง
ขยี่กันคน ครั้นเฮอวีออกเดินไป คน ๆ นั้นก็เดิน
ตามรอยไปด้วย แต่เดินอยู่ห่าง ๆ คนตะพาก
จน ท่วงท่าเหมือนไม่มีอะไรจะทำก็เดินเบ้อยไป
ตามนั้น แต่การที่คนมาตกครอยตามเข่นน เฮอวี
หาได้สังเกตไม่

เมื่อออกจากโรงทหารไปใหม่ ๆ นั้น เฮอวี

น.ม.ส.

รีบเดินไปทางถนนเซนต์เยมส์ ไม่ปรากฏแม้แต่
กับตัวเองว่าจะรีบเดินไปไหน ครั้นเดินตรงไปได้
หน่อยหนึ่ง ก็ถดถอยไปจนถึงมุมไฮด์ปาร์ค ตรง
หน้าคอกช่อแอปเปิ้ลเดเฮาส์ ซึ่งมีหน้าต่างเหล็ก
บ้องกันไม่ให้ราษฎรเข้าไป กวนดยุก ออฟเว็ดถึง
คนผู้ชนะศึกวอเตอร์ลูได้

ครั้นไปถึงมุมไฮด์ปาร์คดังนี้ เชื้อวักหุคยีนอยู่
ครู่หนึ่งนึกว่าจะไปทางไหนดี ประเดี๋ยวหนึ่ง
บอกตัวเองว่า “ไปเดินเล่นทางบีกาดีดีกว่า”
เท่านั้นแล้วก็ออกเดิน แต่หาไปทางบีกาดีจริง
ไม่ เดินกลับไปที่เดิมมาอยู่ครู่เดียวก็กลับหันหลัง
ให้บีกาดี เดินตรงไปทางเกินซึ่งต้น ซึ่งใหญ่ค
นนเกือบว่ายังเป็นบ้านนอกก็ได้

ในเวลาที่เชื้อวักหุคยีนอยู่ที่มุมไฮด์ปาร์คแต่เดิน

๕ ๔ ๕
เรื่องสปรราชสมบัติ

ไปเดินมากดบังใจอยู่นั้น มีคนรูปร่างเหมือนคน
เดียงมายืนฟังเดาอยู่ริมถนน เข้าวัดจะเดินไปทาง
ไหนเจ้าคนนั้นก็แต่ตามหรือออกเดินตาม ครั้น
เข้าวัดเดินไปทางเกินซึ่งตนก็เดินตามไป แต่เข้าวัด
หาได้สังเกตไม่

ครั้นไปถึงสวนเกินซึ่งตน เข้าวัดก็เข้าไปในสวน
เหตียวดูรอบข้างไม่เห็นใคร มีแต่คนแต่งตัวตลก
ปรกคทหน่งเดินตามเข้าไปที่หลัง ดูท่าทางเหมือน
คนที่หางานทำไม่ได้ ข้อที่ในสวนตอนนั้นไม่มีผู้
คนชวักไขว่เช่นนั้น เข้าวัดก็รู้สึกย่นต์ แต่จะย่นต์
ด้วยเหตุใดก็บอกตัวเองว่าทราบไม่ได้ ครั้นเข้า
ไปถึงในสวนเช่นนั้นแล้ว ก็เดินไปทาง ทวันตก
เฉียงเหนือ จนถึงรววงเกินซึ่งตน ซึ่งเป็นที่
ปรีนเซ็ส อา เด็ก ซาน ตรินา วิก คอเรีย ประทับ ใน

เวदानน

ครั้นไปไดถึงเพียงนี้ เชื้อจกจำตองหยด ด้วย
 จะเข้าไปทำเดินเด่นโอบบริเวณวงกไม้ได้ จึงยั้ง
 อยู่นอกกรวดตาดกำแพงแต่พิศวงว่า ในเวदानน
 แพนจะอยู่ที่ไหน แดวเดินกลับไปกดับมาอยู่ดัก
 คร้หนึ่งเหตยวดชองพระแกรรำไป ประเดยวคิด
 ชนมาไต่ว่าที่ไปเดินอยู่ทานน ถ้าใครเห็นเขาก่นา
 เกตยด จึงเดินห้วงออกไปจนพบเกาอ ยาวดว
 หนังกหยดนงอยู่ ในเวदानนตงนงตงเกตเห็น
 คนๆ หนึ่งยงนดูเบ็ดทว้ายอยู่ในสระ ควักชนมบง
 จากกระเป่าโยนให้เบ็ดกิน ไม่มีอาการว่าคอย
 ดูใคร แต่เป็นคนๆ เดียวกับที่ตงกตรอยตามเชื้อว
 มาแต่ประตูโรงทหาร

ตักครุหนึ่งเชื้อวตูกทตงชนจากเกาอ หนาบาน

เรื่องสืบทอดสมบัติ

เหมือนดอกไม้ เติบโตตรงเข้าไปหาหญิงสาวที่เดิน
ออกมาจากวัง ค่อยจำได้ว่าแฟนนี่ ครั้นไปถึงตัว
ก็รีบวิ่งหนีด้วยความอ่อนหวาน แต่แฟน
ก็ถามว่า "เอ็งฉลาด ที่เธอทำอย่างนั้นเธอ
สามารถอย่างไร เหตุไรเธอจึงมาเดินกดบัง
เบื้องหน้าหน้าพระแท่น ใครไม่รู้ก็จะคิดว่า
นางสนมหรือจะชนดกเข้าของในวัง ถ้าเธอไม่
คิดถึงตัวเอง ก็คิดถึงฉันบ้างเป็นไร เธอต้อง
ทำอะไรสักอย่างให้ฉันสำหรับให้เขาเยาะเย้ยกันใน
วัง"

นางสนมก็ตอบว่า "อะไร
ก็ไม่ได้ให้คิดเลยว่าอาจทำให้ เป็นที่เคือง
ตมานัก นึกว่า เผลอเป็นเพราะหัด
ทำอะไรสักอย่างที่จะได้เห็น ถึงไกลก็ยังดี"

น.ม.ส.

แฟนนี่ “ เอ็ดวาร์ด เธออย่าพูดอย่างคนคั่ง
ฉันทเป็นคนแปลกประหลาดอะไรที่ทำให้เธออยาก
เห็นนกหนา ”

เมื่อผู้หญิงพูดเช่นนั้นก็เป็นการเปิดช่องให้ผู้ชาย
ขอสั่งกล่าวเรื่องความส่วยแต่เป็นเจ้าเงินของหัว
ใจ แต่เป็นเทพธิดา เป็นเของตน เพราะฉะนั้น
เธอก็พูดยาว ตงท้ายดูท่าจะเป็นที่พอใจของ
ผู้ฟัง แต่คำที่พูดนั้นถ้าจะนำมากด่าวในทันที ก็
ไม่แต่ยาวเกินต้องการอย่างเดียวนะ จะฟังเหมือน
คำคนบ้าไปด้วย เพราะใจความที่พูดนั้นน้อย
ที่สุด แต่ใช้ถ้อยคำยาวนัก

แฟนนี่ “ เขาเถอะ เต็ดดี เป็นอนรงบกนท
แต่เธอไม่ควรจะมาแค้นฉัน เธอรู้ใหม่ว่าปริญเซต
ก็ทอดพระเนตรเห็นเธอ ”

เรื่องสบบราชสมบัติ

“อย่างนนหรือ กรวหรือไมกรว”

“เปล่า ไมกรวดอก ดอกจะทรงพระด้รวด
เดี่ยอก ในเวदानนประทบอยู่ในห้องทางน ฉน
อยทนนควย ประเดยวทอดพระเนตรเห็นเธอมา
เด็งม่งามอยู่นกรว รับผิดชอบว่าฉนรุจกหรือ
ไม่ว่าใคร ฉนทุดว่าเธอ แดวทรงชกฉนต้องทุด
ค่อไปอื่กว่าเธอกับฉนเป็นเพื่อนกัน เมื่อทราบดัง
นนักทรงพระด้รวด ประเดยวททรงยม ประเดยว
กทรงยม แดวรับผิดชอบว่าฉนอยากจะลงมาเดิน
เดินในสวนตักครึ่งชวโมงกระมัง”

เธอวรุตักพระเคชพระคุณ พุดว่าขอให้พระ
ผู้เป็นเจ้าประทานพรแก่ปรินเซ็ดเถิด

แพนนเจ้าค่อไปว่า “ฉนทุดว่าบางที่เธอจะมี
ชระดำคัญมาบอกฉน รับผิดชอบให้ฉนมาบอกเธอว่า

น.ม.ส.

ถ้ามีธุระสำคัญจะมาหาฉันอย่างที่ว่านั้นเมื่อไร ก็
ประทานอนุญาตให้เธอเข้าไปในวังได้ ที่รับสั่ง
เช่นนั้นฉันก็กลัวว่าจะเป็นแต่รับสั่งเล่นๆ ครั้นจะทูล
ถามก็เกรงไปด้วยยังไม่ได้คนเคยก็มากน้อย”

เธอจึงนั่งกอดอยู่ที่ตักครู่หนึ่ง ด้วยตั้งสัจไม่ดูแน่
ใจว่าตามเรื่องที่พักกับแค้นบีบเค้นได้รับคำกำชับ
ให้ระวังตัวให้รอบข้างนั้น จะควรบอกแฟน
หรือไม่ การที่จะบอกแฟนนั้นบางที่จะทำให้ตก
ใจเปล่าๆ ไม่มีประโยชน์อะไร หรือบางที่จะ
ควรบอกในที่จะได้รู้ตัวไว้ แต่ดังเดอยเช่นนั้น
สักนาทีหนึ่ง จึงตกลงใจว่าบอกเสียทีเดียวดีกว่า
กว่า ถึงจะไม่มีความประโยชน์ก็คงไม่มีอันตรายอันใด
เพราะฉันจึงพูดขึ้นว่า “ขอที่ประทานอนุญาต
ให้มาทวงเมอมกจันน บางทีฉันก็จะต้องมาจริงๆ

เรื่องสืบราชสมบัติ

พระเดชพระคุณของปรีนเซ็ดอาเด็กชานครินา—”

แพ้นี้ทักว่า “เธออย่าเรียกปรีนเซ็ด อาเด็กชานครินา ด้วยไม้โปรต รับสั่งว่าโปรตพระนามวิกตอเรียมากกว่า ถ้าได้เสวยราชย์เมื่อไร รับสั่งว่าจะทรงใช้พระนามว่า กวันวิกตอเรีย”

เชอวเมื่อได้ยินคำว่า “กวันวิกตอเรีย” ดั่งนั้นก็ให้รู้สึกโศกโศกแดนไปท้อสรพวงคักายให้บังเกิดเดอมได้ชนในทันที ดั่งหนงจะรูด้วงหน้าว่าปรีนเซ็ดพระองคหน จะได้เสวยราชสมบัติบำรุงไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินต่อมาอีกถึง ๖๓ ปีเศษ ทรงพระนามปรากฏไปชั่วกาดนาน

เชอว “ขอที่ ปรีนเซ็ดจะได้เสวยราช สัมบัติหน บางทีจะไม่ช้าอย่างที่เขาใจกัน หด่อนจำไม่ได้หรือว่า ตะเคอเมอรกับตนนเคอรืพุดกันไน

น.ม.ศ.

ห้องโถงเมื่อคืนว่าอะไร ฟังดูเหมือนว่าอาการ
ประชวรพระเจ้าแผ่นดินจะหนักมาก”

แฟนนี่ “แน่หะ ฉันท้เข้าใจว่าตชเช็ดออกฟเกินต์
(พระมารดาปรีนเช็ดวิคตอเรีย) คงจะได้รับข่าวว่า
พระอาการไม่ดี เมื่อฉันท้ไปเฝ้าวันนคุดอาการร้อน
พระทัยมาก เรื่องที่เราได้ยินคนสองคนพูดกัน
ในห้องโถงเมื่อคืนนั้น ฉันท้เก็บได้ใจมากคิด ออก
เดี่ยวใจว่าเราได้ สัญญาเดี่ยว แต่ว่าจะไม่บอกใคร
ครันจะพูดไปก็จะได้ สัญญา เชื่อแน่ว่าคง มีเรื่อง
อะไรสักอันหนึ่งที่เป็นเรื่องราว”

เฮอวี “นั่นช้ ฉันท้กคดอย่างนนเหมือนกัน
กำลังจะบอกहतोनอยเดยวณ ฉันท้ได้ยินมาจาก
ทางอนอกกว่า ดะเตอเมอร คนนม อนตรายมากที่สุด
อาจคคดการดำคัญ ๆ อะไรก็ได้ เวदानฉันท้ยังไม่

๕ ๕
เรื่องสปรราชสมบัติ

ทราบว่าเขา กำลัง คิดเรื่องอะไร แต่ไม่ช้าก็คง
ทราบ เพราะเขามาตั้งหน้ากับฉันแล้ว เมื่อ
เขามาหาที่ห้อง คนฉวนฉวนรบจะไปกินข้าวกับเขา”

แพน “เค็ดดี อะไรอย่างนั้นเจียวหรือ ฉวน
ประหลาดใจมาก แต่ขอให้เธอรอไว้ให้มาก
อย่าให้เขาจูงเธอไปทางที่ผิดได้”

เฮอวี่ “ฉวนคงไม่ยอมให้จูงไปทางนั้นเป็นแน่
แต่จะต้องทำดีไปก่อน ถ้าไม่อย่างนั้นจะทราบไม่
ได้ว่าเขาคิดอะไร”

เฮอวี่พูดมาเพียงนักหยดนกกอยด์ก็ครุ่นหงงหงงพูด
ต่อไปว่า “เขาเป็นคนที่มีความภักดีต่อปรีดเช็ดฉวน
คอเรียเลย”

แพนทำตาตกถามว่า “ทำไม ตาคณนั้นบัง
อาจกล่าวแต่ย่นปรีนเช็ดอย่างไรหรือ”

น.ม.ส.

เฮ่อวี่ “เขาก็ไม่ว่าออกมาตรงๆ แต่เขาว่าๆ ถ้าปรีนเซ็ดได้ด้วยราชสมบัติ การปกครองบ้านเมืองก็คงจะอยู่ในมือพวกเรดิกัด (คือพวกที่อยากเปลี่ยนแปลงการปกครองบ้านเมือง ไปทางที่ราษฎรมุ่งเคียงมากๆ) แต่พวกค้ำคานาคาโรติก หัดอนทราบหรือไม่ว่าปรีนเซ็ดทรงเคียงไปทางคาโรติกหรือไม่”

แพนนี่ตอบทันทีว่า “ไม่มีเดย ไม่มีเดย ขออย่าให้เธอพูดอย่างนั้นเป็นอนชาติ ปรีนเซ็ดทรงนับถือค้ำคานาของเราเคร่งครัดที่สุดไม่มีวอกแวกไปทางไหน ส่วนพวกเรดิกัดนั้น ที่จริงฟังดูจะมีความจงรักภักดีต่อเจ้ายิ่งกว่าพวกคอรัดส์มาก (พวกคอรัดส์คือพวกที่เห็นตรงกันข้ามกับพวกเรดิกัด) ถึงจะอย่างไรก็ตาม ปรีนเซ็ดเป็นเจ้าของดิน ถ้า

๔ ๔ ๔
เรื่องสปรราชสมบัติ

จะทรง ถ้อ คำนาม มหะมัตถน กกง ยงรัก อยู่หนึ่งเอง
แต่ถ้าเธอไม่ต้องการให้ฉัน เกิดยศเธอ ๆ ก็จะต้อง
รักเหมือนกัน”

แพ้นี้ กล่าว ถึงความ เชื่อ ของ หด่อน ในเรื่อง
คำค้นหา ซึ่ง โอนไป เอนมา เกี่ยวกับ บุคคล ดึง น แดว
กตฤชจะ กตบ เขาวัง แต่ เธอ วขอ ให้ หยุต อยู่ ก่อน
แดวพูดว่า “ฉัน ก็มี ความ รัก คดี คอ ปรีน เช็ด เท่า กับ
หด่อน เหมือนกัน ถ้า ตะเคอ เมอ รคิด การ ใหญ่ ที่
เป็นการ ขบถ คอ ปรีน เช็ด ด้วย ประการ ไต ๆ ก็ ดี ฉัน
คง จะ ดับ ให้ รุจ ได้ เมื่อ รุ แดว จึง จะ มา หา หด่อน
ทันที”

แพ้นี้ ตอบ ว่า “ถูก หตะ เต็ด ดี ถูก หตะ เธอ
มา บอก ฉัน ๆ จะ ได้ ทูต ปรีน เช็ด ให้ ทรง ทราบ”

เธอ ว “ถ้า อย่าง นั้น หด่อน ไม่ กต ว่า ว่า ฉัน จะ ทำ

น.ม.ส.

ให้หัดอ่อนเป็นผู้ดำสำหรับเหาะเย้ยของพวกวังใน
กระมัง”

แฟนนี่ไม่ตอบว่าอะไร เป็นแต่หัวเราะแต่
ยื่นมือไปบีบปากเฮ่อวี่ เฮ่อวี่จับมือไปจูบ ในทัน
ใดแฟนนี่เห็นคน ๆ หนึ่งยืนดูอยู่ริมสระ ก็ชักมือ
หนีแล้วว่า “ระวังกริยาบ้างเถอะ อ้ายตานี่มัน
ยืนดูอยู่ริมสระไม่เห็นหรืออย่างไร”

เฮ่อวี่เหตยวดเห็นคน ๆ เกานหยงย่นอยู่ริมสระ
แต่หันหน้าเดินไปทางซนมบังให้เบ็ดกิน ในเวลา
นั้นนอกจากคน ๆ นั้นไม่มีใครอีก เฮ่อวี่เหตยวด
รอบแคววกทำอนโตอย่างหนึ่ง ที่ทำให้เสื่อผ้ามช
ดินขาวแดงหมวกดีเขยวทแฟนนี่แคงอยู่นั้น ยับจน
ไม่อาจแก้ให้คืนดีได้ต่อไป

ในนาทหน้าอายคนทย่นอยู่ริมสระกดับเหตยว

เรื่องสปรราชสมบัติ

ไปดู เห็นผู้หญิงกตบเดินเข้าไปในวัง ผู้ชายเดิน
กตบตามทางเดิม อ้ายคนนั้นก็กตบเดินดกตรอย
ไปจนถึงโรงทหาร จึงไปส่งรายงานกับผู้ที่จำ
ให้ตามดู

คนวันนั้นเชอว้ ไปกิน อาหาร เย็นที่ บ้านบารอน
สะเคอเมอร์ ตามกำหนดที่นัดไว้ บ้านสะเคอ-
เมอร์อยู่ในถนนที่ เรียกตักกเซนต์เยมซ้ ดูภาย
นอกเป็นเรือนใหญ่ผิงผาย ภายในแต่งด้วยเครื่อง
เรือนอย่าง ประณีต ส้ม กับคำ เต่าต้อ ที่ว่า สะเคอ-
เมอร์เป็นเศรษฐีใหญ่

เวลาคืนเนอรัคนวันนั้น ๒ ทุ่ม เมื่อเชอว้ไปถึง
พบนายทหารกรมเดียวกน้อยทนนแถว ๓ คน คน
หนึ่งคอ กปตนมเมตคาฟผู้ ทใด ออก ชอมา ครง หนึ่ง
แถว อีกคนหนึ่งชอกปตนมตไวช้ อีกคนหนึ่ง

น.ม.ส.

เป็นออฟฟิเชอร์พงเขาใหม่ มับรรดาศักดิ์เป็น
ไวซ์เคานต์ชอเต คนทงตามคนนเฮอวรุจกห่างๆ
ไม่เคยได้ตมาคมกัน ยิ่งกว่าที่จะได้พบ ประพุดจากัน
อย่างประเปรยเท่านั้น ที่จะรุจกกันนอยกว่านก็
ไม่ได้ เพราะคนทงตั้ง นอยุ่ในกองทหารแบตตา
เดียนเดียนกัน อยู่อย่างเดียนกัน กินอาหาร
ไนท์เดียนกัน

บารอนดะเคอเมอร์เจ้าของบ้านไนคนวนัน รับ
แขกแด่ต้นทนาอย่างต้นิทต้นม เมื่อดั้นเวดากัน
อาหารแล้ว คนไซกยักชวดเชอรรแดบอตมาตง
ให้บนโต๊ะ คนทงหักต้นทนากันอย่างเพอนฝูงที่
ชอบอชยาศ์ยกนดวย เมื่อดูราเปิดองมากเข้าไป หน้า
ใจผู้ทคิมกยงเบายงชน ดาดบผู้ทง โตะวนัน
ดะเคอเมอร์จคตาม บรรดาศักดิ์ แดตาม แขกท คุณ

เรื่องสืบทอด

เคยมากแต่บ่อย คอตะเคอร์เมอร์เจ้าของบ้าน
หนึ่งหวัดโตะ ไวซ์เคานคอดีมบรรดาศักดิ์ผู้หนึ่ง
ขวาเจ้าของบ้าน เฮอวเป็นแขกใหม่หนึ่งข้างซ้าย
ตรงข้ามกับเอเด เมตคาฟหนึ่งคอดีมตรงข้ามกับ
คอดีไวซ์

เมื่อผู้หนึ่งอยู่รอบโตะหนึ่งวันดูราตง ด้วยทุกคน
แล้ว คอดีเคอร์เมอร์ยกขึ้นกล่าว "ข้าพเจ้าขอ
เชิญให้ท่านทั้งหลาย พร้อมกันดื่มถวายพระพร
พระเจ้าแผ่นดิน"

คนทั้งสี่ยกขึ้นพร้อมกัน ต่างคนต่างดื่มสุรา
หมดถ้วย แต่ดื่มกันอย่างหนึ่งๆ ไม่มีใครแสดง
อาการแย้มยิ้ม ด้วยชาวพระอาการประชวรเป็น
ที่ทราบกันอยู่

ครั้นคนทั้งสี่กลับนั่งตงแล้ว เมตคาฟจึงถาม

น.ม.ส.

สเตอร์ว่า "ชาวจากพระราชวังวินด์เซอร์เป็นอย่าง
ไรท่านทราบหรือเปล่า ฟังดูเหมือนว่าพระอาการ
ประชวรก่อนจะหนัก"

สเตอร์ตอบว่า "ข้อที่ประชวรหนักนั้นเป็น
แน่ แต่พระโรคจะตายได้หรือหนักหนาลงไป
อีก จนพระชนม์พรรษาถึงคาดประการใดนั้น ไม่
มีใครจะกล้ากล่าวได้ ตามความคิดของฉันทเอง
ว่าในขณะที่ เราจะย่างเข้าในยุคนั้นจะมีเหตุใหญ่
อันไม่มีใครคาดดวงหน้าไปถึง ถ้าเหตุอันนั้นเกิด
ขึ้นเมื่อใด เมื่อนั้นพวกเราจะต้องแฉ่งตั้งความกล้า
แฉ่งความซื่อสัตย์ที่มีอยู่ในสันดานของเรา"

กับตันด์ไวซ์ "เกิดเหตุอะไรขึ้นก็ดี การจะ
ควรเป็นไปทางใดก็จะได้เป็นไปทางนั้น เราไม่
ต้องการให้พวกเรตึกกัด ทำให้คำสัญญา ต้มจมตงไป

เรื่องสบบราชสมบัติ

แต่ไม่ยอมให้ราษฎรมีอำนาจเหยียบหัวผู้มีบรรดาศักดิ์ ถ้าการเป็นไปเช่นนั้นเมื่อไร พวกเราที่รักชีวิตจะต้องพากันหนีเอาตัวรอด”

ตะเคอเมอร์ “เหตุนั้นถ้าเกิดเมื่อไร ก็คงจะทำให้เราได้อะไรหรือได้ชีวิต แต่ว่าแต่ที่พวกข้างเราจะทำการสำเร็จหรือไม่ หอดอดอืด ท่านเห็นอย่างไร”

อืด “ฉันเห็นอย่างดีโว้ยว่า จะเกิดอะไรก็เกิด อะไรที่ทำให้ชายพวกเราก็ดีกัดแค้นพวกที่จะขายคำสัญญาบัพยอกลงไปได้ อายนั่นเบ็นดี” ดังแต่แรกนั่งโต๊ะมาจนบัดนี้ อืดได้ทำให้สุราของตะเคอเมอร์ไปถึงลงไปมาก

ตะเคอเมอร์ “ข้อสำคัญที่ตองนับว่าเป็นบุญของเรามือขอหนังสือที่เรามือหัวหน้าที่ จะไม่ทิ้ง โปร-

น.ม.ส.

เค็ชแค้นนิซั่ม (คือค่างนาของพวกที่ไม่ถือคาโซติก)
แดคงจะบำรุงความเรียบร้อยของบ้านเมืองให้เป็น
ไฟตามที่ชอบ เมื่อเรามงปริงชเออเน็คต์ ดยุก-
ออฟคัมเบอร์แลนด์ เป็นใหญ่อยู่ในบ้านเมือง
ตราบไค เราไม่ต้องกลัวจะมีใครมาขายค่างนา
หรือไฟจะเหยียบหัวผัดไคตราบนั้น”

อืด “ฉันกลัวอย่างนั้นเหมือนกัน ฉันเข้ากับ
ปริงชเออเน็คต์ (คือ ดยุก ออฟคัมเบอร์แลนด์) คน
หนึ่งหตะ อย่างไรดีไวซ์ ท่านเข้ากับใคร”

ดีไวซ์ไม่ตอบว่าอะไร คาดูไปทางเฮอวี แล้ว
พูดว่า “ฉันต้องการฟังความเห็นเฮอวีก่อน อย่าง
ไรเฮอวี ความภักดีของท่านต่อเจ้าชายองคินน
เป็นอย่างเดียวกับที่เราพูดกันหรือ”

เฮอวี ก่าตง ไป นกกิง แพนน์ โน ล้วน เก็นซิงคิน

เรื่องสปรราชสมบัติ

หากจะได้ยินคนทั้ง ๔ พูดกัน ก็ไม่ได้เอาใจใส่ที่จะ
ฟังให้เข้าใจว่าอะไร เพราะฉนั้น เมื่อตัดใจพูด
ด้วยตรงๆ ดังนั้น ก็ตั้งงัดขึ้นมาจากที่ไม่ฝัน กัดับ
ถามว่า "ใคร คอยกอบกู้มเบอร้แดนดินนหรือ
แน่ทีเดียว ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ใครในทหนักดาวได้
ว่า มีความภักดีต่อเจ้าพระองค์หนึ่งกว่าข้าพเจ้า"

พวกท หนงอย หนนแด ดุตา ก็น้อย่าง เป็นที่ พอใจ
ตั้งแต่เมื่อเจ้าของบานยหนนออกครงหนง มีถอย
ถวยแกวถดาวว่า "ข้าพเจ้าขอเชิญท่านทั้งหลาย
คิมออกครงหนง นอกจากพระเจ้าแผ่นดินปัจจุบัน
แล้วข้าพเจ้าขอให้ท่านคิมถวยพระพร พระเจ้า
แผ่นดินของเราที่จะเสวยราชย์ต่อไป คือพระเจ้า
เออเนชคท ๑"

อเต เมตคอฟ แดคไวช ынชนพร้อมกัน

น.มส.

กล่าวว่่า “^๕ ^๒ ^๔ ^{๔๕} ” ^{๒๕}

^๒ ^๕ ^๒ ^๕
หมตถวยอกรวงหนง

แต่เฮื่อว ^๕ ^๒ ^๒ ^๕ ^๒ ^๕ ^๒ ^๕
พนยก ถวยแกว ขนยงไม ทนถงปากก

ชงกอยู่ แต่ไมชงกอยู่ธา พอนกไดกยกถวยชน

ถงปากกถ่าวว่่า “^๕ ^๒ ^๔ ^{๔๕} ^๒ ^๕ ^๒ ^๕
พระเจ้าเออเนชตท ๓ ของประ

เทศแชนโนเวอร์”

ตะเคอเมอรยนมออออกไปห้ามว่่า “^๕ ^๒ ^๔ ^{๔๕} ^๒ ^๕ ^๒ ^๕
ไมใช่ ไม

ใช่ พระเจ้าเออเนชตท ๓ ของประเทศอังกฤษ

เกรตบริเตน แด ไอร์แลนด”

๗
ตอนที่ ๕

กฎหมายคนสะติตุนัน
ว่าด้วยการสืบสันตวิวงศ์อังกฤษ

เชอวี่ยนตกตงอยู่กับที่ ประหลาดใจครั้ง
หนึ่ง โกรธครั้งหนึ่งถวยแกวทลถอยนตกจาก
มือแตกทะเยียดไป แต่เวลาที่ตกนหนูกจะได
รู้ตักก็ห้ามได้

ตงนตเคอเมร์ ก็ทำ เป็น ประหลาดใจเท่า กั้น
ตางองตเชอวจน เกือบจะไม่ กระพริบ แต่ถถามว่า
“มิตเคอร์เชอว ที่ท่านทำอาการอย่างนั้น เป็น

น.ม.ส.

ด้วยท่านพงไต่ยนเคยวนเป็นครั้งแรกหรือ ว่าดยุก
ออกฟคัมเบอร์แดนด้อ อาจเป็นผู้เส่วยราชดัมบัต
ค้อพระเจ้าแผ่นดินเคยวนนี้ไต่ตาม วิธดัมบัตนตะติ-
วงษ์”

เชอว “ดยุกออกฟคัมเบอร์แดนด้อเป็นอะไร ที่
จะเส่วยราชยไต่ ในเวดาทยงมี ปรินเซด วิกคออเรีย
อยุ่อกพระองคหิง”

สะเคอเมอร์ “ท่านพูดเดียงนั้นไม่ไต่ ไม่ไต่ ท่าน
ค้องเข้าใจว่า ดยุกออกฟคัมเบอร์แดนด้อเป็นเจ้า
ของข้าพเจ้า เมื่อพูดถึงเจ้าของข้าพเจ้าในเรือน
ข้าพเจ้า ท่านจะค้องพูดด้วยถ้อยคำเคารพ”

เชอว “แน่แถว ข้าพเจาคคองการจะพูดด้วย
ความเคารพ ไม่ว่าในเรือนท่านหรือที่ไต่ แถวรู้ดัก
เซนนนอยุ่เด่มอ เพราะดยุกออกฟคัมเบอร์แดนด้อ

เรื่องสภาราชสมบัติ

เป็นพระราชวงษ์ผู้ใหญ่พระองค์หนึ่ง แต่เมื่อ
ข้าพเจ้าได้ ยินทานพดอย่างที่ข้าพเจ้า เรียกคิดขบถ
ข้าพเจ้ากตของโตแยงตามที่ข้าพเจ้าถือว่าเป็นหน้าที่
ของคนกตัญญูทุกคนที่จะต้องโตแยง”

พวกที่ นั่งอยู่ ในที่ นั้นพากัน คำราม ด้วย ความ
โกรธ แต่ตะเคอเมอรัรังับโทษะไว้ ได้อย่างสนิท
ดี กล่าวเป็นคำเถียงว่า “คำว่าขบถนั้นเป็นคำที่ยัง
ไม่ควรใช้ก่อน ถึงข้างโน้นก็ไม่ควร ข้างนี้ไม่
ควร ถ้าดยุกออฟคัมเบอร์แดนได้เกิดถึงราชธม-
มัตติ และถ้าใครพูดว่าปรินเซ็ดอาเด็กซานดรีนา”

-
๑. ขอให้เป็นที่ ตั้งเกต ว่าคว้นวิกตอเรีย เมื่อก่อน
เป็นเจ้าแผ่นดินนั้นคนบางพวกก็เรียกปรินเซ็ด-
อาเด็กซานดรีนา บางพวกก็เรียกปรินเซ็ด-
วิกตอเรีย

น.ม.ส.

ควรเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ก็คงเรียกว่าคนนั้นพูด
อย่างขบถ ถ้าปรีนเซ็ดได้ด้วยราชย์ ผู้ที่พูดว่า
ดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์ควรเป็นเจ้าแผ่นดิน ก็ม
โทษเป็นขบถเหมือนกัน ท่านต้องเข้าใจว่าในเวลา
นี้ ยังไม่แน่ว่าฝ่ายไหนจะชนะฝ่ายไหนจะแพ้ พวก
เราทุกคนย่อมมีความเห็นของตัวเอง ตามที่คิดว่าชอบ
ข้าพเจ้าจะเห็นว่า ดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์ เป็น
รัชทายาทก็ได้ ท่านจะเห็นว่าปรีนเซ็ดอาเด็กซาน
ดรินาเป็นรัชทายาทก็ได้ ท่านไม่ควรว่าข้าพเจ้า
ผิด ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าว่าท่านผิด การจะควรอย่าง
ไรต้องเป็นไปตามกฎหมายอันละติตุชั่น”

เฮอว่ตักตตั้งไม่มีค่าจะตอบอยู่สักครู่หนึ่งจึง
ถามขึ้นว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านหมายความว่าผมขอ
ไม่แน่ตรงไหนหรือ ข้าพเจ้าไม่เคยเข้าใจอย่างนั้น

เรื่องสืบทอด

เดย เข้าใจว่าไม่มีใครเถียงแล้วว่าเมื่อพระเจ้า
วิตเดียมที่ & พระองค์นี้ไม่มีพระราชโอรสแต่ธิดา
รัชทายาท ก็คือ คยู กออฟเกนค พระราชอนุชารอง
แต่เมื่อคยู กออฟเกนคสิ้นพระชนม์ไปแล้วก่อนพระ-
เชษฐาตั้งนถแก้ว ปรีนเซสก็ยกทอเรียพระราชธิดา
ของคยู กออฟเกนคจึงเป็นรัชทายาท ด้วยเมื่อสิ้น
ตายพระเจ้าวิตเดียมแล้ว ราชสมบัติก็ตกถ่าย
คยู กออฟเกนคที่รองถดตงมาตั้งน ข้าพเจ้าเข้าใจ
ว่าไม่มีใครจะเถียงได้ และยังไม่เคยมีใครเถียง
เดย”

ดะเคอเมอร์ “นั่นแหละเป็นข้อที่ท่านเข้าใจผิด
เพราะผู้ที่เถียงนั้นมาก ถึงผู้ที่ชำนาญในทางกฏ-
หมายก่อนตั้งคดีนั้นก็เห็นแตกต่างกัน พวกที่เห็นไป
ข้างคยู กออฟคัมเบอร์แดนดนั้นมาก นักปราชญ์

น.ม.ส.

ทางกฎหมาย คอนด์คุดชุน ทเห็นทางน กมผู้ทมิ
กำลังอยู่ในที่ต้งเห็นพองด้วยมาก อาจกล่าวได้ว่า
ชาวประเทศน โดยมากเห็นไปทางน. ข้าพเจ้าว่า
เช่นนฤกหรือไม่ว

ตะเตอเมอศพุตคองนแต่ว ก็หันหน้าไปถาม

พวก ๓ คนท นงพองอยู่ พวกต้ามคน คอบเบ็นเตียง
เดียงกนว่าถูกแต่ว เฮอวหมคบัญญัติไม่ทราบจะ
เดียงไปทางไหน กนงนงนกวณเวยนอยู่ ตามความ
จริงเฮอวเบ็นผู้ทพงเขาไปอยู่ตอนตอน ไม่เคยนึก
ถึงเรื่องไปตติค ด้วยเห็นว่าไม่ไซหน้าท เมื่อได้
ยนิใคร พุดตัก ครงหนง ว่า ปรินเซต วิคคอเรีย เบ็น
รัชทายาท ก็คกตงเบ็นอนเชอไมได้ถามใครค่อไป
ถึงจะทราบอยู่บ้างว่า เบ็นเพราะเหตุใด ดังที่ได้
กล่าวกับตะเตอเมอศมาแต่ว ก็ไม่เอาใจใส่ได้ถาม

๔ ๔
เรื่องสปรราชสมบัติ

หรือตรึงตรองความให้ติดกกว่านั้น แต่เมื่อเชื่อ
ความชอบเขาเป็นแน่เดียงแต่เด็ก มาจนหนุ่มตง
แล้ว เมื่อมาได้ยินคำที่ตะเคอเมอรักดาวเช่นนี้เป็น
ครั้งแรก จึงประหลาดใจนักหนา ไม่รู้จะคิดไป
ทางไหน คิดอยู่แต่ว่าคำที่ตะเคอเมอรักดาวนั้นคง
ผิด แต่จะผิดด้วยเหตุใดหาทราบไม่ เป็นอันต้อง
นั่งฟังต่อไป

เมื่อกาฟ “ข้าพเจ้าเองก็ไม่มีเรื่องที่จะไม่นับ
ถือปรีนเซ็ดด้วยเหตุใด แต่เห็นเป็นแน่ว่าปรีนเออ
เน็ดส์ (คือดยุก ออฟคัมเบอร์แลนด์) มีเขตมด
กว่า แลยินดีมากที่สุดเชื่อว่าปรีนเออเน็ดส์จะได้เป็น
เจ้าแผ่นดิน เพราะประเทศแชนโนเวอร์กับประเทศ
อังกฤษ จะได้อยู่ติดต่อกันไปตั้งแต่เดิม ทั้งพระ
เจ้าแผ่นดินจะได้เป็นหัวหน้าของเรา ต่อสู้กับพวก

น.ม.ส.

เดโมแครตในทางปฏิบัติ ด้วยคนพวกนั้นถ้าคิด
เด็กกษัตริย์ได้ก็คงคิดเด็กเป็นแน่” (พวกเดโม
แครตคือพวกที่ต้องการให้ราษฎรเป็นผู้เลือกรัฐ-
บาลแต่บังคับรัฐบาลได้ ถ้าไม่มีเจ้าแผ่นดินบังคับ)

เดไวซ์ “เฮ้อวี่ ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านไม่ใช่พวก
เดโมแครต ไม่ต้องการจะให้การบริหารบ้านเมือง อยู่
ในมือไอ้คนเห็นแก่ตนพวกนั้นไม่ใช่หรือ”

ดะเคอเมอร์ “เดไวซ์ ปัญหาอันไม่เป็นอย่าง
นั้น ท่านไม่ควรจะถามให้เขวไป มิฉะนั้นเฮ้อวี่
คงจะรังเกียจ อย่างเดียวกับพวกเราว่า การที่เจ้าแผ่นดิน
เป็นเจ้าหญิงที่พึงรูดาวขนนน ย่อมจะเป็นช่อง
ให้เกิดอันตรายได้หลายอย่าง การบ้านเมืองก็จะ
ตกอยู่ในมือพวก ปฏิบัติที่คิดการ คดเคี้ยว ต่าง ๆ
ด้วยเจ้าแผ่นดินที่ไม่รู้จักอะไร ย่อมจะเป็น เช่น

เรื่องสปรราชสมบัติ

เทวะรูปอยู่ในมือคนพวกนั้น แต่ว่า มิดเตอร์เฮอว์
นเป็นครั้งแรกหรือที่ท่านไดยินมีผู้คัดค้าน ความ
ข้อที่ท่านเข้าใจนั้นท่านอยู่ในพวกที่เห็นว่า ปรีน-
เซ็ดอาเด็กซานดิรนาวิกคองเรียเป็นรัชทายาท เดียว
ที่ท่านไดยินคัดค้านว่า ปรีนซ์เออเน็สต์เป็น
รัชทายาทท่านต้องการจะฟังคำอธิบายให้เป็นที่แน่
ใจว่า ข้างไหนจะถูกเช่นนั้นใช่หรือไม่”

เฮอว์ ยังตกตั่งอยู่ตามเดิม เมื่อไดยินสะเคอ
เมอร์ถามเช่นนั้นจึงตอบว่า “อย่างนั้น ข้าพเจ้า
อยากฟังคำอธิบายของท่านให้ชัดเจน ด้วยข้าพเจ้า
เคยเข้าใจเสมอมาว่าพระเจ้าแผ่นดินก๊ต รัฐบาด
ก๊ต ราชฎรก๊ต ย่อมเข้าใจกันชัดว่าปรีนเซ็ดวิก-
คองเรีย เป็นผู้ที่จะได้สืบราชสมบัติต่อไป”

สะเคอเมอร์ “พวกข้างโน้นพยายามเค็มความ

น.ม.ส.

คิดที่จะให้เป็นที่เข้าใจกันเช่นที่ท่านว่า พระเจ้า
วิตเดียมที่ ๕ ก็ไม่โปรดพระอนุชา พวกเด้นาบดี
ก็คงจะจัดการให้เกิดศึกกตางเมืองยิ่งกว่าที่จะยอม
ให้ปรีนซ์เออเน็สต์เป็นเจ้าแผ่นดิน เพราะพวก
เด้นาบดี กตวใคร ก็คงไม่ อยากให้คนนั้นเป็นเจ้า
ส่วนราชฎาทองนั้น ก็เป็นธรรมดาที่จะนิยมเจ้า
หญิงที่รุ่มสาวสวยไม่รู้จักอะไร ยิ่งกว่าเจ้าชาย
พระชนม์พรรษา ๖๐ ปีที่ไม่โปรดจะให้ราชฎารับ
กับเจ้าได้ แต่ตัวท่านผู้เป็นบุตรขุนนางผู้มีบรรดา
ศักดิ์เช่นนควรจะทราบแล้วว่า ดยุกออฟคัมเบอร์
แลนด์ มีเคตมในเรื่อง สิบราชสมบัติ ถึงหากว่า
เคตมอ่อนนั้นจะไม่ได้เป็นการเปิดเผย ก็ควรที่ผู้
ตระกูลจะทราบได้ทวกัน ดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์
ไม่พอ พระทัยที่จะกล่าว ความ ขอน ให้เป็นที่ แพร

๕ ๔
เรื่องสปรราชสมบัติ

หลาย ในระหว่างที่พระเชษฐายังดำรงพระชนม์
อยู่ ต่อเมื่อราชสมบัติว่างเมื่อใด จึงจะทรงคิด
การให้เป็นไปตามควรเมื่อใด”

เฮอวี่ ข้าไม่กล้าจับตาสะเตอเมอร์ ด้วยไม่
ทราบจะว่าอะไรออกไป ให้พิศวงด้วยขาดความ
รู้ว่า ตามคำที่ สะเตอเมอร์ ก้าวหน้าจะเป็นคำที่พูด
ตามกฎหมายจริงหรือ หรือจะเป็นการคิดขบถ
แต่หากอธิบาย หักงัดเพียงให้กตัญญูเป็น ทางที่ ชอบ
ก่อนนี้ มาดัก สอง สามวัน ถ้า มี ผู้มา พูด ด้วย เรื่อง
เปลี่ยนรัชทายาทเช่นนี้ เฮอวี่ก็คงไม่ตกตั่งร้อน
ใจเช่นนี้ กตัญญูจะเห็นด้วยเสียอีก แต่วันนั้นได้ไป
พูดกับแฟนนี่มาใหม่ๆ คำที่แฟนนี่ว่ามาอย่างไร
ยังจำได้ใจแม่นมั่นอยู่ แต่การที่จะได้แฟนนี่เป็น
ภรรยาสมบัติประดังค์หรือไม่หน ก็เป็นไปตามที่จง

น.ม.ส.

รักภักดีต่อปรีนเซ็ดวิกตอเรียมากน้อยอย่างไร

ดั้เศอเมออร์ เห็นเฮอวณงนงอยกเดาคความคิด
ไต่บ่าง ด้วยทราบว่เฮอวไต่ไปพบปะพูดจากัน
กับแพนนี่ ท่นาวงเกินซ่งคนเมอเฮานเอง แพนนี่
คงจะซักให้เฮอวจรงรักต่อปรีนเซ็ดอย่มาก ซอนคง
จะชวนให้ต้องอธิบายซักจุงมากซน ด่งนดั้เศอ-
เมออร์จพูดว่ “เรามี่เวดากมไป เรามาพูดกัน
ให้แจ่มแจ้งเดี่ยในเวदानเกิด นี้นั้นะ เม็ตคาฟ
ท่านปต์อยให้ชวดเมรยตงนงอยูนานนกเดวี่ ท่าน
จรงรินตงถวี่ของท่านเดวี่ด่งค่อไปเกิด มิสเคอร์
เฮอวี่ บัญหาเรองที่เรามาพูดกันนหมอยุดัน ๆ ด่งน
ค่อตามกฎหมายคองนดั้คิตรัน ของประเทศอังกฤษ
นหน เจาผู้หญงจะเบนผู้รบราชตมบคตบตบตันตวงษ
โดยธรรมดาไต่หรือ”

เรื่องสบบราชสมบัติ

เชอวี่ประหลาดใจเต็มที คาจ็องดูสะเคอเมอร์
อยู่ดักกรหนังสือจงหวเราะชนว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจว่า
ความซอหนไม่เป็นปัญหาอะไรเลย มีตัวอย่างเจ้า
แม่หนคินผู้หญิง ปรากฎมาใน พงศ์าวดาร หตายองค์
ค้อหตายองค์มาแถว ค้อควนเมวี่ ค้อหนอดชเบ็ช
แถควนแอนนเป็นคน”

สะเคอเมอร์ ยมอย่างส่มเพช ความเซธาของ
เชอวี่ แถวค้อบว่า “ความรู้ในทางพงศ์าวดาร
ของท่านยังอ่อน หรือไม่เซ่นนนั้นเป็นค้อยท่านจับคั้น
ประส่มปตายไม่สู้แน้นอน เจ้าแม่หนคินท่งตำมพระ
องค์ทท่านถ้าวพระนามนนั้น หาได้มีพระองค์ใด
ได้เสอวราชสบบคิตส์บถันคระคิงษ์โดยธรรมคามาไม”

เชอวี่ ไม่เข้าใจค้ำท สะเคอเมอร์ ถถ้าว จังถาม
ว่า “ท่านหมายคความอย่างไร”

น.ม.ส.

ตะเคอเมอร์ “ข้าพเจ้าจะต้องอธิบายตงแต่คน
ท่านจึงจะเข้าใจแจ่มแจ้ง. ในบ้านเมืองของข้าพ-
เจ้าคือประเทศแชนโนเวอร์ ความซอญไม่มีปัญหา
ด้วยมี กฎหมาย ส่วนพระราชวงษ์ กต่าง ความ แน่
นอนว่าผู้หญิง จะเป็นเจ้า แผ่นดินไม่ได้ เป็น อื่นชาติ
แต่ใน ประเทศนี้ ไม่มี กฎหมาย เป็นเดินดำ หน้าหมัก
การ ทงหลาย ย่อมเป็นตาม ธรรมเนียม ทเคย มีตัว
อย่างมาแต่ก่อนๆ ทงน”

ตะเคอเมอร์พูดมาเพียงนี้ ก็หยุดแต่ดูตาคน
ทงดอมกนอยรอบโต๊ะ เพื่อจะให้ใครช่วยพูด
บ้าง ในขณะนั้นทงพูดชนว่า “ที่ทานบารอน
ว่าถูกทเคยว ถ้าใคร อ่างให้ข้าพเจ้าเห็นได้ว่า
เคยมตัวอย่างเจ้า แผ่นดิน ผู้หญิงได้ราช สัมบัติ สืบ
วงษ์โดยธรรมดา ข้าพเจ้าจะตำบาตแต่ตงความ

เรื่องสปรราชสมบัติ

จงรกกักคตอ ปรินเซตอเต็กซานครินา วิกคตอเรีย
พรงนทเดยว”

อเตถามชนวว่า “ทำไม ควอย่างไม่เคยมีดอก
หรือ”

ตะเคอเมอร์ “เปตา ไม่เคยมีเดย แทจริง
ควอย่างที่มกตบตรงกันข้ามไปหมด ถ้าท่านพดิก
พงศาวตารไปข้างคั้นๆ ส้มยแซคซอน ท่านจะดู
เอาอะไรเป็นแบบ ก็ยาก เพราะในเวดานั้น การ
เดยว ราชตมบคต ดับวงษ ยงยุงเหยงกัน อยู่มาก นก
ถึงอย่างไรก็ดี ท่านจะไม่พบตักครั้งเดยวในยคนน
ว่าเจ้าผู้หญิงไตเดยวราชยเบนนษครย เจ้าหญิง
องคแรกที่ปรากฏตงแต่รัชกาลพระเจ้าวเดยมที่ ๑
มากคอ เอ็มเปรต มาธิตดา พระราชธิดาของพระ
เจ้าเฮนรท ๑ ท่านคงจะจำได้ว่าพระเจ้าเฮนรท ๑

น.ม.ส.

มีพระราชบุตรดื่บ ๆ หตายองค้ แต่เจ้าจวดเตียม
พระราชโอรสองค์ใหม่ชนมายด้น เมื่อเจ้าจวดเตียม
ด้นพระชนม์แล้ว พระเจ้าเฮนรท ๑ ยงมีพระราช
ชิตาทชอบด้วยกฎหมายเหตออยู่ พระองค้เตียวแต่
เจ้าหญิงมาชิตดา ซึ่งในชนค่นเป็นพระชಾಯาของ
เอ็มเปอเรอร์ เฮนรท ๕ ได้กระทำการอภิเศกพอ
เป็นพิช แต่เมื่อชนมายเจ้าหญิงมาชิตดา ยังหาสม-
ควรไม่ เอ็มเปอเรอร์ เฮนรท ๕ ดัวรรคตเตียแต่
เมื่อพระชಾಯายังไม่จำเริญพระชนม์เป็นดาว พระ
ชಾಯาจึงเล็ดจกตบ มายงพระราช บิดา ณ ประเทศ
อังกฤษ ค่อนหมาพระเจ้าเฮนรท ๑ ทรงจัดการ
พยายามที่จะให้พระราชชิตา ดื่บสมบค้ต่อพระองค้
ไป ถึงได้รบตั้งชกชวณให้ชาราชการดาบาดถวาย
ว่าจะให้การเป็นไปดังพระราชประสงค์ ค่อนหมา

๕ ๔ ๘
เรื่องสภาราชสมบัติ

ได้ทรงจัดการมรดกพระราชทานเอ็มเปอร์ดมาซิดดา
ให้แก่เคาน์ออฟอัญญู โดยหวังว่าจะเป็นผู้ช่วย
เหลือเป็นกำลังแก่พระราชธิดาคือไป

“แต่ถึงกระนั้นเมื่อต้นรัชกาลพระเจ้าเฮนรี่ที่ ๑
แล้ว พระราชธิดายังไม่ได้ด้วยราชสมบัติตาม
หมาย ด้วยพระเจ้าเฮนรี่ที่ ๑ มีราชภาคนิยตรง
นามว่าสะเตเฟ็น เป็นพระราชบุตรของเจ้าหญิง
อาเด็ลดา พระราชธิดาของพระเจ้าวิตเดมที่ ๑
เจ้าสะเตเฟ็นองคน เมื่อต้นรัชกาลพระเจ้าเฮนรี่
๑ แล้ว ได้ขึ้นด้วยราชสมบัติโดยความยกย่อง
ของขุนนางแตราชฏรทั่วไป ความชอบทำให้เป็น
ที่เห็นได้ว่า เจ้าหญิงแม็คแต่เป็นพระราชธิดาของ
พระเจ้าแผ่นดินโดยตรง ก็หาอาจได้ถึงราชสม
บัติไม่ พระราชวงศ์เป็นชายถึงห้าเช่นเจ้าสะเต-

น.ม.ส.

เพิ่น กียงโตเป็นพระเจ้าแผ่นดิน”

ตรงนเฮอวนกจำพงคำวดารชนมาไตรง ๆ จึง
คุดคานว่า “แต่ถึงเจ้าเตะเตเพิ่นไตรงราชสมบัติก็เกิด
ศักกตางเมืองชน”

เตะเตอเมอรตอบว่า “ซอหนยงทำให้ความ
แน่นเข้า เพราะตามธรรมนิยมความ คุดคานผู้
ค้อดูโตแยงหน เมอชนะแตวกชนะด้วยมีหตุฐาน
แน่นหนา ไม่เป็นแต่ได้ออย ๆ อย่างที่ไม่ม่ใครได้
แยง ในเวदानัน เมื่อเตะเตเพิ่นจะได้เป็นเจ้าแผ่นดิน
คิน มคุดคานถึงเกิดศักกภายใน แต่คนโดยมาก
เขากบเตะเตเพิ่น เพราะเห็นเตะเตเพิ่นควรจะได้เป็น
เจ้า ดงนเตะเตเพิ่น จึงโตเดี่ยวราชสมบัติ อยู่จน
ตวรคต ถ้าท่านเบ็ดพงคำวดารตรวจดูตำบับ
กษัตริย์ในคอนหน ท่านจะเห็นได้ว่าพระเจ้าเฮนริ

เรื่องสปรราชสมบัติ

ที่ ๑ ต่จวรกค ค.ศ. ๑๑๓๕ พระเจ้าเดเตเพ็ญอยู่
ในราชสมบัติ ค.ศ. ๑๑๓๕ ไปจน ค.ศ. ๑๑๕๔
พระเจ้าเฮนรี่ที่ ๒ จักรวรรดิราชสมบัติคือไปพระนาม
เอ็มเปรดมาซิดดา หาปรากฏในพงศาวดารไม้”
เฮอวกามว่า “ท่านว่าในเวदानนกฎหมาย
เซติกไซ้อยู่ในประเทศอังกฤษหรือ”

(คำอธิบาย กฎหมายเซติกเป็นกฎหมายของ
ชาติที่เรียกเซเดียนแฟรงก์ ได้นำเข้าไปใช้ในประ
เทศฝรั่งเศส ตามกฎหมายนั้นถ้าผู้ใดทำความชอบ
คือแผ่นดินในการทัพศึก แต่ได้รับที่ดินเป็นรางวัล
ที่ดินนั้นจะตกเป็นมรดกแก่บุตรหลาน หรือญาติได้
แต่ที่เป็นชาย บุตรแต่ญาติผู้หญิงไม่อาจได้รับที่
ดินเหล่านี้เป็นมรดกได้เป็นอันขาด กฎหมายชอบ
ต่อมาภายหลัง ไซ้ตัดออกไปจนถึงราชสมบัติ คือ

น.ม.ส.

รัชทายาทจะต้องเป็นผู้ชาย ราชดัมบัคไม่ให้ตก
ไปแก่ผู้หญิงได้เลย)

เมื่อเธอถามดังนั้น ตะเคอรเมอร์จึงตอบว่า

“ในประเทศอังกฤษจะใช้กฎหมายเซตคทเดยวัก
ไม่ได้ ขอนแหะเป็นข้อที่แปลก ด้วยเป็นธรรมเนียม
ที่ไม้มักกฎหมายเป็นตายตักษณอักษร แต่
การถือตนเป็น บำเหน็จความชอบ ในการ คัก นน
ธรรมเนียมประเทศนั้น ก็เหมือน กับธรรมเนียม ใน
ประเทศอื่นๆ แต่ในประเทศอื่นๆ การถือตน
แต่การมรดกทตคนชนคนนมอยุดงน คือผู้หญิง
จะรับตนไปเป็นมรดกด้วยตนเองไม่ได้ แต่ถ้า
มีบุตร ทตคนนฮาจผ่านมารดาไปเป็นมรดกแก่
บุตรได้ ที่บุตรได้รับก็เพราะมารดา แต่มารดา
รับเองไม่ได้ เป็นการแปลกกนอยุดงน การที่

เรื่องสืบทอด

เป็นเช่นนั้น ก็เพราะที่ดินเหล่านี้นั้นเป็นเครื่องอุดหนุนให้มั่งคั่งสำหรับการสงคราม แต่ผู้หนึ่งทำสงครามไม่ได้ จึงรับที่ดินมรดกไม่ได้ ถ้ามีบุตรๆ อาจรับได้แทนมารดา”

เมื่อกาล “ถ้าสามีจะรับแทนภรรยาจะไม่ได้หรือ”

เตอร์เมอร์ “ชนนแล้วแต่หัวหน้า (คือพระเจ้าแผ่นดินเป็นต้น) จะจัดการตามที่เห็นสมควร เช่นถ้าผู้ถือที่ดินตาย ไม่มีญาติผู้ชายจะรับมรดก มีอยู่แต่บุตรเขน ท่านผู้เป็นเจ้าของใหญ่จะเลือกสามีให้ภรรยาที่ดีจะเลือกได้ แต่ถ้าทำเช่นนั้น ก็เท่ากับยกที่ดินให้ใหม่อีกครั้งหนึ่ง เรื่องนางซิบตเมืองยาดูซาเต็มนี้ ท่านจะจำได้กระมัง นางซิบตผู้เป็นบุตรเจ้าเมือง ได้กับเดอตู

น.ม.ส.

ซิญาเป็นด้ามี่ แดวยกด้ามชนเป็นพระเจ้าแผ่นดิน
คินทนท์ เป็นศวอย่างอยเชนน เมื่อชาวอังกฤษ
ได้ข่าวว่า พระราชินีเมรัท ๑ จะกระทำการอภิ-
กักับพระเจ้าพิตปประเทศเดปญนน จึงเบหนักคน
ตกใจกันเป็นอนมาก ด้วยพระราชินีเมืองอังกฤษ
ได้พระราชานเืองเดปญเป็นราชด้ามี่ ก็เกรงว่า
ราชดัมบคอังกฤษจะตกไปแก่เจ้าต่างประเทศ จน
ถึงเซอร์ธอมมาชวียคต ได้จัดการให้ราชฎรเป็น
ชบถชน เพื่อไม่ให้การอภิเศกนั้นดำเร็วได้ การ
ทเบหนักเพราะเขาใจกันว่า ถ้าพระเจ้าพิตป
มาไต่กับพระเจ้าเมรั ก็จะได้ราชดัมบคอังกฤษ
คิตไปด้วย แต่การเรองนในที่สุดก็เป็นไปตาม
ประสงค์ของพระเจ้าแผ่นดิน ปาดิเมนต์ประชุม
กันอนุญาตการอภิเศก มีสัญญาห้ามโน่นห้าม

๔ ๔
เรื่องสภาราชสมบัติ

นี้หลายข้อ แต่ถึงกระนั้น พระเจ้าพิตยงค์ได้
ดำรงตำแหน่งพระราชอาประเทศอังกฤษ เงินตรา
ในรัชกาลนั้น มีพระรูปพระเจ้าแผ่นดินอยู่ด้วยกัน
ทั้งสองพระองค์ แต่ในหนังสือราชการทั้งสองก็
อ้างพระนามทั้งสองพระองค์ พระนามพระเจ้าพิตย
งค์ก่อน”

เมื่อกาฬ “ถ้าอย่างนั้นกฎหมายอังกฤษ กับ
กฎหมายฝรั่งเศสมีค่าน้อยอย่างนี้ถูกหรือไม่ คือ
ตามกฎหมายฝรั่งเศส เจ้าผู้หญิงจะเกี่ยวข้อกับ
ราชสมบัติไม่ได้เป็นอันขาด ตามกฎหมายอังกฤษ
เจ้าผู้หญิงจะรับราชสมบัติเป็นมรดกแก่ตัวเองไม่
ได้ แต่ถ้าบุตรหรือสามีจะเป็นสหพันธบัตร
ไปให้บุตรหรือสามีได้”

ดะเตอร์เมอร์ “ที่จะรับส่งไปให้บุตรนั้นได้

น.ม.ส.

เป็นแน่ แต่ด้ามหนยงไม่มีศวอย่าง ด้วยถึงพระ
เจ้าพิตปะจะมีพระนามว่าเป็นพระราชประเทศอิง -
กฤษกเป็นแต่พระนามเท่านั้น ส่วนที่เจ้าผู้หญิง
เป็นคนรับราชสมบัติคือให้ โอรสนั้น ยกศวอย่าง
เอ็มเปรดมาริดดาชนกต่างได้อีกว่า เมอตันรัช -
กาดพระเจ้าสะเตเฟนแล้ว พระเจ้าเฮนรท ๒ ราช
โอรสของเอ็มเปรดมาริดดา ได้เสวยราชสมบัติ
ต่อไป เอ็มเปรดมาริดดาก็ยังดำรงพระชนม์อยู่
อีกถึง ๑๓ ปี ถ้าพระเจ้าสะเตเฟนไม่ใช่ผู้ที่ควร
เป็นกษัตริย์ การจะเป็นเช่นนั้นอย่างไรได้ ด้วย
ถ้าพระเจ้าสะเตเฟน เป็นผู้เข้าแย่งเอา โดยกำลัง
เอ็มเปรดมาริดดา คือดี้ ไม่ได้กตอง ยอม ดิงนแล้ว
เอ็มเปรดมาริดดาถึงจะอยุทโธนกคงถือพระองค์ว่า
เป็นกษัตริย์อยู่เต็มอ เมอตันแผ่นดินพระเจ้าสะ -

เรื่องสืบราชสมบัติ

เฟินแก้ว ก็คงเสด็จกลับเข้าครองราชสมบัติ นับ
ตั้งแต่วันที่เสด็จกลับเข้าครองราชสมบัติ ๑ ผู้เป็นพระราช
บิดาที่เดียว อย่างที่พระเจ้าชาตสิทธิ์ ๒ กระทำ
ภายหลัง ที่ต้นอายุครอมเว็ดแด่หมตการที่ครอม
เว็ดทำไว้

“การที่เอี่ยมแปรศมาชิงตาไม่ได้กลับเข้าครอง
ราชสมบัติ แต่พระราชโอรสของเธอคือพระเจ้า
เชนรท ๒ ขนเสวยราชสมบัติ ตั้งตั้งกราชรัชกาล
ต่อพระเจ้าตะเตเพินนั้น เป็นพยานว่าเจ้าผู้หญิง
ครองราชสมบัติไม่ได้ แต่อาจเป็นกันคือให้โอรส
เป็นเจ้าแผ่นดินได้”

ตามถ้อยคำที่สะเดอรัมเออริชบายนี้ เชอว์ไม่
มีความรู้พอที่จะโต้เถียง ถึงหากในชั้นต้นจะบอก

๑ อย่างเดียวกับขุนวรวงษาธิราช

น.ม.ส.

ตัวเองว่าไม่ควรเชื่อ มาบัดนี้ก็น่าจะเห็นจริง
ตามที่สระเคอร์เมอร์กล่าว แต่ก็ไม่วายสงสัย จึง
ถามว่า "ก็อยู่คนไหนมา เจ้าแผ่นดินผู้หญิงเป็น
หทัยองค์ ท่านจะอธิบายว่าอะไร"

สระเคอร์เมอร์ "ข้าพเจ้าจะอธิบายให้ท่านฟัง
เมื่อพูดมาถึงตอนนั้น แต่ยังมีความสำคัญอีก
ข้อ ๑ อยู่หน้า คือพระเจ้าเอเดเวดที่ ๓ ของประ
เทศอังกฤษ ได้เคยเสด็จมณฑลของประเทศ
ฝรั่งเศส ซึ่งรับสั่งว่า เองมายังพระองค์ทางพระ
ราชมารดา ผู้เป็นเจ้าหญิงฝรั่งเศส"

เชอว์ถามว่า "ราชสมบัติฝรั่งเศสจะเกี่ยวกับ
เราอย่างไร"

สระเคอร์เมอร์ "เกี่ยวอย่างนี้ คือแต่ดั่งให้
เราเห็นความคิดในเวลานั้นว่า ราชสมบัติอาจผ่าน

เรื่องสบบราชสมบัติ

ทางพงศาวดารไม่กว้างถึงสะเคอร์เมอร์, แต่ตาม
ถ้อยคำที่สะเคอร์เมอร์อธิบายคดีต้องแคว้นนั้น ทำ
ให้เห็นได้ว่า คงจะได้เปิดสมุดข้อมความรู้จัก

ทราบข้อความละเอียดแจ่มแจ้งแน่นอน

เมื่อไม่มีใครทราบดังนั้น เมื่อกาฬจึงเดาว่า
“ซิมเน็ดปดอมเป็นเจ้าของคหรง ที่ถูกขังอยู่มิใช่
หรือ”

สะเคอร์เมอร์ตอบว่า “ซอทปดอมเป็นใครนั้น
หาแต่เป็นข้อสำคัญ เพราะได้เคยมีคหรงหนึ่งชื่อ
วอเบ็ก ปดอมเป็นเจ้าของวิชาตฤกษกอยพโยกพระราช-
โอรสของพระเจ้าเอ็ดวาคที่ ๕ ซึ่งถ้าคงมีชีวิต
อยู่ก็คงได้เป็นเจ้าแผ่นดินโดยตรง เพราะฉะนั้น
ไม่เป็นข้อสำคัญที่จะนำมาถ้าว, แต่ทั้งวอเบ็ก
คิดการไม่สำเร็จไปถึงไหน ในที่สุดก็ถูกประหาร

น.ม.ส.

ชีวิต ส่วนชิมเห็นนปดอมเป็นเออดอพอวอริก
ท่านจำได้หรือไม่ว่าใคร”
คำที่สะเคอร์เมอร์ถามเช่นนั้น ไม่มีใครตอบได้
สะเคอร์เมอร์จึงอธิบายต่อไปว่า “เออดอพอวอริก
เป็นโอรสของดยุกอพอแคตเร็นซ์ พระอนุชาของ
พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ ๔ ถ้าพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ ๔ ไม่มี
พระราชโอรส ราชสมบัติคงจะตกดยุกอพอแคต
เร็นซ์ แต่ดยุกอพอแคตเร็นซ์ต้องราชทัณฑ์ถึง
แกชวิตก่อนสิ้นรัชกาลพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ ๔ ผู้รับ
มรดกของดยุกอพอแคตเร็นซ์ คือเออดอพอวอริก
บุตรชาย เพราะฉะนั้นถ้าใครปดอมเป็นเออดอพอ
วอริก ก็ปดอมเป็นผู้ที่อาจได้ราชสมบัติ ปัญหา
นี้อยู่ที่พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ ๔ เมื่อสวรรคตนั้นพระ
ราชโอรสหรือธิดาที่เป็นรัชทายาทหรือไม่ ส่วน

๕ ๔ ๖
เรื่องสบบราชสมบัติ

พระราชโอรสนั้นพระเจ้าเอ็ดวาทที่ ๕ ไม่มี มีแต่
พระราชธิดาทรงพระนามว่าเจ้าหญิงฮิตเซเบ็ธ ซึ่ง
คนบางพวกเห็นว่าไม่ควรได้รับราชสมบัติ เพราะ
ฉะหมเมื่อชิมเน็ดปดอมเป็นเออดออฟวอร์กเช่นนั้น
คนทเชอกปากกันเขาอดุหนุ ถึงได้ทำการอภิเศก
ที่เมืองไฮร์แดนดัยกชนเป็นเจ้าแผ่นดินอังกฤษ ใน
เวदानนเจ้าหญิงฮิตเซเบ็ธ ก็ยังดำรงพระชนม์เป็น
พระชายาของพระเจ้าเฮนรทที่ ๗ วงศ์ศิวเคอรซึ่ง
เสวยราชย์อยู่ในเวदानน

ในเวदानนพวกทหนักอวงค์ยอก ก็อยากจะ
จะให้เจ้าในวงค์นั้นเป็นเจ้าแผ่นดิน พวกทหนักอ
วงค์ศิวเคอรก็ภักคต่อพระเจ้าเฮนรทที่ ๗ แต่การที่
พวกยอกยกย่องชิมเน็ดซึ่งเข้าใจว่า เออดออฟ
วอร์กชนนทานจะคองเข้าใจว่า พวกนั้นเห็นตรง

น.ม.ส.

ว่า เออดออฟวอริก พระราชภาคินัยเป็นรัชทายาท
ของพระเจ้าเอ็ดวาร์ดที่ ๔ ไม่ใช่ถือว่าเจ้าหญิงอิต-
เซเบ็ธพระราชธิดาเป็นรัชทายาท ข้อนี้ทำให้เรา
เห็นได้ว่าในยุคนั้น ก็เข้าใจการสืบวงศ์อย่างที่เรา
ว่าๆ เจ้าหญิงม็อบราชธมมัตต์เป็นมรดกไม่ได้

“ถ้าพวกยอกกิสต์)คือพวกทนต์ของวงศ์ยอก)แต่
ความเห็นชาวอังกฤษทั้งปวง พวกนี้เห็นว่าเจ้าหญิง
อิตเซเบ็ธเป็นรัชทายาท ที่ชอบ ด้วยกฎหมาย ของ
พระเจ้าเอ็ดวาร์ดที่ ๔ แล้ว ชิมเน็ธปดอมเป็นเออด
ออฟวอริกจะมีประโยชน์อะไร ขอตชอชิมเน็ธ
มีปรากฏอยู่ในพงศาวดารนั้น เป็นที่ให้เห็นได้
ว่า ความเห็นชาวอังกฤษในเวदानันท์เหมือนความ
เห็นของเรา ในข้อที่ว่าเจ้าหญิงจะครองธมมัตต์
ไม่ได้ตามกฎหมาย แต่อาจเป็นคันท่อให้ราช

เรื่องสี่บราชสมบัติ

ดัมบัตตกไปยังบุตรชายได้ . เมื่อไม่มีเจ้าผู้ชาย
องค์คอนทเป็นรัชทายาทโดยตรง”

เยอว “แต่ถ้าไม่มีรัชทายาทเลยจะทำอย่างไร”

ตะเคอเมอร์ “ถ้าเช่นนั้นจะต้องให้ปาดเม้นต์
เป็นผู้จุดเตอกผู้สืบบราชสมบัติ ดังที่ทานกงทราบ
อยู่แถวว่า ปาดเม้นต์มอานาจพอที่จะถอด หรือตั้ง
ใครขึ้นเป็นเจ้าครองราชสมบัติ ก็ได้ตาม แต่จะเห็น
ควร ขอซึ่งเจ้าองค์ไหนหรือใครจะมีกรรมดีช
มากกว่าใครนั้น เมื่อพูดตามอำนาจข้อนี้ของ
ปาดเม้นต์แถว ก็หาเป็นข้อสำคัญไม่ ความข้อ
นี้จะอ้างตัวอย่างได้ว่า ในกฎหมายมีบัญญัติอยู่
ข้อหนึ่ง ซึ่งจะถอดปรีนเซสอาเด็กชานตรีนาวิก -
คอเรีย ออกจากความเป็นผู้อาจได้ราชสมบัติ
โดยทันที ถ้าเป็นที่ทราบได้โดยหลักฐานว่า

น.ม.ส.

ปรีนเซ็ลอยู่ในศาลานาคาโหดค”

เชอวคอบทนต์ด้วยเสียงอันดังว่า “ปรีนเซ็ล
ไม่ได้เกี่ยวกับศาลานานนเดย ข้าพเจ้ารับประกัน
ได้”

ละเคอร์เมอร์จของคูเชอวด้วยความไม่ไว้ใจ ถึง
แต่ก่อนได้เคยคิดว่าจะชักชวนให้เข้าด้วยง่าย ๆ มา
บัดนี้รู้สึกว่ายากเดี่ยแต่แล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม
หมดความพยายาม จึงกล่าวต่อไปว่า “ขอที
ปาดเม้นต์อาจถอนหรือยกย่องใคร ๆ ขึ้นได้ตามใจ
นเอง เป็นเหตุให้เคยมีเจ้าแผ่นดินผู้หญิง เพราะ
เจ้าแผ่นดินผู้หญิงที่เคยมีมานน เป็นด้วยกฎหมาย
พิเศษที่ปาดเม้นต์ตั้งขนทงนน เช่นกฎหมายที่อนุ
ญาติให้พระเจ้าเฮนรทิส เดออกตั้งรัชทายาทได้ตาม
พอพระทัย พระเจ้าเฮนรจึงตั้งมอบราชดั้มบัค

เรื่องสบบราชสมบัติ

ให้แก่ควนเมรั้แดควนฮิตเซเบ้ช ได้เป็นเจ้าแผ่นดิน
คนคอก^๒ กนทง^๒ องค์^๒ ควนทง^๒ ๒ นอกจากเป็นผู้
หญิง ยังมีตั้งที่แปดกอยออกอย่างหนึ่ง คอกถาควน
เมรั้เป็นพระราชธิดาทชอบด้วยกฎหมาย ควนฮิต
เซเบ้ชต้องเป็นพระราชธิดาทกฎหมายไม่รับรอง
หรือถาควนฮิตเซเบ้ชเป็นพระราชธิดาทกฎหมาย
ชอบ ควนเมรั้จะต้องเป็นพระราชธิดาทกฎหมาย
ว่าไม่ชอบ เพราะควนทง^๒ ๒ ต่างพระมารดา
กัน แดพระราชยาของพระเจ้าเฮนรท^๘ ที่ชอบด้วย
กฎหมายยอมจะมีได้คราวตะองค์เท่านั้น การที่เป็น
ดังนั้นก็เพราะปาดเม้นคยอม ให้พระเจ้าเฮนรท^๘ ทำได้
ตามพระทัยเป็นพิเศษ เป็นที่เห็นได้ง่ายๆว่าจะ
ยกเอาเป็นแบบธรรมเนียมไม่ได้ ค่อนหมาคอง
รัชกาลพระเจ้าวุดเดยมท^๓ แดควนเมรั้ท^๒ ๒ ครอง
ราชย์สมบัติเป็นพระราชันด้วยกนทง^๒ ก็เป็นคว

น.ม.ส.

อย่าง^๑ที่^๒แ^๓แต่^๔ค^๕ง^๖ว^๗า^๘เจ^๙้า^{๑๐}แ^{๑๑}ม่^{๑๒}น^{๑๓}ผู้^{๑๔}ห^{๑๕}ญ^{๑๖}ิง^{๑๗}ไม่^{๑๘}ค^{๑๙}ว^{๒๐}ร^{๒๑}มี^{๒๒} เพราะ
ค^{๒๓}ว^{๒๔}น^{๒๕}เม^{๒๖}ร^{๒๗} ไม่^{๒๘}ไ^{๒๙}ด^{๓๐}เ^{๓๑}ก^{๓๒}ย^{๓๓}ว^{๓๔}ช^{๓๕}อง^{๓๖} ก^{๓๗}บ^{๓๘}ร^{๓๙}า^{๔๐}ช^{๔๑}ก^{๔๒}า^{๔๓}ร^{๔๔} ป^{๔๕}ก^{๔๖}ค^{๔๗}ร^{๔๘}อง^{๔๙} บ^{๕๐}้าน^{๕๑}
เม^{๕๒}อง^{๕๓}ท^{๕๔}เ^{๕๕}น^{๕๖}ห^{๕๗}า^{๕๘}ท^{๕๙}พ^{๖๐}ร^{๖๑}ะ^{๖๒}เจ^{๖๓}้า^{๖๔}แ^{๖๕}ม่^{๖๖}น^{๖๗}เ^{๖๘}ย^{๖๙} ค^{๗๐}อน^{๗๑}ม^{๗๒}า^{๗๓}ด^{๗๔}ง^{๗๕}
ร^{๗๖}ั^{๗๗}ช^{๗๘}า^{๗๙}ด^{๘๐}ค^{๘๑}ว^{๘๒}น^{๘๓}แ^{๘๔}น^{๘๕}น^{๘๖}น^{๘๗}น^{๘๘} ค^{๘๙}ว^{๙๐}น^{๙๑}อง^{๙๒}ค^{๙๓}น^{๙๔}ไ^{๙๕}ด^{๙๖}เ^{๙๗}ด^{๙๘}ว^{๙๙}ย^{๑๐๐}ร^{๑๐๑}า^{๑๐๒}ช^{๑๐๓}ก^{๑๐๔}
ค^{๑๐๕}ว^{๑๐๖}ย^{๑๐๗}ก^{๑๐๘}ฎ^{๑๐๙}ห^{๑๑๐}ม^{๑๑๑}า^{๑๑๒}ย^{๑๑๓}พิ^{๑๑๔}เศ^{๑๑๕}ษ^{๑๑๖} เพราะ^{๑๑๗}เจ^{๑๑๘}้า^{๑๑๙}ช^{๑๒๐}า^{๑๒๑}ย^{๑๒๒}ที่^{๑๒๓}เ^{๑๒๔}น^{๑๒๕}พ^{๑๒๖}ร^{๑๒๗}ะ^{๑๒๘}ร^{๑๒๙}า^{๑๓๐}
ว^{๑๓๑}ง^{๑๓๒}ค^{๑๓๓}ไ^{๑๓๔}ก^{๑๓๕}ด^{๑๓๖}ช^{๑๓๗}ด^{๑๓๘}ก^{๑๓๙}บ^{๑๔๐}พ^{๑๔๑}ร^{๑๔๒}ะ^{๑๔๓}เจ^{๑๔๔}้า^{๑๔๕}แ^{๑๔๖}ม่^{๑๔๗}น^{๑๔๘}น^{๑๔๙} ใน^{๑๕๐}เว^{๑๕๑}ด^{๑๕๒}า^{๑๕๓}น^{๑๕๔}น^{๑๕๕}ไม่^{๑๕๖}มี^{๑๕๗}
เจ^{๑๕๘}้า^{๑๕๙}ย^{๑๖๐}อ^{๑๖๑}ช^{๑๖๒}ท^{๑๖๓}ภ^{๑๖๔}า^{๑๖๕}ย^{๑๖๖}ห^{๑๖๗}ด^{๑๖๘}ง^{๑๖๙}ไ^{๑๗๐}ด^{๑๗๑}เ^{๑๗๒}น^{๑๗๓}พ^{๑๗๔}ร^{๑๗๕}ะ^{๑๗๖}เจ^{๑๗๗}้า^{๑๗๘}ย^{๑๗๙}อ^{๑๘๐}ช^{๑๘๑}ท^{๑๘๒} ๑^{๑๘๓} น^{๑๘๔}น^{๑๘๕}ก^{๑๘๖}เ^{๑๘๗}น^{๑๘๘}
พ^{๑๘๙}ร^{๑๙๐}ะ^{๑๙๑}ว^{๑๙๒}ง^{๑๙๓}ค^{๑๙๔}ไ^{๑๙๕}ห^{๑๙๖}า^{๑๙๗}ง^{๑๙๘}ม^{๑๙๙}าก^{๒๐๐}น^{๒๐๑}ก^{๒๐๒} เพราะ^{๒๐๓}ณ^{๒๐๔}ะ^{๒๐๕}น^{๒๐๖}จ^{๒๐๗}ง^{๒๐๘}ก^{๒๐๙}ด^{๒๑๐}า^{๒๑๑}ว^{๒๑๒}ย^{๒๑๓}น^{๒๑๔}ย^{๒๑๕}
ไ^{๒๑๖}ด^{๒๑๗}เ^{๒๑๘}น^{๒๑๙}น^{๒๒๐}อ^{๒๒๑}ว^{๒๒๒}า^{๒๒๓} ค^{๒๒๔}ว^{๒๒๕}น^{๒๒๖}ท^{๒๒๗}ง^{๒๒๘} ๔^{๒๒๙} พ^{๒๓๐}ร^{๒๓๑}ะ^{๒๓๒}อง^{๒๓๓}ค^{๒๓๔}ท^{๒๓๕}อ^{๒๓๖}อ^{๒๓๗}ก^{๒๓๘}พ^{๒๓๙}ร^{๒๔๐}ะ^{๒๔๑}น^{๒๔๒}า^{๒๔๓}
ม^{๒๔๔}า^{๒๔๕}น^{๒๔๖}น^{๒๔๗} ไม่^{๒๔๘}ม^{๒๔๙}อ^{๒๕๐}ง^{๒๕๑}ค^{๒๕๒}ไ^{๒๕๓}ห^{๒๕๔}น^{๒๕๕}ไ^{๒๕๖}ด^{๒๕๗}ร^{๒๕๘}า^{๒๕๙}ช^{๒๖๐}ด^{๒๖๑}ม^{๒๖๒}บ^{๒๖๓}ค^{๒๖๔}ไ^{๒๖๕}ด^{๒๖๖}ย^{๒๖๗}ว^{๒๖๘}ิ^{๒๖๙}ธ^{๒๗๐}ร^{๒๗๑}ด^{๒๗๒}บ^{๒๗๓}ด^{๒๗๔}น^{๒๗๕}ค^{๒๗๖}
ว^{๒๗๗}ง^{๒๗๘}ค^{๒๗๙}ท^{๒๘๐}ช^{๒๘๑}อ^{๒๘๒}บ^{๒๘๓}ค^{๒๘๔}ว^{๒๘๕}ย^{๒๘๖}ก^{๒๘๗}ฎ^{๒๘๘}ห^{๒๘๙}ม^{๒๙๐}า^{๒๙๑}ย^{๒๙๒} แท^{๒๙๓}้^{๒๙๔}จ^{๒๙๕}ริง^{๒๙๖}พ^{๒๙๗}ง^{๒๙๘}ค^{๒๙๙}ำ^{๓๐๐}ว^{๓๐๑}ด^{๓๐๒}า^{๓๐๓}ร^{๓๐๔}อ^{๓๐๕}ิง^{๓๐๖}
ก^{๓๐๗}ฎ^{๓๐๘}ษ^{๓๐๙}ต^{๓๑๐}ง^{๓๑๑}แ^{๓๑๒}ด^{๓๑๓}ค^{๓๑๔}น^{๓๑๕}มา^{๓๑๖}จ^{๓๑๗}น^{๓๑๘}บ^{๓๑๙}้าน^{๓๒๐}น^{๓๒๑}แ^{๓๒๒}ด^{๓๒๓}ค^{๓๒๔}ง^{๓๒๕}ค^{๓๒๖}ด^{๓๒๗}อ^{๓๒๘}ด^{๓๒๙}ม^{๓๓๐}า^{๓๓๑}ว^{๓๓๒}า^{๓๓๓} ไม่^{๓๓๔}
เค^{๓๓๕}ย^{๓๓๖}มี^{๓๓๗}เจ^{๓๓๘}้า^{๓๓๙}ห^{๓๔๐}ญ^{๓๔๑}ิง^{๓๔๒}อง^{๓๔๓}ค^{๓๔๔}ไ^{๓๔๕}ด^{๓๔๖}ท^{๓๔๗}ไ^{๓๔๘}ด^{๓๔๙}ร^{๓๕๐}า^{๓๕๑}ช^{๓๕๒}ด^{๓๕๓}ม^{๓๕๔}บ^{๓๕๕}ค^{๓๕๖} ไ^{๓๕๗}ด^{๓๕๘}ย^{๓๕๙}เ^{๓๖๐}น^{๓๖๑}ผู้^{๓๖๒}ท^{๓๖๓}
ก^{๓๖๔}ฎ^{๓๖๕}ห^{๓๖๖}ม^{๓๖๗}า^{๓๖๘}ย^{๓๖๙}ก^{๓๗๐}ด^{๓๗๑}ำ^{๓๗๒}ว^{๓๗๓}า^{๓๗๔}ว^{๓๗๕}า^{๓๗๖}เ^{๓๗๗}น^{๓๗๘}ร^{๓๗๙}ั^{๓๘๐}ช^{๓๘๑}ท^{๓๘๒}า^{๓๘๓}ย^{๓๘๔}า^{๓๘๕}ท^{๓๘๖} ด^{๓๘๗}ั^{๓๘๘}ม^{๓๘๙}ค^{๓๙๐}ว^{๓๙๑}ร^{๓๙๒}เ^{๓๙๓}น^{๓๙๔}เจ^{๓๙๕}้า^{๓๙๖}

เรื่องสืบทอด

แผ่นดินต่อไป”

ตะเคอเมอร์พูดมาเพียง น กหยด นิง ฟง เกาอ
มอกอดอกเห็ดยวครอบโตะ เม็คคาฟกบัดโวซ์
พูดเป็นเสียงเดียวกนว่า ตะเคอเมอร์พูดแจ่มแจ้ง
ถูกต้องทุกอย่าง อเตทหงหดบครงคนครงอยุนน
กคนชนชวยรบริองด้วยเหมอนกน

ตะเคอเมอร์ นิง ฟง ค่ายกย่องของพวกตำคน
อยู่ตักครุ หิง จงถามว่า “อย่างไร เฮอวี่ ข้าพเจ้า
ได้อธิบายให้ท่านเห็นแล้วหรือยังว่า ขอทพูดว่า
ปรีนซ์เออเนตต์ ดยูกออฟคัมเบอร์ควรรจะได้ราช
สมบัติต่อไปนิน หาเป็นการขบถต่อแผ่นดินไม”

เฮอวี่เมื่อได้ฟังมาถึงเพียงน กทราบได้แต่ว่า
จะพูดว่าอะไรจะต้องระวังจงหนัก ด้วยถ้าจะพูด
ให้แตกหักออกไปทีเดียว นอกจากทพวกนจะ

. น.มส.

คตประทุษร้าย ยังมีข้อสำคัญที่จะต้องเด็กคบ
กันด้วย การจะเป็นอย่างไรจะทราบต่อไปอีกไม่
ได้ เพราะฉะนั้นจึงตอบเพียงๆ แต่ว่า “บางที่
จะเรียกว่าคบไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่ายากที่
จะคิดให้สำเร็จ เพราะการที่ท่านอธิบายให้ข้าพ-
เจ้าฟังคนเดียวมันง่าย จะอธิบายให้ราษฎรเข้าใจ
ทั่วบ้านทั่วเมืองมันยาก ด้วยราษฎรในเวด
นั้นชอบปรีนเซ่ตักคอเรียกว่า เป็นผู้ที่จะได้ราช
สมบัติต่อไป แต่ปรีนเซ่ตักของคณราษฎรรักมาก”

เตอร์เมอร์พูดด้วยเสียงเขี้ยวว่า “แต่ปรีนเซ่
เออเนชตราษฎรเกิดยดอย่างนั้นหรือ ขอทราษฎร
โง่ๆ รู้ตักอย่างไรนั้น หากควรเป็นตักอย่างให้สุด
เป็นไปด้วยไม่ ท่านพวกออฟพีเชอร์ทั้ง ๓ ท่าน
นั้นบอกแก่ข้าพเจ้าว่าในหมู่ทหาร ดยุกออฟคัม

เรื่องสภาราชสมบัติ

เบอร์แดนตเป็นท่นบถอริกไคร่มากที่เคียด ผิดกับ
ความรู้ดีในหมู่ราษฎรที่ค่าความรู้ แดค่าชาติ
ตระกูล”

เฮอวี่ “ถูกแล้ว ขอนนขาพเจ้าไม่เถียง แต่
ความขอนนขาพเจ้ามาเห็นอยู่ว่าถ้าเกิดปัญหาท่นชน
ก็จะต้องให้ปาดิเมนต์เป็นผู้ตัดสิน แต่ท่านยอม
ทราบคืออาจบอกดวงหน้าได้ว่า ปาดิเมนต์จะตัดสิน
อย่างไร”

ดะเคอร์เมอร์กระตบเท้าแล้วตอบว่า “ปาดิ
เมนต์กับอายุเรื่องวิฟอม ระย้าน แหะมะมันจะทำยุ่ง
นถาเป็นอย่างแต่ก่อนๆ ครวงหลุดตริเวอร์ปุตเราจะ
ทำอะไรก็ทำได้ ไม่ต้องยากด้ามากอันใด ทำกฎ
หมายพิเศษเดี่ยณะบบหนง กำหนดการดับราชสม
บัตเดี่ยให้เป็นการตงทว่า ปรินซ์เออเนซต์เป็น

น.ม.ส.

รัชทายาทเท่านั้นดำเร็วได้ง่าย ๆ ในเวลานี้ปาดิ-
เม้นตัม อายพวกนับ ถอไปป แดพวก แรตักัด ออก
เกดอหนีไปทงหนี ถ้าเราทำการขำห้ออายพวก
หนีไม่ไดกคงไม่ดำเร็ว เราพูดมันจะไม่ฟังเดี่ยออก”

เฮอวี่ “จะตอมีคนอย่างครอมเว็ดจึงจะทำ
อย่างนั้นได้”

ตะเคอเมอร์ “เห็นจะตอมีครอมเว็ดออกดีก
คนหนงจึงจะดำเร็ว” แดวกหนงอยู่ ไม่มีใคร
ปริปากว่ากระไรอยู่หตายนาทึ เฮอวี่รูดีกคิดว่า
พวกออก ๔ คนหนคอยระวังตั้งเกดอการตออยู่ จะ
ว่ากระไรตงไปก็ยังไม่สมควร ด้วยตอการจะ
ทราบเรอตอไปออกจึงถามว่า “ภูถาปาดิเม้นต
เขาชดชวางเช่นหนีแเดว ท่านมีชอทางอย่างไรที่
จะให้การดำเร็วตดอดไปได้”

เรื่องสปรราชสมบัติ

แต่เดชะเศอรรรศักดิ์ว่าจะพุดอะไรให้เฮอว้ทราบ
มากกว่าที่พุดแถวหนไม่ได้ เว้นแต่เมื่อเฮอว้
จะไ้รับแถวว่าเข้าด้วยโดยสนิท เพราะฉะนั้น
เดชะเศอเมอร์จึงคอบปัญหาด้วยตงปัญหาว่า “ข้อ
นั้นท่านจะมากามข้าพเจ้านั้นไม่ถก ควรที่ข้าพเจ้า
จะถามท่านจึงจะชอบ ข้าพเจ้าเป็นแต่ชาวต่าง
ประเทศ ที่ไม่ได้เกี่ยวกับโปตติคของประเทศนั้น ที่
ชยากหรือยากเห็นแถอยากให้ปริญช้อเนชต์ได้เป็น
ใหญ่ ก็ด้วยปริญช้อเนชต์เบนเจ้าของข้าพเจ้า
เท่านั้น ถ้วนท่านกับพวกเพื่อนนายทหารด้วยกัน
นั้นเบนชาวประเทศนั้น ควรท่านจะบอกข้าพเจ้าจึง
จะถุกว่าท่านจะรับทำการไปถึงไหน มีวชชคคการ
อย่างไร”

เฮอว้ “ข้าพเจ้ายังไม่เคยสนทนากับพวกออฟ
ฟิเชอรรด้วยกัน ด้วยข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่ายุก

น.ม.ส.

ออฟคัมเบอร์แดนดต้องประสงค์อย่างไร แด่
พระทัยจะจัดการไปทางไหน ข้าพเจ้าต้องทราบ
ขอเหต่านเดี้ยก่อน”

ตะเคอเมอรักตรมฝปากนงอยตักครหนงจพด
ว่า มีตเคอรเฮอวี่ เราพุดเตยงกนไปเตยงกน
มาไม่มีประโยชน์เดี้ยเวตาเบต่าๆ ข้าพเจ้าต้อง
ขอเตอนท่านว่าเราพุดกนมากนนาน แต่ท่านยังไม่
ไต่แบมือให้เห็นเตยว่า ท่านเป็นพวกเราหรือไม่”

เมื่อตะเคอเมอรพุดออกมาตรงๆตงนนั้น เฮอ
วรูตักว่าถ้าจะพุดเตยงๆ ค่อไปอื่กก็เตยความตรง
ไนใจไป จึงคอบว่า “ข้าพเจ้าเตยใจที่ไม่อาจ
รับเข้าเป็นพวกท่านได้ เพราะข้าพเจ้ายังจะต้อง
กถ่าวอยู่ว่า ถึงท่านได้อธิบายขอความมาแต้ว
โดยแจ่มแจ้งก็จริง แต่ข้าพเจ้ายังเห็นอยู่ตาม

เรื่องสืบทอด

เดิมตนเองว่า ปรีนเซ็ดวกตอเรียเป็นรัชทายาท
ที่ควรจะได้สืบราชสมบัติต่อไป อีกประการหนึ่ง
ข้าพเจ้าเป็นคนกตัญญูต่อพระมหากษัตริย์ที่เสวย
ราชย์อยู่ด้วย กตัญญูต่อกฎหมายสำหรับบ้าน
เมืองด้วย เพราะฉะนั้นความเห็นส่วนตัวของ
ข้าพเจ้า ในเรื่องรัชทายาทนั้นจะอย่างไรก็ตาม
แต่ถ้าปาดิเมินตยงย่องเจ้าองค์ไหน ข้าพเจ้าก็คง
ตามภักดีต่อเจ้าองค์นั้น”

สะเคอเมอร์ “นั่นแหละหรือเป็นคำตอบของ
ท่าน”

เซอวุดุกชนจากเกาะจะตากดับ แต่ในเวลาที่ย
ยืนอยู่นั้นตอบว่า “ความคิดของข้าพเจ้าเป็นอย่าง
นั้นตามหน้าที่นายทหาร แต่หน้าที่ชาวเมืองที่
อยู่ใต้กฎหมาย แต่ข้าพเจ้าตั้งใจว่าถ้าราชสมบัติ

น.ม.ส.

ว่างตงจริงเมื่อใด ข้าพเจ้าจะเป็นคนแรกที่ร้อง
ถวายชัยมงคลต่อนางพระยา ที่จะได้ชนด้วยราช
สมบัติสืบพระราชวงศ์ต่อไป”

ตอนที่ ๖

อุบาย

เมื่อเฮื่อวุดออกมาตรง ๆ แล้วเช่นนั้น พวก
ที่อยู่ในที่นั้นทำเสียงเหมือนคำรามด้วยความที่ไม่
พอใจ แต่สะเคอเมอร์นั้นไม่แสดงอาการโกรธ
หากจะรู้สึกโกรธก็ระงับไว้แต่ภายใน เมื่อพูดก็พูด
ด้วยเสียงเรียบ ๆ แต่ถึงเรียบก็มีอะไรอันหนึ่ง
ที่ทำให้เฮื่อวู้สึกว่า มีความอาฆาต อยู่ในเสียง นั้น
มาก

น.ม.ส.

สะเตอเมอร์ “ขออย่าให้เรามีความโกรธ
เคืองต่อกัน ขอที่ ขอที่ ท่านทั้งสามนี้ถึงจะไม่
ชอบใจคำที่มิสเตอร์เฮอว์กต่างก็ไม่ควรโกรธ ด้วย
มิสเตอร์เฮอว์กจะเห็นอย่างไรก็ต้องตามใจ ใคร
จะไปห้ามความเห็นใครนั้นก็ไม่ได้ พวกเราควร
ชอบใจมิสเตอร์เฮอว์กเสียอีก ที่แสดงความเห็น
ให้เรา ฟังอย่าง แดกหัก ไม่ให้เป็นที่สุดเสียได้
ต่อไป ”

ในขณะที่สะเตอเมอร์พูดอยู่นั้น คาแต่ไปดู
เม็คคาฟ ๆ รูตักชนดุ๊กชนมาทางตัว ดูกริยาย่นย่อ
ไม่กล้าดูตาสะเตอเมอร์ คนอื่น ๆ ก็นั่งกันอยู่
หมด ในทันใดนั้นเม็คคาฟดุ๊กชนจะตาคับ คน
อีกสองคนก็ดุ๊กชนจะกตบพร้อมกัน

แต่สะเตอเมอร์มีฤทธิ์จะพูดกับเม็คคาฟ จึง

เรื่องสภาราชสมบัติ

ขอให้ยก่อน ครนพวกด้ามคนตาไปแล้ว สะเคอ
เมอร์ก็จึงเม็คคาฟกดับ เข้าไปในห้อง ก็นเข้าบอก
ว่า “ฉันขอที่จะต้องพูดกับท่านทันที” แล้วลุก
ไปหยิบขวดบรรณตมาอีกขวดหนึ่ง หยิบถ้วยแก้ว
มารินส่องถ้วย ตั้งให้เม็คคาฟถ้วยหนึ่งบอกว่า
“ต้องคอนแยมนี้แน่ะ เข้าใจว่าจะดีกว่าที่ท่านดื่ม
ที่กดับ”

เม็คคาฟนั่งจับบรรณตหนึ่งไม่พูดว่าอะไร เป็น
แต่แสดงอาการว่าอยากจะหนีกดับไปนอนมากกว่า
ที่จะนั่งพูดต่อไป

สะเคอเมอร์ “ฉันยินดีมากที่ท่านมาในคืนวัน
นี้ เพราะท่าน ได้ฟัง ทราบแล้วว่าเฮอวี เป็น คน
อย่างไร ท่านได้ยินแล้วว่าฉันได้พยายามเต็ม
ที่ ๆ จะชักชวนให้เขามาเข้ากับเรา เขาตอบอย่าง

น.ม.ส.

ไรท่านก็ได้ยินตลอดแล้ว เมื่อการเบียดงนทาน
เห็นอย่างไร”

เมื่ตคาฟ “ผมเห็นว่าที่เขาไม่รู้อะไรมากกว่า
ทรนบน เบนเคราะห์หัดของเรา”

สะเตอเมอร์ “นหมหัดะ ฉนกกนกดแต่ว่า
ท่านคงพูดอย่างนั้น แต่ที่จริงการไม่ได้เป็นอย่าง
ที่ท่านว่า เขายังรอกมาก มากเกินไปนัก”

เมื่ตคาฟดูหน้าตาไม่สบาย ด้วยเข้าใจอยู่ว่า
สะเตอเมอร์จะพูดไปทางไหน สะเตอเมอร์อธิบาย
ต่อไปว่า “เมื่อคนนมเรองทฉนคาคดดวงหน้าไม่
ได้ ก็อมิตเตอร์เฮอวได้ยินหอดดฉนคฉนคฉนคฉนคฉนค
พูดกันถึงการที่เราจะให้ใครรู้ไม่ได้เป็นอันขาด คือ
มิตเตอร์เฮอวกับเดดคนหนึ่ง พวกมันเดินไป ทางหน้า
ห้องโอรน หอดดฉนคฉนค ฉนคฉนคฉนคฉนคฉนค

เรื่องสปรราชสมบัติ

ด้วยจะหาทงเจบบพุดความตบ เฮอวกับเตดคนนน
ไดยินผีเทาเราเดินไป ก็หนีเข้าไปหลบอยู่ในห้อง
โอรน ด้วยทำให้ใครเห็นว่าไปอยู่ด้วยกัน ก็
เกรงจะทราบไปถึงมารดาของเตดคนนน ฝ่ายหอดอด
ตนคนเตอรกับฉน เห็นว่าห้องโอรนเป็นทงเจบบ
ไม่มีผคนกเขาไปยื่นพุดกันเจบบๆ เฮอวกับเตด
อยู่ในห้องหนักไดยินเรื่องหมด ตามคำที่หอดอด
ตนคนเตอรกับฉนพุดกันนน จะถักตบเพียงไหนจำ
ไม่ได้คดอด แต่คงจะพอให้คนทถาดจับตนค่อ
ปตาย จับความตบดำคัญของเราได้”

เมตคอฟพยักหน้า ดีหน้าแสดงความรอนใจ
เป็นอนมาก

สะเคอเมอร์ “เฮอวดีัญญาว่าจะไม่นำความ
ที่ไดยินไปบอกเต่าค่อใครเป็นอนขาด แดฉนเชื่อ

น.ม.ส.

ได้ว่ายังไม่ได้บอกใครจนบ้านนี้ ด้วยฉันให้คน
คอยส่งครอยตามยว่นนวนยงศา แต่เดยวณ
เมื่อใดพูดกันไปไกลตเช่นเมื่อตะกแดด จะไว้ใจที่
เดยวก็ไม่ได้ เพราะเขารู้มากเกินไป เกินที่เรา
อาจยอมให้คนที่ไม่ใช่พวกเรารู้ได้”

เมื่คคาฟนั่งบิตตัวไปมา คุกริยาไม่สบายใจ
เต็มที ตากไม่กล้าจับตาสะเศอเมอร์ เมื่อพูด
ก็พูดเดยง ๆ ว่า “ที่เป็นตงนนักไม่ตู่จะตจรง แต่
เศอวเป็นคนถอดตยมนคง เมื่อใดตญญาเดยวก็คง
ไม่ทำให้เศยตญญาเป็นแน่”

สะเศอเมอร์ยกไหล่ตอบว่า “บางที่ก็จะไม่
เศยตญญา แต่ท่านจะตองเข้าใจว่าตามตพูด
กนคนนวนนน เขาไม่ได้ตญญาไว้ตวย ถ้าเขาจะ
นำไปเทยวเดว่าเราพูดอะไรกนอย่างไร ท่านจะ

เรื่องสืบบราชสมบัติ

หาว่าเขาได้สัญญาส่วนเมื่อคนใดหรือ ถ้าเขาจะ
จับคนผิดมาตายพอเข้าใจความแล้ว จะนำไป
บอกเล่าต่อพวกที่เป็นศัตรูของเรา ๆ จะทำอย่างไร
ไม่ได้หัดท่านเอ๋ย เราจะต้องบอingkันตัวของเรา
ถ้ามันทำให้อ่อนนอยูก่คิดการใหญ่ไม่ได้”

เมื่อกาฟรุ้ตักชนตักชนมาทางตัว ถามว่า “ท่าน
จะต้องการให้ผมทำอะไร”

สะเคอเมอร์ “ท่านเข้าใจดีที่เดียวว่าฉันต้อง
การให้ท่านทำอะไร”

เมื่อกาฟ “ไม่ได้หัด ผมขอตัวที่ คราว
ก่อนผมต้องเป็นผู้ทำคราวหนึ่งแล้ว บิดตายเอง
ยังจำหน้าเวียนได้คิดตาอยู่บ้านน คราวนเวรด-
โวจ์หัดชอรับ”

สะเคอเมอร์ “ท่านต้องทำเพราะเป็นผมผมขอ

น.ม.ส.

เป็นโทษทัมมอด^๕ ออย่าบิตเบียวไปเตย คน^๕ ๆ
ดำคัญัก^๕ ฉนั้นจะให้ท่านเป็นคัวเพราะต้องการ
ให้เป็นที่วางใจได้^๕ ออ เรื่องเงิน ๕๐๐ ปอนด์ที่
ท่านบอกวานฉนั้นว่าต้องการ^๕ นั้นจะตั้งแบงก์
พรง^๕ นว่าท่านขอเบิกเมื่อไรให้จ่าย ”

เม็คคาฟหน้าชนชนมาทนท์^๕ แต่ยังไม่พดว่า
กระไร^๕ ตั้งเกดตุด^๕ หน้าเป็นเหมือนอย่างทเรียก
สองจิตสองใจ^๕ คอหนึ่งกกดดับไปกดับมาอยู่ดัก
ครุ^๕ หนง^๕ จงเงยหน้าอนหมดเดอดชนด^๕ หน้าสะเตอ
เมอร์^๕ แดวบอกวว่า “ท่านว่าถูกแดว^๕ เฮอ^๕ วรู
มากเกินไป ”

สะเตอเมอร์พยกหน้า^๕ แดวตากเกาอ^๕ เขาไป
โกต^๕ หนึ่งซุบซิบอยู่กั^๕ เม็คคาฟอยู่จุนดัก^๕ เม็คคาฟ
จึงดาไป

เรื่องสัปปราชสมบัติ

ฝ่ายนายทหาร ๓ คนที่กตัญญูจากบ้านสระเตอ—
เมอรแต่หัวค่านัน ครั้นไปถึงโรงทหารก็ตากัน
แยกไปที่อยู่โดยอาการอันสันนิทสนม แต่เชอวั้น
เมื่อได้ยินความมากมายเช่นนี้ ก็ไม่อาจเก็บไว้คน
เดียวได้ ทงต้องการความแนะนำของเพื่อนทรู
กวางขวางกว่าตนหนวดวย ดงน เชอวเมอแยก
จากดีโวซกับ อีเดแล้ว ก็ตรงไป ห้องเมเยอร์แคมป์
เบ็ด แต่เป็นเวดที่แคมป์เบ็ดไม่อยู่ จึงไม่ได้พบ
กันจนคั้นหนึช แต่ในระหว่าง ๒๔ ชั่วโมงนั้น
เหตุเกิดเป็นอันมาก ซึ่งอาจไม่เกิดถ้าเชอวได้พบ
กับแคมป์เบ็ดแต่คนวอนน

ข้อที่เชอวไปหา แคมป์เบ็ดไม่พบในคั้น ที่กตัญญู
จากบ้านสระเตอเมอรันน เป็นดวยแคมป์เบ็ดกำลัง

น.ม.ล.

รับคดีการตีบถ้วน เรื่องที่หลุดรอดผู้บัญชาการ
ทหารบก มีบัญชาามอบมาเป็นพระพิเศษตามที่ได้
กล่าวมาในตอนที่ ๔ นั้น การตีบดำคดีที่ผู้บัญชา
การจะแจ้งความขอให้ทำเช่นนี้ เป็นดังที่ผู้รับ
คำสั่งย่อมจะยินดีทำ, ถ้าทำได้ เพราะฉะนั้น
แคมป์เบ็ตจึงรีบตั้งมือเที่ยวพบพูดคุยกับเพื่อน ออฟฟิ-
เซอร์ทุก ๆ กองในกรมทหารใน ใช้วิธีไต่ถามที่
ไม่ให้เป็นที่สงสัยได้ ถ้อยความที่สืบได้เช่นนี้
ประกอบ กับ เรื่องที่ แคมป์เบ็ต ทราบ แด่จำได้เอง
รวมเป็นเรื่องยดยาว แคมป์เบ็ตจึงได้บัญชาใน
ระหว่างตามสืบที่แต่มา ได้ข้อความ (หมาย
ความในหนังสือผู้ตรวจ) แด่ตัวรอง (คือผู้ถือหาง)
ตะเยียดตลอด ถ้ารายไหนจะพบพูดคุยกับตัวรอง
ได้ ก็ไปหาซักพุดถึงเรื่องดวงจนได้ การที่เที่ยว

เรื่องสืบทอด

พูดแต่ไต่ถามถึงเรื่องดวงตานั้น นายทหารบางคน
ก็เล่าให้ฟังโดยละเอียด เห็นได้โดยกิจการว่าไม่
ต้องการจะปกปิดเลย แต่บางคนเมื่อถามถึงก็
ตอบหลีก ๆ เพียงแต่ตั้งกิจการว่าไม่อยากจะ
ตั้งแต่ได้รับคำสั่ง หลอดฮิตมาถึงคนที่ต้อง
แคมป์เบ็ดนั่งตรวจในตออยู่ในห้อง ยิ่งคิดไปก็ยิ่ง
เห็นประหลาดเข้าทุกที นั่งควมวดพูดกับตัวเอง
หรือนึกในใจว่า

“ชอบกต ชอบกต ข้อที่น่าสงสัยมีอะไรอยู่
บ้าง แดชไปทางไหน ชอบกต ในตอนหนึ่ง
มันไปทางเดียวกันหมด ในข้อต้นข้อคนพวกหนึ่ง
มีใบญช นบอยนถ ชอบกต ทำไมคนพวกนั้น
จึงต้องควดบอย ๆ ตัวชนตัวรองพวกเดียวกันหมด
ไหน (พตีกดโนต) เดือนกรกฎาคม ศก ๑๙๓๕

น.ม.ส.

บวชเชยควดกับเฮ้อเบ็ด ซ่าเฮ้อเบ็ดตาย เม็ตคาศ
เป็นศวรรองถอหางบวชเชย เดือนพฤษภาคม ๑๘๓๖
เม็ตคาศควดกับบวชเวียน เม็ตคาศซ่าเวียนตาย
กับท บวชเชยเป็นศวรรองเม็ตคาศ เดโวซ์เป็น
ศวรรองเวียน มาอีกสองเดือนเดโวซ์ซามอดอนต์
ตาย บวชเชยเป็นศวรรองดีโวซ์ ครนเดือนตุลาคม
ควดกับสระตอง สระตองถูกอาวูชบาดเจ็บ แต่
ไม่ตาย คราวนี้ดีโวซ์เป็นศวรรองสระตอง อืดเป็น
ศวรรองเม็ตคาศ ชอบกต คนพวกนี้พวกเดียวควด
ถึง ๔ ครัง ซ่ากนตาย ๒ ครัง มันจะมีอะไรดีก ๆ อยู่
บ้างกระมัง”

แคมป์เบตนั่งหงดูโนตต่อไป แดวต้นศัรชะ
พูดกับตัวเองต่อไปว่า “นิมน้อย่างไรกัน การท
ควดกันเช่นนิมนจะคิดต่อกันอย่างไรได้บ้าง เวตา

๔ ๔
เรื่องสปรราชสมบัติ

ทิววาท ถามผู้ยังอยู่ บอกว่าผู้ตายเป็นผู้ทำ ทงหน
ตะครองที่เมืคคาฟยงไม่ตายเต่าว่า เป็นผู้ทำจริง
ในเวตา เต่น ไฟโทษ ตัวเองว่า เป็น ด้วย โม โห ร้าย
ส่วนคราวที่ มอดอนตตายนั้น ตัวรองมอดอนต
ก็ว่าผู้ตายเป็นคนทำในเวตาเต่นไฟเหมือนกัน แต่
ภายหลังเมื่อมอดอนตได้คิดจะยอมขอโทษนั้น ตั-
โวชไม่ยอม ถึงช่วยกันพูดจา ว่ากต่างก็ไม่ฟัง
อย่างไร ๆ ก็จะไม่ยอมให้ได้ ส่วนวิเวียนที่เมืคคาฟ
ฆ่าตายนั้น บัวเซียเป็นตัวรองข้างหนึ่ง ตัโวชเป็น
ตัวรองข้างหนึ่ง ถามอะไรก็ไม่บอกทงหน ดับได้
แต่ว่าในกลางคืนไปกินข้าวที่บ้านสะเตอเมอร์มาทาง
พวก รุงชนกิววาทกนชน อายขอทไปกินข้าวบ้าน
สะเตอเมอร์มาด้วยกัน แดวจงมาววาทกนชน มัน
จะอธิบายอะไรได้อีกบ้าง”

น.ม.ส.

แคมป์เบ็ดถูกาดงหงตปฤษณาอยู่เซนนี พอ
มณฺมาเคาะประคฺย แคมป์เบ็ดถูกออกไปคฺย พบ
เฮอวยนอยฺขางนอก หนาซัดไมม่เดอด หายใจ
หอยคฺยความรบ เตอแสงเฝ้ามยงเหยงเคมท
เฮอวี่ “แคมป์เบ็ด ท่านเบ็นคฺยรอนฉนหนอย
ไค้ใหม่ ฉนไปพุดสบประมาทเมคคอฟเขาเข้า
เขาจะคฺยดให้ไค้”

แคมป์เบ็ดรอนฉนว่า “พระผเบ็นเจ้าของข้า”
แตคคฺยงคฺย เฮอวี่อยาง ทผค กบกรยา แคมป์เบ็ด
คฺยามชรรมคฺย แตทแคมป์เบ็ดมอการคฺยงน เมอ
ทรายเรองแตวกคฺยไม่ประหคาค เพราะไค้นงราฟง
เรองนอยเมอคคฺยนเอง เมคคอฟเบ็นผทมชอย
ในหมคฺยทหน้าคฺยงคฺยนท ทววาทกบเฮอวี่คฺยวณ
กเมคคอฟคฺยนคฺยวคฺยงนเอง

๕ ๔
เรื่องสปรราชสมบัติ

ฝ่ายเชอวหนเห็นแคมป์เบ็ดตกคุดง มีอาการ
อย่างประหลาดตงหนักไม่เข้าใจ เมื่อแคมป์เบ็ด
เดินถับเข้าไปในห้องก็เดินตาม เข้าไปทงตัวตงบน
เกาอแถวถามว่า “แคมป์เบ็ด ท่านเป็นอะไรไป
คุดตกคุดงอย่างประหลาดหนักหนา ท่านไม่เคยได้
ยนิเรองคุดตงบางเคยหรือ”

แคมป์เบ็ดหนงไม่ตอบว่ากระไรอยู่คุดกรูหนง
หนักถับไปถับมาว่า จะควรบอกเชอวหรือไม
ว่า มีความตงตงยเม็คคอฟอยู่อย่างไร ในที่คุดตก
ตงในใจว่าจะตงฟังเรองคุดก่อน ด้วยถ้าเชอววิาท
ไม่คุดกระไรหนักหนา พอจะโกถ่เกถยให้เด็กกัน
ไปได้ จะบอกเรองเม็คคอฟให้รู้ตัวก็ควร แต่
ถ้าจะโกถ่เกถยไม่ได้ก็ไม่ควรบอก เพราะจะทำ
ให้ใจเตย ถึงไม่ควรแพ้วใจไม่คุดจะทำให้แพ้วได้

น.ม.ส.

“เด้าเรื่องไปเถิด เดี๋ยวนี้ เค้าให้ตัดออก อย่า
เว้นอะไรจนขอเดี้ยว เค้าให้ตั้งเงินที่เดี้ยว”

เฮื่อวุดแค้นบ่เบ็ดด้วยความแปลกใจ กับความ
ยินดีปนกัน ด้วยคราวนั้นเป็นครั้งแรกที่แค้นบ่เบ็ด
เรียกชอชอว่า “เดี้ยว” แทนที่เคยเรียกชอชอระกูด
ว่า เฮื่อว เป็นการที่แสดงความสนิทชิดชอกว่าแต่
ก่อน

เรื่องที่เฮื่อวเด้าให้แค้นบ่เบ็ดฟัง นนุกดาวัดนั้น ๆ
ตงน คอ คนวนนนเมือออกจากห้องกินอาหาร
ต่างคนต่างจะกอดบ่ห้อง หรือไปเที่ยวเตร่ตามสมัคร
เม็คคาฟเห็นเฮื่อวเขาถวอนไปเดินโพทห้องเม็คคาฟ
เฮื่อวไม่สู้เต็มใจจะเดินกชอผิดไปคนอื่น แต่เม็ค
คาฟไม่ยอมให้ผิด เฝ้าแต่ชวอนจนในที่สุดเฮื่อว
ตกตงไปด้วยกัน

เรื่องสืบทอด

ครั้นเมื่อกาฟกับเฮอวไปถึงห้องเมื่อกาฟได้สัก
ครู่หนึ่ง ต่โวซก็บอเด็กตามไปถึงแถวชวณกัน
เดินไฟวิซต์ เจ้าของห้องก็หยิบขวดสุราออกมา
เลี้ยง คนทั้งสี่นั่งตงเดินไฟ

ในตอนนั้น ๆ เมื่อกาฟเดินคืนนี้ แต่ครั้นเดิน
ไปได้หน่อยหนึ่งก็ตกดับเบียดนไปหมด จะทิ้งไฟ
แต่จะกลัวคอง หยุด ครักครองเดี่ยว ก่อนแต่กระหน
ยงทิ้งนคว่ำไป เวदान่าก็นำด้วยไฟดำรับที่เรียก
ตามภาษาว่าฮอน เวदान่ามีครมภ์อยู่ในมือคว
ทงกไม่ทง ดูเหมือนคนเดินไฟอาจทำงุ่มง่ามได้
อย่างไรบ้าง เมื่อกาฟคงเดินงุ่มง่ามอย่างนั้น เฮอว
เห็นดังนั้นก็เกรง แต่ยังไม่จากระไร ด้วยเข้า
ไควว่าจะเผดขเหตุวไหลไปชั่วคราจ ครั้นรอคูนึก
เข้า เมื่อกาฟก็ขิงเหตุวหนักเข้า ดูเหมือนจะ

น.ม.ศ.

ไม่ได้ตั้งใจจำไฟเดี่ยที่เดียว

เฮ่อวี่ “เมื่ตคาศฟคณนเบ็นอะไรไป ชเกยจเด่น
กบอกรช่น่า จะได้เด็ก เวลาดังใจเด่นแหดะเด่นดี
เบาไปเมื่อไร”

เฮ่อวี่เวदानนออก จะโคจรอยู่ ดักหน้อย ก็จริง
แต่ทพุดกพุดต๊ ๆ ไม่มีเดยงวาท แต่เมื่ตคาศฟ
ทำตาดุกณนบงชนมาทหนทตอบว่า “ณนเด่นดีเท่า
ท่านเหมื่อนกัน ไม่ได้ตั้งไฟผิดตรงไหนเดย”

เฮ่อวี่ “อะไรว่าไม่ผิด ท่านไม่ได้ตั้งไฟถูกจน
ตัวเดี่ยวในระหว่าง ๓๐ นาที ทแถวมาน”

เมื่ตคาศฟ “ณนปฏิเดชชอที่ท่านว่า ณนได้เด่น
วิษต์มามากกว่าท่านมากนัถ ไม่ต้องการให้ท่าน
มาสอน”

ตรงนคโวช กบอเต ชวยกนห้ามปรามทงตอง

เรื่องสบบราชสมบัติ

ฝ่าย คนที่ ๔ กิ่งเดินกันไปอีกครู่หนึ่ง เมื่อกาฟ
เดินผิดหน้กเข้าทุกที ในที่สุดทั้งไฟผิดตำรับจน
ดำเป็นแดง เชื้อว้เกิดโมโหขึ้นมาตบโต๊ะบั้งใหญ่
เมื่อกาฟจึงดูหน้าทำตาขวางถามว่า “ตบโต๊ะ
ทำไม”

เชื้อว้ “ตบทำไมล่ะ ท่านทั้งไฟผิดตำรับไม่
เห็นหรืออย่างไร เดินอย่างนั้นหรือเรียกว่าเดิน
วิธศ”

เมื่อกาฟหน้าโกรธเต็มทีตอบว่า “ท่านกตาด
อย่างไรมาว่าฉันทั้งไฟผิดตำรับ ฉันไม่ได้ทั้งผิด”

เชื้อว้ “ทำไมจะไม่ผิด นี่แน่ะดูเถอะผิดหรือ
ไม่ผิด” พูดแล้วหยิบไฟกดับมาวางให้ดู

เมื่อกาฟดูตกลงจากเก้าอี้อย่างโกรธเต็มทีว่า
ควาต “ฉันว่าแล้วว้ฉันไม่ได้ทั้งไฟผิดตำรับ ฉันยืน

น.ม.ส.

“ยืนยันว่าไม่ผิด”

เชอวี่ “ฉันยืนยันว่าผิด ก็มันเห็นง่าย ๆ ท่าน
จะปฏิเสธอย่างไร”

เม็คคาฟ “ดีหะ มิสเตอร์ เชอวี่ ฉันบอก
ท่าน ๆ ไม่เชื่อ ว่าคุณผิด การที่หมิ่นประมาท
กันเช่นนี้ จะต้องเป็นอย่างไรท่านทราบอยู่แล้ว”

เชอวี่ตกคตตั้งไม่ทราบจะว่ากระไร ด้วยคำ
ที่เม็คคาฟ กล่าว นั้นหมายความว่า จะต้อง ควดกัน
เป็นผลของข้อที่หมิ่นประมาท เชอวี่ไม่ได้คิดเลย
ว่าการ ที่ยุ่งเกี่ยวกันเล็กน้อยจะไปถึงเพียงนี้ จึงประ
หตาดใจตกคตตั้งไป รู้สึกว่าได้กล่าวคำแรงไป
หน่อยหนึ่ง ไม่ได้ตั้งใจจะหมิ่นประมาท แต่เมื่อ
เม็คคาฟพูดออกมาอย่างนั้นแล้ว จะแก้ตัวหรือ
ถอนตัวอย่างไรก็ยาก

เรื่องสบบราชสมบัติ

ฝ่ายดีโวชกับอเตนน เมื่อการเป็นไปถึงเพียง
นักช่วยกันเข้าพยายามโกต่เกดัย ดีโวชพูดว่า
“อย่าเดย ขออย่าให้เกิดความกนชนเดย แต่
เป็นปากเป็นเสียงกันเท่านั้นพออยแตว เชอวัก
คงเค็มใจขอโทษที่เข้าใจผิด”

เชอวักเมื่อได้ยินดังนั้นก็กลับโกรธชนมาออก
“ดีโวช นั้นท่านพูดอย่างไร ท่านทราบดี ๆ ที่เคียว
ว่าฉันไม่ได้เข้าใจผิด ไฟททั้งผิดดาร์บเมอกท่าน
ก็คงเห็นเหมือนกัน”

ดีโวช “ฉันต้องดาร์ภาพว่าเวदानันไม่ได้สัง-
เกต แต่ถ้าเมตคภาพบอกไม่ได้ผิดเท่านั้นที่
พอใจฉันแตว ผุดควยกนพูดก็คงเชอกัน”

อเต “ฉันออกจะได้สังเกตว่าผิดจริง” (เทดัยว
ดูเมตคภาพ) “หรือบางทีฉันจะเข้าใจผิดก็ได้”

น.ม.ส.

เมื่อกาฟทำเหมือนไม่ได้ยินอะไรเลย ตาคุดีโวซ์
แล้วชักนาฬิกาออกวางบนโต๊ะพูดว่า “ฉันคอยฟัง
มีสเตอร์เฮอวี่ขอโทษ ให้เวลา ๒ นาทีที่จะขอโทษ
ก็ขอโทษเดี๋ยว เมื่อเกิน ๒ นาทีไปแล้วก็ยังมีอยู่
อีกอย่างเดียว”

เมื่อเมื่อกาฟพูดดังนั้น เฮอวี่ก็หันมาที่จะพูด
ต่อไป จึงถูกชนจากโต๊ะแล้วตอบว่า “กับฉันเมื่อกาฟ
ท่านทำฉันๆ ก็รับจะสู้ท่าน ฉันไม่มีข้อใดจะ
ขอโทษ ไม่มีข้อใดจะถอนคำ”

เมื่อกาฟ “ถ้าอย่างนั้นจะให้แล้วกันเดี๋ยวเร็วๆ
ก็งัด ดีโวซ์ท่านจะรับเป็นคัวร์ของฉันได้หรือไม่”

ดีโวซ์ “ได้เป็นแน่ทีเดียว แต่ฉันยังหวังใจ
อยู่ว่า เฮอวี่จะได้คิดหมดที่รู้สึกกับขอโทษภาย
หลัง”

๔ ๓
เรื่องสปรราชสมบัติ

คำที่ตโวจพูดตงนน ก็เป็นธรรมเนียมที่ยอมจะทำ
ให้เชอวโกรรหนกขนจตอบว่า “ฉนไม่ม่อะไรจะ
พูดยงกว่าที่ใดพูดแต่ฉ ฉนจะหาตัวรองให้มาพบ
กับท่านภายในครึ่งชวโมง”

อเต “เชอว ถ้าท่านต้องการให้ฉนเป็นตวรอง
ของท่าน ฉนก็เต็มใจที่จะรับจัดการ”

เวดาทอเตพูดนน เชอวกำลังจะเดินออกจาก
ห้องไป ครนอเตอาสาตงนนก็หยุดนกว่าจะตกลง
เผอญเห็ดยวไปพบอเตชำเตองตุ ตาแม่ศคาฟ กับต-
โวจ แต่ตงนกงตงยนาเตยงอเตขนมมา จึงตอบ
ว่า “ชอบใจท่านมาก แต่ฉนไม่เห็นสมควรที่จะ
เอาชื่อท่านมาเกยวให้พลอยมัวหมองไปด้วย ฉน
จะไปหาเพื่อนคนอื่นเตยวนี้ ไม่ช้าคงจะมาพบพูด
กำหนดการกับท่าน” พูดเท่านนแต่ฉนก็มศัรชะตา

น.ม.ส.

พวกที่อยู่ในห้องนั้น รับตรงไปหาแคมป์เบ็ด เต่า

ความให้ฟังทุกประการ

ในเวดตาทเฮอว่งเต่าอยู่นั้น แคมป์เบ็ดหง

หงฟังจนเฮอวเต่าคตอดแต่วจิงพูดว่า "เรื่องควด

กนหม่นบอยเหตอเกินนกควรห้ามเดียดกท เกิด

เหตุจนไตเรื่องเซนนแต่วคงเบอนอนคองห้าม"

เฮอว หงจอง ดูแคมป์เบ็ดไม่ ทราบว่า พูดเรื่อง

อะไร ด้วยหารการทแคมป์เบ็ดรับคางดังหลุด

ฮิตให้ดับไม่ อักครุหงแคมป์เบ็ดถามว่า "คง

แตกนวนมงานทวงบกกิงแ่มแต่วมา ท่านพบ

สระเตอเมอรอกบางหรือเปเต่า"

เฮอว "พบเมอคนนเอง ฉนไปกินข้าวทบ้าน

เขา เมอกดบมากเดยมานหมายจะเต่าให้ท่านฟัง

แต่ท่านไม้อยู่ เม็คคอฟ ดีโวซ อัดไปกินข้าวอยู่

เรื่องสักราชสมบัติ

“...”

แคมป์เบ็ตว่าชนคำเดียวว่า “นั่นมิใช่ตะ”

แล้วแฉกตาเขื่องนั่งอยู่ ในทันใด นั้น เข็ววิต

เฉลยวใจ ชนมาถามว่า “นี่ท่านเห็นว่า เป็นผล

ของ——”

แคมป์เบ็ต “เป็นผลของการที่ท่านไปได้ยิน

ตะเคอเมอร์พูดความลับในห้องโหรนนะซี อะไร

เดี่ยอกเล่า นั้นเชื่อแน่ทีเดียวว่าตะเคอเมอร์ทำ

หลุมให้ท่านตก ท่านไม่ระวังตัวก็ตกลงไป”

เข็ว “ดูเรื่องที่เกิดขึ้นไม่เหมือนกับที่ตระ-

เตรียมกันเคย นั้นเองเป็นคนเกิดโมโหขึ้นก่อน

ให้เป็นเหตุชน”

แคมป์ “ก็ท่านเกิดโมโหเพราะเหตุไรเล่า”

น.ม.ส.

เชอวี่ “เพราะเมื่อกาฟทั้งไฟเหตวไหลเหตอ
เกิน”

แคมป์เบ็ด “เมื่อกาฟเป็นคนเดินไฟอย่างคิมชอผู้
หนึ่งในกองทหารใน ท่านเคยเห็นเขาเดินเหตว
ไหลอย่างหน้างหรือเปล่า”

เชอวี่ตุงใจขึ้นมาทันที เห็นจริงตามที่แคมป์
เบ็ดกล่าว เมื่อกาฟเป็นคนทีเดินไฟอย่างเอกอยู่
เต็มอ คันวนนถ้าไม่แกตงเหตอโตจะเดินเองได้
ถึงเพียงนหน เรืองเดินไฟคันวนนเป็นการที่ตอให้

ตกหลุมเท่านั้นเอง ที่ไม่ได้ยอมให้อัดเป็นคว
รองจัดการเรองอาวชแตราย ตะเอียด อธิใน การที่
จะตอสุดกนวนน เป็นการพินภัยไปไตคือนหนง

แคมป์เบ็ด “ในเวदानเราจะพูดเรองนกับวย
การ เจ้าพวกนเขาจะตองการให้ท่านดวด ท่าน

เรื่องสปรราชสมบัติ

ก็จะต้องดวลกับเขาอยู่แล้ว จะถอนตัวหนีไม่ได้
ฉันจะรีบไปจัดการเลยเดี๋ยวนี้ ถ้าจะทำได้ดีเพียง
ไรคงทำเพียงนั้น บ้านหนัดโว้ยจะอยู่ที่ไหน”

เฮอวี่ “เมื่อฉันมาจากห้องเมตคาฟเขายังอยู่
ที่นั่น”

แคมป์เบต “ถ้าอย่างนั้นฉันจะไปดูที่ห้องเมต-
คาฟ ท่านคอยอยู่ที่นั่นก่อนเถิด ไม่ช้าฉันก็คงกลับ
แล้วเราจึงคิดกันต่อไป”

เมื่อแคมป์เบตออกจากห้องไปแล้ว เฮอวี่ก็
เดินกลับไปกอดบัมมาวุ่นอยู่ในห้อง ให้คิดโกรธตัวเอง
ที่โมโหร้าย จนทำให้หลับตาตกหลุมที่เขาขุด
ต่อไว้นั้นลงไปง่าย ๆ

ถ้าจะพูดตามความจริง การที่เฮอวี่ร้อนใจถึง
นี้ไม่ได้คิดนั้น ไม่ใช่เป็นด้วยความขาดกตัญญูอันตราย

น.ม.ส.

ในการที่จะต่อสู้กับผู้เป็นศัตรู ขอททำให้ใจกระดัม
กระด้าย เป็นด้วยโกรธตัวเองที่แพ้ เราง่าย ๆ
แต่เสียใจที่จะต่อสู้กับคนทมหนาทเป็นเพชฌฆาต
หาใช้การ ควดต่อ ด้กน อย่างผิด ๆ ทมิได้ประสงค์
ผดอันใดไม่ อนงการเรองนม ไปตคคเกยวอย
ด้วยมาก ด้วยถ้าตะเตอเมอรตองการจะฆ่าเฮอว
ด้วยเหตุที่ไต้ ยินความดบัในหองโชรนคนวนนนแตว
ความดบันบกงเป็นกรดำคญที่ด้ต เพราะฉนน
เฮอวจงคาครุเฮาไต้ว่า คนพวกนหนดมร่ววมคิต
กน คิตการใหญ่ถึงเกยวกับราชกรแผ่นดิน แด
คงเป็น ด้คร ของ ปรินเซด้วคคอเรีย ผู้ เป็น เจ้า ของ
หญิงทรกของเขา เป็นเจ้าทราชฎรรกไครนบถอ
ทวหนา ที่เป็นรัชทายาทที่จะไต้รับราชด้มบคด้ม
พระวงษ์ไต้ไป แดทงเป็นเจ้าทเฮอวไต้ด้นปาก

เรื่องสืบทอด

แต่จะภักดีต่อ แดร์คอสต์ผู้ซึ่งทรงปวงที่จะมีมา
จันต์นงาถึงแต่ความคิด

เชอว้เคิน กระดืบ กระด้าย คืดการ เช่นนี้ อยู่จน
แคมป์เบ็ดกตบ ในประมาณ ๒๐ นาที.

ตอนที่ ๗

สมาคมออเรนจ์แลความคิดที่กิจการใหญ่

เชอว์เดินกระดืบกระด่ำยคอยอยู่ ประมาณ
๒๐ นาที แคมป์เบ็ดจึงกลับ ต่างคนต่างนั่งลงแล้ว
แคมป์เบ็ดเด้าว่า “ได้จัดการนัดหมายกันตลอด
แล้ว ดีโวซียนย่นว่าข้างเขาเป็นผู้จะเดออกอาวู
เพราะท่านว่าเขาชปดซงๆ หน้า เขาเป็นผู้ถูก
ประมาณ มีกรรมดีทชเดออกอาวูตามใจเขา”

เชอว์ “นั่นแหตะชปด ในเวตานั้นฉันไม่ได้

เรื่องสปรราชสมบัติ

ว่าเขาขปดหรือสปรประมาทเขาประการใดเลย”

แคมป์เบ็ดต้นคัระว่า “บ่วยการ เกียงก็ไม่มีประโยชน์ คัวยมันเป็นเรื่องนิทานหมาจิ้งจอกกับตุ๊กแกะ ถ้าปฏิเสชก็หาว่าขัดคอ หรือหาว่าๆ เขาขปด เป็นการสปรประมาทใหม่ชนอก เพราะ ฉะฉนชอนฉนจงยอม เขาเดอกบนฉนเป็นอาวช ทัจะคอฉน ฉนคทุงแบคเคอรวพตคพรงฉนโมง ไซ้”

เฮอวทำนายาว “อะไรพรงนเทียว”

แคมป์เบ็ด “พรงนทเดียว ฉนจะชวนให้เขา ฉนคชไปฉนคก็ไม่ได้”

เฮอว “ไม่ได้แน่หตะ ฉนอยากจะให้ฉนคฉนคฉนคฉนค ฉนคคฉนคฉนคฉนค”

แคมป์เบ็ด “เพราะคฉนคฉนคฉนคฉนคฉนคฉนค”

น.ม.ส.

ก่อน เรามาไปเข้าสัปดาห์คอมมอนซ์ (คือที่ประชุม
ชาติมนตรี) กันเดี๋ยวนี้เถิด”

เชอว์เต็กควด้วยความประหลาดใจ ถามว่า
“ไปทำไม”

แคมป์เบ็ต “ประเดี๋ยวจะอธิบายให้ฟัง ท่าน
เด่าไปให้ตะเชียดก่อนว่า เมื่อคนไปกินข้าวที่บ้าน
ตะเคอเมอร์ทำอะไรกันบ้าง พูดกันเรื่องอะไร”

เชอว์ “ฉันก็ดมไปว่ายังไม่ได้ออกท่าน เพราะ
มันไปนั่งอยู่แต่เรื่องเดียว เมื่อคนนั้นนึกเข้าใจ
เรื่องที่พูดกันไม่สู้หนัก แต่มาวันหนึ่งเขาใจดีทีเดียว
ว่า ตะเคอเมอร์พยายามชวนจะให้ฉันไปเข้าด้วย
ท่านบอกฉันไว้แล้วว่าตะเคอเมอร์คงจะเกลียดกั๊ก
แต่เมื่อคนนั้นได้เกลียดกั๊กจริง”

เชอว์เด่าเรื่องที่สนทนา กันที่บ้านตะเคอเมอร์

เรื่องสบบราชสมบัติ

นั้นให้แคมป์เบ็ตฟังตลอด ดังเกตุว่าแคมป์เบ็ต
นั่งฟังนั้นๆ ไม่ได้แต่คงวาจาหรืออาการว่าประ
หตาดใจด้วยข้อความที่เดานั่นเอง

เมื่อเชอวเดาจบแล้ว แคมป์เบ็ตจึงพูดขึ้นว่า
“มันก้อย่างที่ฉันเตาไว้เดอนั่นเอง ต่มาคมออ-
เรนชียังคิดการใหญ่อยู่นั่นเอง”

เชอว “ต่มาคมอะไร คิดการอะไร”

แคมป์เบ็ต “ฉันก่อกเดอว่าท่านจะยังไม่ทราบ
ด้วยเมื่อบ่กตายท่านคงจะยังไม่ไต่ยินไต่ฟังเรื่องไป-
ตคค แต่เรื่องต่มาคมออเรนชียเป็นปัญหาพูด
กันชนใหม่ปาดิเมนต์ เพราะฉะนั้นจะเรียกไต่ว่า
เป็นเรื่องทรกนทอวเมอง ไม่เป็นความตบเดี่ยวเดอ”

เชอว “เรื่องราวม้อย่างไรขอให้ท่านอธิบาย
ไปเถิด ฉันทยังไม่เคยไต่ยินเดย”

น.ม.ส.

แคมป์เบ็ด "ด้มคมออเรนซัน เดิมจะเกิด
ซนอย่างไรไม่ทราบ ทราบแต่ว่าเป็นด้มคมอง
ย ตงกนซนครงแรกในเมืองไอรแดนด ซึ่งเป็น
ทเกิดของบริษทองยตางๆ ด้มคมนเมอแปดปี
เกาบมาแถวณ มชอโดงตงซนดวยกระคอรอรนใน
เรองอมนซเปซัน"

(คำอธิบาย เมื่อ ค.ศ. ๑๘๒๘ เมื่อดยุกออฟ
เว็ดตงคณ ย้งดำรงตำแหน่งไปรมมินด์เคอร์อยู่ณ
ดยุกออฟเว็ดตงคณเห็นได้ดวยคாதหารว่า พวก
คาโรตคในบ้านเมืองม้ก่าตงมาก ถ้าจะกั้นไว้ไม่
ให้เขาปาดเม้นค แต่ไม่ให้เขารบราชการอยู่อย่าง
แต่ก่อน ก็จะเป็นเหตุเกิดซนในเมืองเป็นแน่ เว็ด
ตงคณเองก็ไม่ชอบพวกคาโรตค ไม่อยากจะให้
เขาเกยวชองในราชการ แต่เห็นว่าถงจะยอมก้

เรื่องสืบราชสมบัติ

ไม่มีอันตรายอันใด ถึงอย่างไรก็ยังดีกว่าเกิดศึก
ในเมือง ส่วนเซอร์โรเบิร์ตบิดในเวดานั้นเป็นโฮม
เซเกรตารี (เดนาบดัมหาดไทย) แต่ก่อนเคยเป็น
พวกที่คัดค้านคาโรติก แต่มาบัดนี้เห็นจำเป็นที่จะ
ต้องอนุญาต จึงได้รับหน้าที่เป็นผู้ร่างกฎหมาย
เรียกว่าคาโรติกอ์แมนชิเปชันแอกต์ เปลี่ยนคำ
สาบานเดี่ยใหม่ ผู้ที่เป็นคาโรติกจะเข้าปาดิเมนต์
ได้ ด้วยคำสาบานเวดาที่จะเข้านั้นหาขัดกับคำสา
ไม่ กฎหมายอนุญาตให้พวกคาโรติกเข้ารับ
ราชการได้เกือบทุกตำแหน่ง เว้นอยู่สองสามคำ
แห่งคือผู้สำเร็จราชการ (รีเยนต์) อุปราชไอร์
แดนดเป็นต้น กฎหมายนั้นในชนชั้นพระเจ้าแผ่นดิน
นั้นก็ไม่มีโปรด แต่พระเจ้ายอชที่ ๔ ทรงพระชรา
มากแล้ว ในที่สุดก็ประทานอนุญาตง่าย ๆ ปาดิ

น.ม.ส.

เมื่อก็คกตกลงเหมือนกัน แต่พวกเคอร์รี่เป็นทีชด
เคื่องยงนัถ ถึงเอาใจออกห่างเว็ดตงตนกบมิต
ไปก็มาก)

แคมป์เบ็ดพูดค่อไปว่า “ตระกูลท่านเป็นพวก
คอรังฉนถรราบแถว พวกฉนเป็นพวกฉคชตรง
กันฉาม แต่ท่านต้องอย่าคิดว่าฉนจะไม่เป็นมิตร
ของท่านด้วยเหตุนั้น”

เชอฉ “ท่านอย่าพูดอย่างนั้น ฉนยังไม่เคย
คิดเฉยว่าท่านไม่ใช่มิตร รัฐบาลตามฉฉพวกท่าน
ฉนไม่ชอบจริงอยู่ แต่ความที่เรารู้พวกฉนไม่ได้
เกยวกับฉฉปกรอง ฉนเกยวกับความกตัญญู
หรือออกคัญญูต่างหาก ฉนจะเป็นคอรังหรือไม่
ใช่คอรังก็ตาม แต่ฉนภกคคอปรินเช็ดฉฉคอเรีย
ว่าเป็นนรชทายาท คนทชอฉคยทงคอรังแถวฉฉ

เรื่องสภาราชสมบัติ

ใจว่าจะรู้ดีทุกอย่างเดียวกับฉันนี่

แคมป์เบ็ตไม่พูดว่าอะไร เป็นแต่ยื่นมือไป
ให้เฮ้อวี่ ต่างคนต่างจับมือกันฉัน อย่างเดียวกับ
ดาบาดแต่ตงหน้าใจต่อกัน

แคมป์เบ็ต “เราต้องคนเป็นอันรู้หน้าใจกันไน
ตอน ส่วนเรื่องดีมาคมออเรนซันน เมอ ค.ศ.
๑๘๒๗ เดอกตยูกออฟคัมเบอร์แลนด์เบนส์ภา
นายก พวกพองทศตตามดยูกออฟคัมเบอร์แลนด์
ก็เขาเบนส์มาซิกหมด หตอดตหนดนเดอรเบนนายก
ส่วนไอร์แลนด์ หตอดเค้นเนียนเบนอุปนายก
นอกจากนยงมณมบรรดาคักคอกมาก เพราะ
ฉะหนดมาคมนงมกาดงนง มีดาชาทวบานทว
เมือง พวกนายทหารบกเขาเบนส์มาซิกอยู่โดย
มาก เมื่อจะเขาเบนส์มาซิกตองดาบาดเดี่ยก่อน

น.ม.ส.

ว่า ถ้าดีภานายกเรียกให้รับเมื่อไรต้องรบ ผู้
พิพากษาคตุการ. แต่ผู้มาตำแหน่งในราชการก็
หลายคน ในตอนหลังถึงกับเบียดำชาติตามหัว
เมืองใหญ่ เข้าใจว่าสะเคอเมอร์นเองเป็นผู้ไป
เบียดำชาติเมืองคานาดา”

เชอวรงตงใจฟัง ด้วยเรื่องเซนต์แคมป์เบต
เดานี้ยังไม่เคยได้ฟังเลย แต่ตามที่ได้ฟังมาจาก
สะเคอเมอร์นนั้น ดูเขาเคากบทแคมป์เบตพูดดีมาก
แคมป์เบต “ตัวตนเองเพราะเป็นพวกวิเศษ เขา
จึงไม่ชวนเข้าเป็นดมาชิก แต่นายทหารพวกเรา
เป็นดมาชิกอยู่กว่าครึ่ง”

เชอวรงว่า “อ้อ” ด้วยนึกขึ้นมาได้ถึงคำที่
สะเคอเมอร์นกับหอดอดนดั้นเดอรัพูดกันในห้องโอรน
คินวนนว่า พวกออฟฟิเซอร์ทหารในเข้าด้วย

เรื่องสบบราชสมบัติ

แต่กว่าครึ่ง

แคมป์เบต “ ภายหตั้งพวกแรวดิกัดไตดมได้
แดงทราบเรื่องเขาเป็นเตาๆ พวกนักกใจคิดสืบ
ตวนจะเอาความให้ไต จนถึงมผู้กตาวชนในที
ประชุมปาดิเม้นต์ จะเป็นด้วยเตนายดีให้ท้าย
ให้ยกเป็นปัญหาชนหรืออย่างไรหาทราบไม มี
ตมาชิกปาดิเม้นต์คนหนึ่ง ร้องว่าให้รัฐบาตถอดคฤ-
ตการทีเป็นตมาชิกของตมาคมนี้เตยจากตำแหน่ง
ให้หมด นอกจากนียงมีฎกาของปาดิเม้นต์ถวาย
พระเจ้าแผ่นดิน ขอให้ห้ามตมาคมทั้งปวงที่ตมาชิก
ต้องตบาตคอกัน (พระราชบัญญัติตองย) จนถึง
กันว่าคฤ กออฟคัมเบอรแตนคตธานายกของตมา-
คม จะตองคตถูกกตาวโทษในปาดิเม้นต์ ในที
ตุดตองเตคจ ไปทรงเตตงโนเข้าตออฟ หตอดตว่า

น.ม.ส.

ได้เลิกสวดมาคมเดี่ยวแล้ว”

เชอว “เรื่องจะมีตักกว่าที่ท่านเดากรรมัง ถ้า
ไม่มีควาในใหญ่โต ทำไมจะเอะอะกนังเพียง
น”

• แคมป์เบต “ที่ฉันเดากเพียงเท่าที่ทราบกัน
โดยเบ็ดเตล็ด* ความในจะเป็นอย่างไรอีกไม่ปรา-
กฏ หุดอดตั้นตั้นเคอริชแจงว่าสวดมาคมไม่ได้คิด
การอะไรที่ไม่ถูกตามกฏหมาย ดยูกออพคัม-
เบอร์แดนคกรบตั้งอย่างเดียวกัน แต่มคนเชื่อ
กันโดยมาก ข้อสำคัญของสวดมาคมคือจะคิดกัน
ปรินเซ็ดวิกตอเรียออกเดี่ยว ยกดยูกออพคัม-

เรื่องทกถาวมานปรากฏในพงศาวดารอังกฤษ

เช่นหนังสือเคมบริช มอเคิน ฮีชคอรี่ เด่ม

๑๐ หน้า ๖๗๑ แด ๖๗๒ เป็นตั้น

เรื่องสบบราชสมบัติ

เบอร์แดนต ขนด้วยราชสมบัติเป็นพระเจ้าแผ่นดิน
ต่อไป”

คำที่แคมป์เบตพูดเช่นนั้น ถ้าพูดเมื่อต้องวันมา
แล้ว เขอวคงจะหัวเราะว่าความคิดเพองเกินไป
นัก จะฟังเขาเป็นจริงไม่ได้ แต่บคนเมอได้
ฟังสะเคอเมอรพูดมาแล้ว เมื่อสะเคอเมอรพูด
ยกความขนอธิบาย จนทำให้เห็นว่าถูกทงทไม่พอ
ใจจะเห็นว่าถูก ดงนั้น เขอวจึงเชื่อเป็นแน่ว่าความ
ที่แคมป์เบตพูดนั้นจริงทุกอย่าง ปัญหาที่ดังตั้ง
อยู่ในเวदानมอยูกเพียงแต่ว่าความคิดของดมาคม
นหมทาทางจะดำเร็วได้เพียงใด

เขอว “ท่านเข้าใจว่าดยูกออฟคัมเบอร์แดนต
จะยังคิดการใหญ่อยู่หรือ”

แคมป์เบต “แน่ทีเดียว ฉนั้นเข้าใจในเวदान

น.ม.ส.

พวกที่เขาทายมมากชนกว่าแต่ก่อนมาก ตามที่
กล่าวไว้เด็กดีมาคนเดียวแล้วนั้น ก็เพื่อจะให้ความ
สงบไปเท่านั้น พวกดีมาอีกยังรวบรวมกันอยู่ตาม
เดิม เพราะฉะนั้นขอให้ท่านเชื่อเถิดว่า เวदान
กำลังมีผู้คิดการใหญ่ซึ่งน่ากลัวจะเป็นอันตรายที่สุด
แต่ขอทอกฝ่ายหนึ่งไม่ส่งสัญญาณ ยังทำให้น่ากลัว
ยิ่งขึ้น”

เฮ่อวี่ “ท่านคิดว่าคนพวกนั้นจะจัดการอย่างไร
จึงจะสำเร็จ การที่จะกันปรีนเซ็ดวิกตอเรียออก
เดี่ยวนั้น ราษฎรจะยอมหรือไม่”

แคมป์เบ็ต “ราษฎรนั้นท่านหมายความว่า
ใคร หัวหน้าราษฎรคือปาดิเมนต์ ๆ มีอยู่ ๒ พวก
คือพวกที่ต้องการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ พวกหนึ่ง
ซึ่งอยากจะให้ปรีนเซ็ดได้เสวยราชสมบัติ เพราะ

เรื่องสปรราชสมบัติ

เมื่อมีเจ้าแผ่นดินดาว ๆ เช่นนั้น การเปลี่ยนแปลง
ก็คงสำเร็จได้โดยมาก แต่พวกในปาดิเมืองคอก
พวกหนึ่ง คือพวกคอร์ด ทรูทระกุดมมบรรดาศักดิ์
ได้เป็นพวกมีหน้าทราชาการ ปกครอง บ้านเมือง มา
คง ๕๐ ปีนั้น ถ้าพวกนี้เห็นว่าการเปลี่ยนตัวพระ
เจ้าแผ่นดิน จะทำให้พวกใน ปาดิเมืองข้างโน้น
ย่อยยับลงไปได้แล้ว ท่านเข้าใจว่าพวกคอร์ดจะ
อายแก่ใจไม่คิดเปลี่ยนหรือ”

เฮอว่งพงแตงกมหน้า เพราะรู้สึกอยู่ว่าตน
ก็เป็นพวกทรูทระกุดคอร์ดอยู่เอง แต่เชื่อว่าพวก
คอร์ด ใน ขณะนี้กำลัง อุดหนุน ความคิด ขอน อยู่
โดยมาก

เฮอวี่ “ฉันก็คนเดียว แต่ถ้าทำอะไรได้ก็
จะทำให้แสดงว่าพวกคอร์ดไม่คิดขบถทุกคน ไป

น.ม.ส.

ก็ไป ไปหาหอดูดเมื่อดบอน * เด่าความให้ฟังให้
คตอด”

แคมป์เบ็ดตอบว่า “ไป” คำเดียวเท่านั้นแล้ว
คนต้องคน ก็ถูกชนพากันเดิน ออกจากโรงทหารไป
ตามถนน คงหน้าจะไปเวซต์มินสเตอร์

ถนนในตอนตอนเวตานั้นไม่เหมือนถนนในเวตา
นี้ ปุกปุกด้วยหินหยาบที่ไม่สม่ำเสมอ เวตากต่าง
คินมีโคมจุดก็หุบหรืออยู่ห่าง ๆ มีนกแดงขเมาเป็น
พวก ๆ ทำตัวเป็นคนพาดเที่ยวเกาะเกาะอยู่เป็นอันมาก
คนเดินยามตามถนนมันอยตัวแต่อยู่ห่าง ๆ กัน ไม่
อาจทำอันใดกับนกแดงสุราเหต่านนใด พวกขเมา
เหต่านเป็นผดกม พวกนอกจะเกาะเกาะมากกว่า
พวกอื่นเดี่ยวอก ตามทางที่แคมป์เบ็ดกับเฮอวเดิน

* คือนายกเด่นาบดัดภาในเวตานั้น

เรื่องสักราชสมบัติ

ไปนั้น มีคนชกคักกันเป็นกลุ่ม ๆ อยู่ถึงสองพวก ตาม มุมถนน บางแห่ง เป็นร้าน ขายเหล้า ยืน จุดไฟสว่าง นึกแดงดูราเดินเซเข้าออกอยู่ตลอดคืน

แคมป์เบ็ด “นี่แปลว่าอะไรกัน ในเวदान เราอดว่าการบ้านเมืองจำเวียนชุนมาก วิชาใหม่ๆ ก็จำเวียนชุน การปกครองก็ว่าๆ ตั้ชุน แต่เหตุใดถนนในเมืองหลวงจึงยังเป็นเช่นนั้น”

เฮอวี่ “ท่านจะแก้ไขอย่างไรเด่า จะห้ามไม่ให้คนเมาได้หรือ”

“แคมป์เบ็ด “ทำไมจะไม่ได้ ถึงแก้ไขไม่ได้ ที่เดียวก็แก้ไขที่ตะเด็กตะนอยแต่จะทำได้ การเมาสุราถ้าจะห้ามไม่ได้ที่เดียว ก็อาจทำให้เบาดงได้ ด้วยไม่เบ็ดฟรีให้คนเมาตามชอบใจ เป็นต้น ว่าร้านสุราเหล่านี้ ห้ามเสีย อย่าให้เบ็ดเกินกำหนด

น.ม.ส.

ต้องยาม หรือเท่าไรก็ตามแต่จะขัดตงไป แต่
ห้ามไม่ให้เจ้าของร้านขายสุราให้แก่ผู้ที่เมาอยู่แล้ว
เช่นนี้เป็นต้น การที่จะห้ามเช่นนั้นไม่เป็นการยาก
ถ้าหากอันใด แต่หากยังไม่มีผู้ใดที่มึนเมาเพียงเป็นผู้คิด
ขึ้นเท่านั้น”

เชอวเหตยวดหน้าแคมป์เบ็ต ด้วยหมายจะ
ตั้งเกตุว่าพูดจริงหรือพูดเด่น ครั้นเห็นแคมป์เบ็ต
พูดจริงจึงตอบว่า “แคมป์เบ็ต ความคิดท่านมี
แปดก ๆ มาก ท่านตั้งใจว่าจะเป็ดยหนีตัยคนได้
หรือ”

แคมป์เบ็ต “ทำไมจะไม่ได้” จะไม่ได้ด้วย
เหตุใด การที่จะเป็ดยนคราวเดียนนั้นคงไม่สำเร็จ
แต่จะเป็ดยนไคคราวตะเด็กถะน้อย ชอนแตะทำ
ให้ฉิน คอง การนัถ ที่จะให้ปรินเซต ไคราช ตมบัต

เรื่องสี่บราชสมบัติ

เพราะเข้าใจว่าเมื่อมีพระเจ้าแผ่นดินต่างตามพระ-
อิริยาบถเรียบร้อยนำพระทัยโอบอ้อมอารีแด่มั่นใน
คำสั่งหา การอันดีงามที่เห็นไปในพระราชฐาน
จะเป็นตัวอย่างแก่เจ้าแคว้นต่าง ตัดออกถึงราษฎร
ให้ประพฤติดน โดยทางที่ชอบ บุตรหลานของ
เราที่เกิดมาในยุคหลังคงจะรู้สึก สะอิดสะเอียนต่อ
การที่เห็นไปเช่นที่เราเห็นอยู่ทุก ๆ วัน แต่ซึ่งเรา
เข้าใจว่าเป็นของธรรมดาที่ไม่เป็นข้อ พังเกิดยดพึง
อายประการใด”

คำที่แคมป์เบ็ตพูดเช่นนั้น ตามธรรมดาเขื่อ
คงจะฟังด้วยอดหัวเราะไม่ได้ แต่ในขณะนั้นหัวใจ
มีน้ำหนักทบอ้อมมาก จึงนั่งฟังคิดเห็นจริงตามที่
แคมป์เบ็ตว่านั่นทุกอย่าง

คนทั้งสองต่างคนต่างมีเรื่องที่จะคิด ไม่ได้

น.ม.ส.

พูดกันว่า กระจไ ค่อไป จนถึง วงเวซต์ มินดะเคอร์
หรือทซังแตก่อนเป็นวงเวซต์มินดะเคอร์ แต่บดิน
เพลิงใหม่เดี่ยโดยมากแล้ว ที่ทำชนใหม่ยังหา
แล้วไม่

เมื่อ แคมป์เบ็ด กับ เฮอว้ ไป ถึง วัน เวซต์ มิน-
ดะเคอร์ เห็นหน้าตางห้องที่ประชุมเข้าดีออกฟ-
หุดอดซมิดแล้ว ทราบว่าต้นเวดาประชุมในช่ว
คืน แต่ห้องประชุมเข้าดีออกฟคอมมอนชยงดีว่างอยู่
แคมป์เบ็ด "หุดอดเม็ดบอนกงจะยังอยู่ มา
เราไปถามทางห้องไปรเวตทางโน้นเถิด"

สองคนพากันเข้าไปข้างใน งานให้นายประ
คูปไปถามไค้ความว่า หุดอดเม็ดบอนยังอยู่ในห้อง
ไปรเวตแต่ยังไม่ว่างชุระ อักประเดี่ยจะอนุญาต
ให้แคมป์เบ็ดกับเฮอว้เข้าไปหาไค้ตงประสงค์

เรื่องสืบทอด

คนทั้งสองเมื่อใดทราบดังนั้นแล้ว ก็เดินออกไป
ไปยืนคอยอยู่ทางระเบียง ประมาณครึ่งชั่วโมง
จึงมีผู้ออกมาบอกว่า หดอดเมตบอนต้นตระกูล

หดอดเมตบอนนายกเด๋นามดีดภา ของพระเจ้า
แผ่นดินอังกฤษใน เวต่านเป็นคน อายุ ประมาณ ๕๐
ถึง ๖๐ ปี แต่งตัวอย่างประณีตหน้าตาเป็นคนใจดี
มีอาการว่าเบือกการที่ท่าอยู่นั้นเป็นกำลัง หนึ่งครึ่ง
หนึ่งนอนครึ่งหนึ่งอยู่บนเก้าอี้ มือหนึ่งถือหนังสือ
มือหนึ่งดูบัตรพระดัชนีซึ่งนอนอยู่บนตัก

บนโต๊ะข้างเก้าอี้ที่หดอดเมตบอนนั่ง มีขวด
ปักดอกไม้ขวดหนึ่งขวดแก้ว เจียรระนัยได้ดูราชวด
หนึ่ง ถ้วยแก้วสองสามถ้วย หีบยานต์ถูดงยา
ฝังพลอยอย่างประณีตหีบหนึ่ง ซึ่งดูท่าทางเหมือน
จะเป็นของดีเกินยิ่งกว่าของสำหรับใช้จริง ตาม

น.ม.ส.

เกา^{๒๕}อ^๕แ^๕บ^๕น^๕ห^๕ง^๕มี^๕ห^๕น^๕ง^๕ด^๕ี^๕อ^๕ป^๕ระ^๕โ^๕ม^๕โ^๕ก^๕ว^๕าง^๕เก^๕ะ^๕ก^๕ะ^๕อ^๕ย^๕
ด^๕อ^๕ง^๕ด^๕ำ^๕ม^๕แ^๕ด^๕่ม^๕ โ^๕ค^๕ด^๕ง^๕ภ^๕า^๕ษ^๕า^๕ต^๕า^๕ค^๕ิ^๕น^๕ ข^๕อง^๕ช^๕อ^๕เร^๕ช^๕อ^๕ก^๕
แ^๕ด^๕่ม^๕ห^๕น^๕ง^๕ บ^๕น^๕โ^๕ตะ^๕แ^๕ด^๕ท^๕ี^๕โก^๕ด^๕มี^๕แ^๕ง^๕ห^๕น^๕ง^๕ด^๕ี^๕ว^๕าง^๕อ^๕ย^๕
ด^๕อ^๕ง^๕ด^๕ำ^๕ม^๕แ^๕ง^๕

เม^๕อ^๕แ^๕ค^๕ม^๕ป^๕เ^๕บ^๕ด^๕ก^๕บ^๕เฮ^๕อ^๕ว^๕เ^๕า^๕ไป^๕ห^๕า^๕ห^๕ด^๕อ^๕ด^๕เ^๕ม^๕ด^๕บ^๕อ^๕น^๕
น^๕น^๕ ไ^๕ด^๕เ^๕ห^๕น^๕ท^๕า^๕น^๕ผ^๕ม^๕บ^๕ร^๕ร^๕ด^๕ำ^๕ค^๕ก^๕ด^๕ ผ^๕น^๕น^๕ง^๕ค^๕ร^๕ง^๕ห^๕น^๕ง^๕
น^๕อ^๕น^๕ค^๕ร^๕ง^๕ห^๕น^๕ง^๕ อ^๕ย^๕ไ^๕น^๕ห^๕อ^๕ง^๕ท^๕ก^๕ด^๕ำ^๕ว^๕มา^๕น^๕น^๕ เม^๕อ^๕
เฮ^๕อ^๕ว^๕เ^๕ห^๕น^๕เ^๕า^๕ก^๕เ^๕บ^๕เ^๕น^๕ท^๕เ^๕ด^๕เ^๕ย^๕ใจ^๕ ด^๕ว^๕ย^๕ก^๕ิ^๕ร^๕ิ^๕ย^๕า^๕อ^๕า^๕ก^๕า^๕ร^๕
ข^๕อง^๕ไป^๕ร^๕ม^๕ม^๕ิ^๕น^๕ิ^๕ด^๕เ^๕ค^๕เ^๕อ^๕ร^๕ ไม^๕แ^๕ด^๕ด^๕ง^๕ว^๕า^๕เ^๕บ^๕เ^๕น^๕ผู้^๕ท^๕ำ^๕ม^๕า^๕ร^๕ก^๕
จ^๕ะ^๕ท^๕ำ^๕ก^๕า^๕ร^๕ร^๕ว^๕บ^๕ร^๕ด^๕ค^๕ด^๕ค^๕น^๕ก^๕า^๕ร^๕ข^๕บ^๕ถ^๕ เ^๕ซ^๕่^๕น^๕ท^๕เ^๕ำ^๕ใจ^๕ว^๕า^๕
มี^๕ผู้^๕ค^๕บ^๕ค^๕ิ^๕ด^๕ก^๕ัน^๕จ^๕ะ^๕ท^๕ำ^๕ให้^๕เก^๕ิ^๕ด^๕อ^๕ย^๕ไ^๕น^๕เว^๕ด^๕า^๕น^๕น^๕

เม^๕อ^๕ น^๕าย^๕ ท^๕ห^๕า^๕ร^๕ ด^๕อ^๕ง^๕ ค^๕น^๕ เ^๕า^๕ ป^๕ระ^๕ค^๕ ห^๕อ^๕ง^๕ ไป^๕น^๕น^๕
ห^๕ด^๕อ^๕ด^๕เ^๕ม^๕ด^๕บ^๕อ^๕น^๕ย^๕น^๕ข^๕น^๕ร^๕บ^๕ร^๕อ^๕ง^๕ แ^๕ด^๕ว^๕ก^๕ด^๕บ^๕น^๕ง^๕ด^๕ก^๕บ^๕
ท^๕ี^๕ โ^๕บ^๕ก^๕ม^๕ือ^๕ให้^๕น^๕าย^๕ท^๕ห^๕า^๕ร^๕ ด^๕อ^๕ง^๕ค^๕น^๕น^๕ง^๕ด^๕ง^๕ แ^๕ด^๕ว^๕พ^๕ุด^๕ว^๕า^๕

เรื่องสืบทอด

“ข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยธุระ เชิญ
ท่านเข้าไปเถิดว่า ข้าพเจ้าจะทำอะไรให้เป็นประ
โยชน์แก่ท่านได้บ้าง”

หุดอดเมตบอนพูดเท่านั้นแล้วก็เอนศีรษะไปฟัง
เกาฮ ทาทเหมือนจะหุดบตา มีอาการว่าเบอ
หนักหนา แต่จะยอมด้วยขัดไม่ได้ ที่จะฟังคำ
ซึ่งนายทหารต้องคนนำไปบอกนั้น

แคมป์เบต “เกล้ากระผมต้องคนมาโดยประ
สงค์จะ กราบ เรียน ด้วย เรือง สำคัญ ที่ได้ ความมา
ใหม่ ๆ หรืออย่างน้อยเป็นเรื่อง ที่สงสัยว่าจะเป็น
เหตุใหญ่ ด้วยได้จับค้นต่อปลายตามเหตุต่าง ๆ
ที่เกิดแก่นายร้อยโทเชอวณ”

หุดอดเมตบอน ยกมือ ขน บิดปากกัน หาวแล้ว
กตัญญูว่า “ท่านแน่ใจแล้วหรือว่าท่านมาบอก

น.ม.ส.

ถูกที่ ถ้าท่านไปแจ้งความต่อเสนาบดีเจ้ากระทรวง
หรือกรมกองตระเวนจะดีกว่ากระมัง”

แคมป์เบต “แต่เรื่องที่มากกราบเรียนนบนเป็น
เรื่องสำคัญถึงเกี่ยวกับรัชทายาท ผู้จะเสวยราช
สมบัติต่อไป”

เมื่อแคมป์เบตพูดเช่นนั้น ถึงหุดอดเมื่อดบอน
ก็ยิ่งสับสน ถามว่า “อะไรกัน อะไรกัน นิม้เรื่อง
ที่ส่งมากมอขอเร้นช้คดีการใหญ่อีกหรือ”

แคมป์เบต “เกล้ากระผมเกรงว่าจะเป็นอย่าง
นั้น ขอประทานอนุญาตเล่าเรื่องให้ละเอียดที่
เดียว”

แคมป์เบตไม่หยุดให้หุดอดเมื่อดบอนมีเวดาขอ
ตัวได้ รับเล่าเรื่องจนดลอด ชนคนคงแต่

๕ ๔
เรื่องสืบบราชสมบัติ

เชอวได้ ยิน สะเคอเมอร์พูด ความ ดับใน ห้องโถง
ภาย หตัง สะเคอเมอร์ เกตย กตอม เชอว ในเวตาทิ
เชิญไปกินข้าว ในที่สุดจะตองต่อสู้ควอดกับเม็ค-
คาฟในวงร้งชนน

หตอดเม็ตบอนนงนงฟังจนตตตต เมื่อแคมป์
เบ็ตเตจวบแจวกยกมอชน บิดปาก ทำที่จะหาวแต้ว
คอบว่า “ท่านทงตองดับเตาะคั้นควาควมมาได้
มาก แลตงควมต้ามารถที่ควรตวรเดริญ แต่
ข้าพเจาเห็นว่า เรืองนควรไปแจงควมตอเตนา-
บติเจากระทรวงให้ดำริห้ตอไป หตอดยอนรัชเซ็ด
เป็นผู้ต้ามารถในทางนมาก ข้าพเจาจะไว้ใจได้
ตันทตกกวาทข้าพเจาจะดำริห้เองเดี่ยอ๊ก”

แคมป์เบ็ตเมือไต ยินตงนน ก็ให้คิดโกกรช
ในใจตมว่า “ถ้าอย่างนนควมชอนไตเท่าไม่เห็น

น.ม.ส.

ดำคัญกรรมัง”

หุดอดเมื่อบอนตอบว่า “บอกท่านจริง ๆ ข้าพ-
เจ้าไม่เห็นดำคัญเตย ข้าพเจ้าไม่ใคร่เชื่อเรื่อง
ราวเหตานั้น ด้วยเห็นว่าในยคนเรื่องคิดขบถต่าง ๆ
ดั่งที่ท่านว่านั้นเป็นไปไม่ได้เลยแล้ว ขอทท่านว่า
พวกข้างดุกอพอคัมเบอร์แลนด์ อยากรจะให้เจ้า
องคนนใดได้ด้วยราชดัมบคั้นข้าพเจ้า ไม่ดั่งดัยเตย
อย่างเดียวกับพวกในครอบครัวของข้าพเจ้า ก็คง
จะมีหลายคนที่อยาก จะให้ ข้าพเจ้าได้ เป็นเจ้าแผ่นดิน
ดิน แต่ขอความที่ท่านนำมาเดานั้น ถ้าจะพูดกัน
ตรง ๆ ก็ต้องว่าไม่สู้น่าเชอ ข้าพเจ้าไม่สู้จะตก
ใจอย่างท่านเตย เสิญท่านคัมดุราเดี้ยก่อนเกิด
จึงค่อยไป”

แคมป์เบตถูกชนจากเกาอกัม ศัระชะ ไม่ตอบว่า

เรื่องสืบบราช

กระไร เชื้อวก็ถูกชนพร้อม

หุดอดเม็ดบอนพูดต่อไปว่า

บอกหุดอดยอนรัชเซ็ดตุเถิด

หุดอดยอนคงจะดำริห์โดยชอบ

ว่าไม่สู้เห็นจริงก็มากน้อย ด้วย

หมดแล้วมีตเคอร์ เชื้อว ถ้าพรุ่ง

ท่านจงระวังตัวท่านให้คึดคาศัตตุรชอ

บ่น แต่นั้นแหละเรื่องชนิตนทานคง

แล้ว"

นายทหารต้องคนตาหุดอดเม็ดบอ

ห้อง โกรธเป็นกำลังต่างคนต่างเต

หนึ่ง แคมป์เบ็ดจงพูดว่า "คนชนิต

ได้ทำการใหญ่โตถึงเป็น ไปรมมีนิตเต

เด็ด ความเรื่องนเราจะพง ผู้ใดใ

บัด

เชิญท่านไปดอง
จะควรรออย่างไร
ข้าพเจ้าเองเกรง
มันผิดเวตาเดี่ย
จะควรถกั้นจริง
ท่าน อย่าดู
จะทราบหมด

ออกมาจาก
ไปสักครู่
เหตุใดจึง
เช่นนั้นได้
ตั้งแล้ว

น.ม.ส.

จะต้อง ค่อยๆ สะเคอเมอร์ กับพวก พ้องถูก ต่มนของ
เขาโดยดำฟังเราเองสองคน”

เชอวี่พยักหน้าแล้วตอบว่า “คนฉันทันเราด้น
กันเดี่ยที่ก่อนเกิดฉันทันออกจะเห็นอย จะต้องนอน
เดี่ยบ้าง”

นายทหารสองคนก็พากันเดินกลับไปโรงทหาร
ต่างคนต่างแยกกันไปห้องที่อยู่ แคมป์เบ็ดต้ญญา
ว่า รุ่งฉันทันจะไปตามเชอวี่ที่ห้องแต่เข้า

ฝ่ายเชอวี่เมื่อไปถึงห้อง ก็จุดเทียนชนนึ่ง
เขียนหนังสือสองฉบับเมื่อเขียนเสร็จแล้ว ก็พับ
เข้าผนึกประทับตราแหวน ดัดกัหตั้งถึงไวซ์เคาน์
เต้ผู้มารดาฉบับหนึ่ง ถึงเตดต์แฟนนักรวิจด์ฉบับ
หนึ่ง

เมื่อเขียนหนังสือ ถึงถึง มารดา แต่ผู้หญิง ที่รัก

เรื่องสภาราชสมบัติ

คองแหว กเปดยงเดอผาดรวมเดอหนอง กุกเขา
ตงอองหวองขอความปกบกรักษาจากพระผู้เป็นเจ้าของ
แหว กเขาทหนอง

ตอนที่ ๘

การต่อสู้ตัวต่อตัว

เมื่อเชอวเขียนจดหมายส่งฉบับนี้ เมื่อว่าถ้า
ปราชัยแก่ศัตรูจะได้ให้มารดาแด่แฟนนี้ ทราบเหตุ
ดงนนแก้ว เมื่อเขานอนก็นอนไม่ใคร่หลับ เป็น
แต่นอนตมตาแดงพระจันทร์ที่ส่องตลอดช่องมุ้งเขา
มาในห้อง แต่พิศวงว่าต่อไปจะได้เห็นหน้าแฟนนี้
อีกหรือไม่ เมื่อนกถึงแฟนขึ้นมาเช่นนกหัดบ
ต่านกคหน้าทได้พบพุดกันในบ้านเอง แต่หน้า
ทหัดบตาเห็นนน เห็นไม่สู้ถนัด จึงกตบตมตาขน

เรื่องสพรราชสมบัติ

ใหม่ ในที่สุดม่อหยหตบไปเมื่อไรไม่รู้สัก แต่ดู
เหมือนพอม่อหยไปก็มีคนมาจับแขนกระซอก ตม
ตาชนิดเห็นแคมป์เบต มายนอยู ขางทนอน บอกว่า
“ถูกชนเถอะ ตว่างแต้ว”

เฮอวมตุดตุดชนจากทนอน แดงตว่างเข้ามา
ทางหน้าตาง พาคความคิดมาให้ว่า อักภายในชั่ว
โมง ๑ จะตองยื่นตรงปากกระบอกบั้นที่อยู๋ในมือ
คนผู้ตองการเอาชีวิต ออกรู้ตักแปดกกับที่เคยมา
บอกตัวเองว่าเป็นด้วยยังไม่เคย หาใช่เป็นด้วย
กต้วไม้

ในเวลาที่เฮอวแตงตวนน ความรู้ตัก ตัน ๆ ยัง
ไม่หมด ใหนักโกรทตัวเองด้วยกต้วแคมป์เบตจะ
ตังเกตเห็นแต่เหมาว่ากต้ว จึงแกตงพูดตัง ๆ เพื่อ
จะบีตบงความรู้ตักด้วยเตียง แต่ก็ไม่ตูดำเรัจ แด

น.ม.ส.

หนังสือที่เขียนไว้แต่คนนั้น ยังวางอยู่บนโต๊ะ จึง
เดินไปเป็นเครื่องพูดตลกเดี่ยวว่า “นี่แน่ะ แคมป์
เบ็ต หนังสือต้องฉบับ ต้องฝากท่านไว้ แต่เกณฑ์
ให้ท่านเดี่ยค่าไปรษณีย์ด้วย”

แคมป์เบ็ต “ถ้าถึงอย่างนั้นฉันจะนำไปส่งเอง
ไม่ต้องทงไปรษณีย์”

เมื่อเพื่อน ๒ คนไปถึงแม่น้ำนน แสงแดดแหวก
เมฆออกมาบ้างแล้ว แต่หมอกยังมอยบ้าง เมื่อ
ข้ามไปถึงฝั่งโน้น เดินไปอีกหน่อยหนึ่ง ถึงทุ่งแบค-
เตอร์ช ซึ่งในเวदानนเป็นที่ตุ่มยังไม่มีการใช้ทำ
อะไร ยังไม่เป็นบ้านเป็นเมืองเหมือนเดิวน

เขี้ยวเดินหนึ่งไปสักครู่หนึ่งก็พูดขึ้นว่า “ฉันเห็น
จะต้องหมายถึงเพิงซา ถ้ายังส่งอาจไปถูกเขา
ตายฉันทำไม่ได้”

เรื่องสืปราชสมบัติ

แคมป์เบ็ดไม่คัดค้านว่าอะไร เป็นแต่ยกให้
แล้วตอบว่า “ถ้าฉันมีหวังอยู่บ้างว่าเมื่อกาฬคิด
เช่นนั้นก็จะเป็นที่สบายใจ”

ในขณะที่พูดกันอยู่นั้นเห็นคน ๓ คน ยืนอยู่
กวางท่ง คือเมตคาฟ ๑ ดีไวซ์ ๑ กับหมอกคนหนึ่ง
ที่พวกข้างโน้นพามาด้วย ดีไวซ์เมื่อเห็นคนทั้ง ๒
เดินเข้าไปใกล้ก็เดินสวนทางออกมา แคมป์เบ็ด
เดินออกหน้าเสื่อเข้าไปพบกับดีไวซ์ ต่างคนต่าง
คำนับกันโดยกิริยาสุภาพ

เพียงทง ๒ ข้างต่างคนต่างพาบ่นมาด้วยข้าง
ละ ๒ บิน ดีไวซ์ต้องการจะให้ใช้บิ่นที่ตนนำมา
แต่แคมป์เบ็ดไม่ยอม เป็นข้อที่แก่งแย่งกันอยู่
แคมป์เบ็ด “ข้าพเจ้ายอมไม่ได้ ท่านเป็นผู้
เด็อกอาวุธ ท่านเด็อกจะใช้บิ่นข้าพเจ้าก็ของยอม

น ม.ส.

๑๕๒ ๒ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
มีคนซาพเจ้าเคตมจะเป็นเจ้าของบ้นทไซ่ ท่านจะ
เขาเปรียบทง ๒ อย่างไม่ได้”

๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐
แคมป์เบ็ดพูดเทานนแต่วักตั้งบ้นให้ดโวซ์ตรวจ
ดโวซ์ยังไม่คกตง แต่ครนเห็นแคมป์เบ็ดไม่ยอม
เป็นแน่ จึงออกทำใหม่ว่า “หรือรับจับฉดากดูว่า
จะไซ่บ้นของใคร”

๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐
แคมป์เบ็ด จองดูตา ดโวซ์ คอบว่า “ไม่ได้
ซาพเจ้าไม่ยอมเหมอนกัน ถ้าท่านไซ่บ้นของซาพ-
เจ้าก็เป็นอนคกตง ถ้าท่านไม่ยอมซาพเจ้าก็ไม่ให้
คนของซาพเจ้าสู้กับคนของท่าน ถ้าท่านเห็นว่า
ซาพเจ้าทำไม่ถูกรรรมนิยม ซาพเจ้ากับท่านก็
ต้องค้อสู้กันเองเป็นคู้ใหม่ คุณเป็นอันเด็ก”

๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐
ดโวซ์ไคยนตงหนักถอนคาคัดคาน คกตงจะ
ไซ่บ้นของแคมป์เบ็ดบ่นว่าทำอะไรพิถก แต่แคมป์

เรื่องสปรราชสมบัติ

เบ็ดแกลงไม่ได้ยินเดี่ยว ด้วยถ้าทำได้ยินก็จะต้อง
เกิดเป็นยงกนชนนอกคอกหนึ่ง

เมื่อตีโวช ย่อม ตกตง ดงนนแฉว ต่างคน ก็ต่าง
ประจบน เมตคาศกับเฮอวกยนห่างกัน ๑๒ ก้าว
ต่างคนต่างถอบนแฉว ตีโวชยังยกปัญหาชนอก
ชอหนง พยักเรียกแคมป์เบ็ดถอยห่างออกไปด้วย
กันแฉวว่า “เมื่อท่านเป็นเจ้าของบั้น ที่ไซแฉว
ข้าพเจ้าถือว่าข้าพเจ้าต้องเป็นผู้ให้สัญญา”

แคมป์เบ็ดต้นศรัษะ “ข้าพเจ้าเสียใจที่จะกล่าว
ว่า ชอนนข้าพเจ้าย่อมไม่ได้เหมือนกัน”
ตีโวชเกิดโทโสขนมาร้องว่า “ฮะ”

แคมป์เบ็ด “ทำไม”

ตีโวช “ท่านทำอย่างนชอบกตนัก ท่านหมาย
ความอย่างไรกับข้าพเจ้าหรือ”

น.ม.ส.

แคมป์เบตยหนักอดอก ตาจ้องดูตาดีไวซ์อยู่
ตั้งครุหนงจวว่า “ถ้าท่านต้องการให้ข้าพเจ้าอธิบาย
บาย คำที่ข้าพเจ้าพูดหรือกริยาที่ข้าพเจ้าแสดง
อย่างไร ข้าพเจ้าจะรับอธิบายภายหลัง ถ้าอธิบาย
แล้วท่านไม่พอใจ จะเอาอย่างไรกันต่อไปอีกก็ได้
เป็นการในระหว่างท่านกับข้าพเจ้า แต่ในเวลานี้
ข้าพเจ้าจะกล่าวคำเดียวว่า ถ้าท่านไม่ยอมให้
ข้าพเจ้าเป็นผู้ให้สัญญา การอนนตของเดก ข้าพเจ้า
จะพาคนของข้าพเจ้ากลับที่เดียว คื่อไปท่านกับ
ข้าพเจ้าจะว่าอย่างไรกันก็ว่าภายหลัง”

ดีไวซ์ ก็ตรึมฝปากดับคหน้า ตกตงเป็นอัน
ยอมออกขอหนง จงยนหัดกห่างออกไป ให้แคมป์
เบตเป็นผู้ให้สัญญา

ฝ่ายเฮื่อวหน เมอถงเวตาจรงเขาตงนแล้ว ก

เรื่องสิบราชสมบัติ

กตบรตักควาต้นความเกรงกลัวอะไรหมด ขอท
ออกต้นๆ อยู่บ้างในตอนแรกคั้นนหายไปราวกับ
ปดตทง เมื่อเรื่องให้สัญญาตกลงกันจนแคมป์เบ็ด
ชกผาเซ็ดหน้าออกก้อยแฉว เชื้อวักยนศวตรง
ตงทาเขาแบบทยงกนศวขบณ คอยนชนจคณ
หันข้างขวาไปทางศัตรู หน้าผนไปข้างขวา แชน
ห้อยอยตามศว ปากกระบอกขบลงดิน
ศวนเมตคอฟกยันท่าเดียวกัน ความต้องการ
คอเมอให้ขางจะไดมทกนอย ถายนหันหน้าตรงๆ
หน้าอกกว้างมทกตกขบมมาก
เมอยนเขาทากนเชนนนแฉว เชื้อวจงพิจารณา
คเมตคอฟเป็นครั้งแรกในเขาวนหน แฉเมอไดค
แฉวกทำให้ใจชน ศวยเมตคอฟมีผวหน้าแดง
เหมือนกนบรนต์มาใหม่ๆ ตาไม่กดำจับตาเชอว

น.ม.ส.

แต่ เชื้อว ยิง ซาคค เห็นไป อักว่า มอที ถอบบหนน ต้น
หน้อย ๆ

แคมป์เบตชญาเซตหน้าชนถามว่า "พร้อม
หรือยัง เตรียมตัว"

คนทง ๒ ไม่ตอบว่าอะไร ต่างคนต่างยัดตัว
ชนอกหนอยหนง มอกำบนแนหน้า

แคมป์เบต "ยิง" แด่วปลัดอยผาเซตหน้าให้
ตกตงยงตน เชื้อวยกปลดาบชนจนปากกระบอก
เตงเขาเมตคอฟ แด่วกถนบกยิงออกไปในทันใด
นพรดักกรอนตรงชมบซ้าย เหมือนหนึ่งใครเอา
เหล็กแดงมาจแเดวเห็น เมตคอฟ ซาพับดุมตงไปกับ
ตน แคมป์เบต เขามาจับ มอต้น ด้วย ความ ยินดี
บอกว่า "เก่งมาก เค็ดดี เก่งมาก คชนกราจูเตต
แม่ จวนไปเหมือนกัน อักนิตเดยวกใดที ถูกบ้น

เรื่องสักราชสมบัติ

เคียดชมบไปจนใหม่ดำ”

เชอวถามว่า “เสร็จกันหรือยัง”

แคมป์เบ็ด “เข้าใจว่าเสร็จกันแล้ว แต่จะ
ต้องถามเขาดูก่อนตามธรรมเนียม” แล้วหันไปดู
เม็คคาฟ กำลังหอมเข้าไปดูแฝดที่ขา ตั้วไช้ก็ม
ตัวดูพูดกันซุบซิบ เม็คคาฟหน้าไม่มีเลือด แต่
ไม่สดบ

แคมป์เบ็ด “ฝ่ายท่านพอใจหรือยัง”

ตั้วไช้ก็มลงไปกระซิบตรงหูเม็คคาฟ แล้ว

เงยหน้าขึ้นตอบว่า “ยัง”

แคมป์เบ็ด “อะไรยังอีกหรือ”

ตั้วไช้ทำเหมือนคำราม พูดเห็นว่า “ยัง”

แคมป์เบ็ด “ท่านต้องการจะยิงกันอีกหรือ”

ตั้วไช้ “เรายังไม่ยอมเด็ก”

น.ม.ส.

แคมป์เบ็ด “ก็คนของท่านยื่นไม่ได้จะทำ
อย่างไร”

ดีโวซ์ “คุณเขายังก็ได้”

แคมป์เบ็ด “ตายหะ เกิดมาไม่เคยได้ยิน”

ดีโวซ์ “ท่านจะคัดค้านว่าอะไรหรือ”

แคมป์เบ็ด “ยังไม่เคยได้ยินใครทำเช่นนั้นเลย
คนของข้าพเจ้าจะยิงคนที่ถูกไม่ชนอย่างไรได้”

ดีโวซ์ “ขอที่ถูกชนหรือไม่ ชนนั้นเป็นธุระของ
เรา คนของท่านไม่เจ็บปวดอันใด ฝ่ายเรามีกรรม
ดีที่ชกจะเกณฑ์ให้ท่านยิงกับเราอีกครั้งหนึ่ง”

แคมป์เบ็ด “ท่านต้องการเช่นนั้นแน่แล้วหรือ”

ดีโวซ์ “ไม่มีสงสัยเลย”

แคมป์เบ็ดหันไปพูดกับเสอว่า “เขาจะเอา
อย่างนั้นจะทำอย่างไรได้ เกิดมาไม่เคยได้ยิน แต่

เรื่องสืบทอดราชสมบัติ

ก็จะแก้ไขว่ากระไรไม่ได้ ถ้าข้างเราไม่จับเขา
“ไม่ยอมเด็กก็เด็กไม่ได้”

ฝ่ายเฮอวี่ในขณะนั้นจะเป็นด้วยเด็ยใจที่ยังเด็ก
ไม่ได้ หรือเป็นด้วยถูกบีบหน้ที่เฉียดขมับไปนหม้พิศม์
อยู่บ้างก็ตาม ให้เกิดวงเวียนขนมารู้อักเหมื่อนว่า
จะสงบ แต่ก็แข็งใจตอบว่า “จะยิงกันอีกก็ตาม
ใจเขา แต่คราวนี้ฉันจะต้องยิงขึ้นไปบนฟ้า จะยิง
คนที่ถูกไม่ฉันอย่างไรได้”

แคมป์เบ็ด กัดฟันตบถอบอุบอยู่ในคอ แต่จะ
แก้ไขอย่างไรก็ไม่ได้ ด้วยธรรมเนียมในการดวด
มืออยู่ช้ดว่า ถ้าฝ่ายหนึ่งถูกอาวุธ ฝ่ายหนึ่งไม่ม
บาดเจ็บ ฝ่ายที่ถูกอาวุธยังไม่ยอมเด็ก จะสู้กัน
ต่อไปอีกก็ได้ ฝ่ายที่ไม่มบาดเจ็บไม่มคำจะคิด
ค่านประการใด

น.ม.ส.

เมื่อการเบียดเบียนต่างคนต่างประจวบ ออกรัง
หนึ่งเมศคาฟลุกตนเองไม่ได้ ต้องให้หมอกับคโไว้
พุงให้คูกเขาชนข้างหนึ่ง ขาอกข้างหนึ่งตากอย
กับดิน มือซ้ายต้องยื่นอยู่กับดิน มือขวาถอบน
พอยก ปาก กระทบอก ขนยงไต เชื้อว กยณ เขาท
ตามเดิม

ฝ่ายแค้นเบียดเบียนไปเก็บผ้าเช็ดหน้าชนจาก
ดิน ร้องถามว่าพร้อมหรือยังแล้วบอกให้เตรียม
ตัวอย่างคราวก่อน เมื่อทั้งสองฝ่ายไม่ตอบว่ากระ
ไร ก็ให้สัญญาให้ยิง

เชื้อวโนเวदानยังวงเวียนไม่หาย แดงใจ
คอไม่เป็นปรกติ เมื่อได้ยินสัญญาให้ยิงก็ยกปาก
กระทบบนขนดงพนศรัษะเมศคาฟ แต่ยังไม่ทัน
ถนบก ก็รู้สึกเจ็บแปลบตรงลำข้าง บนตกจากมือ

เรื่องสปรราชสมบัติ

ตมตงกบตทนอยางคนทลกกบมทตาย

เตด แพนน เกรวตในเซาจนวนน อยทวง เกนซิง
คทใหกระดบกระดายเบนกาดัง เคนไปเคนมาแตว
กตบไปยันทหน้าคาง คุดอกไปนอกบรเวณวงแตว
บ่นว "ยงไมมา จนบานหยงไมมา จนวนนทไม
มา จนวนนทไมมา" แตวเคนไปจากหน้าคาง ประ
เตยวกตบเคนไปเยยมคอก แตวบ่นอยางเตยวกัน

ในเวถานหนาพิกาใหญ บนจวโบดถ เกนซิงคท
ค ๑๒ หนาพิกาใหญเตกในวงกต ซนพรอมกัน แพน
นบหนาพิกาคแตวบ่นว "เตยงแตวยงไมมา ถา
มาบานนทคองมาแตว ถาเซารักเราจรงเซากคองมา
บางทเขาจะไมรักเราจรง เราไปหลงรักเขาซาง
เตยว เออ! หรือเขาจะบ่วยเจมมีเหตุอะไรบาง

น.ม.ส.

กรรมัง”

พูดเท่านั้นแต่ก็เดินไปจากหน้าต่าง ประเดี๋ยว
ก็ดับไปคู่อีก บ่นซ้ำอีกว่า “หรือจะเกิดเหตุอะไร
ไม่อย่างนั้นบ้านคงมาแล้ว ดูหรือหายไปเป็นสอง
วัน คงจะเกิดอะไรเป็นแน่”

ในชั้นต้นที่คิดโกรธว่าไม่ไปนั้น ในชั้นหลัง
ก็กลับร้อนใจด้วยกลัวจะเกิดเหตุ แต่เดินบ่นแต่คิด
ร้อนใจอยู่เช่นนั้น พอไปเยี่ยมหน้าต่างดูไปนอก
บริเวณวงเห็นคนๆ หนึ่งเดินตรงมาจากทางในเมือง
เป็นชายรูปร่างสูงเตี้ยตัวดี เดินตัวตรงท่าทาง
อย่างทหาร เมื่อเดินเข้าไปถึงประตูจะเข้าบริเวณ
วงนั้น มีทางจะไปได้ ๒ ทาง คือเข้าไปในบริเวณ
วงทางหนึ่ง เดินเลยไปทางโบสถ์เกินซึ่งต้นทาง
หนึ่ง.

เรื่องสปรราชสมบัติ

เมื่อชายผู้หนึ่งเดินไปถึงทางแยกถนน จะเดี๋ยว
เข้าไปในวังหรือเดินเตลยไป แพนนี่เห็นจากหน้า
ต่างไม่ได้ ด้วยต้นไม้บังเดี่ยหมด แต่แพนนี่ยืนดู
อยู่ที่หน้าต่างประมาณ ๕ นาทีก็ไม่เห็นเดินเตลยไป
ทางโบสถ์ จึงกตบเข้าไปนั่งอยู่ในห้อง หยิบเดิน
ใหม่พรหมชนกกของที่ท่ายอดักครุหนิง มีเดี่ยงเคาะ
ประตู บาวถอกการตเขามาตั้งให้มชื้อว่า "นาย
พันตรี แคมป์เบ็ต"

ในเวदानน แพนนี่ยังไม่รู้จักแคมป์เบ็ต แต่
ทราบวามาจากโรงทหารกยหนดตหนาวชนชน แต่
กตบคิด ชนมมา ได้วามี เหตุที่ แคมป์เบ็ต มาบอก
ข่าวกรรมัง ชื่อนทำให้ตกใจ รับตั้งคนใช้ให้
เชิญแคมป์เบ็ตเข้าไป

แคมป์เบ็ตมีอาการนง ๆ เมื่อจับมอกนหนนดู

น.ม.ส.

เหมือนหม้ทาทางบอกว่่าดังดาร์ ค่างคนค่างนึ่งดุดา
กนอยครุหน่ง แคมป์เบตจงบอกชาวชน
ฉินนำชาวมาตั้ง เป็นชาวที่ร้ายแรงมาก คือ
เมื่อเชาวนน นายร้อยโท เชอว คอสุดคอคอคอกบ
นายทหารอีกคนหน่ง ไชยเป็นเป็นอาวช เชอวถูก
กระเด็นบนตรงดีข้างมบาดเจ็บนากต้ว พวกเราพา
กันเกรงว่่าที่จะรักษาให้หายได้นนยากนั้”

ตอนที่ ๓

ลูกบน

วงษ์ชนเวตาเข้า ชาวตอมนดอมนมีชาวที่พูดกัน
๒ ชาว คือชาวพระอาการประชวรพระเจ้าแผ่นดิน
ดินชาว ๓ อีกชาวหนึ่งว่าด้วยออฟพีเซอร์ทหาร
ใน ๒ นายต่อสู้ถึงกันตัวต่อตัวในวันก่อนนั้น

ในวันนั้นพระเจ้าแผ่นดินมีประชวรมาแต่
ประมาณวันในระหว่างอาทิตย์หนึ่งกับสองอาทิตย์
ในชั้นนั้นเข้าใจกันว่า พระโรคไม่สำคัญถึงเป็นหน้า

น.ม.ส.

หนักใจ แต่วันหนึ่งดวงไปพระอาการก็ยิ่งมากขึ้น
หรืออย่างน้อยพระโรคไม่ถอย มีแต่ทรงอยู่กับ
ซุกหนักดังเท่านั้น ราษฎรเมื่อได้ทราบข่าวก็บัง
เกิดความร้อนใจ มาบัดนี้นายแพทย์หัดดวงดวงมือ
ออกประกาศบอกพระอาการทุกวัน จึงเป็นที่
ทราบกันว่า พระเจ้าแผ่นดินประจวบครั่งนพระอา
การมาก

แต่ก็ยังไม่มามีใครร้อนใจกลัวไปว่า พระชนมา
ยุพระเจ้าแผ่นดินจะถึงชัย เพราะพระเจ้าวอดเดียม
ที่ ๔ พังได้โดยราชสมบัติมาได้เพียง ๗ ปี เป็นผู้
ทรงพระกำลังแข็งแรงไม่สู้ปรากฏว่ามีพระโรคใน
พระองค์ แต่เมื่อเสด็จในรถพระที่นั่งไปเบ็ดปา
ติเม้นต์คราวที่แฉวมานัน เป็นที่เห็นได้ทวักกว่า
ตำราญพระกายปราศจากโรค คงจะได้ด้วย

เรื่องสเปราซสมบัติ

ราชสมบัติยืนยาวต่อไป

ฝ่ายปรีนเซ็ดวิกเคอเรียรัชทายาทนั้น พระ
ชนมพรรษา ๑๘ พรรษา แต่ไม่มีใครได้ตั้งออก
ให้ราชฎรเห็นพระองค์ จึงไม่สู้มีใครรู้จักมาก
นัก ส่วนราชฎรที่ทราบก็เพียงว่า มีปรีนเซ็ด
องค์คนเป็นรัชทายาท จะด้วยราชสมบัติต่อพระ
เจ้าจอตเดียมที่ ๔ แต่ไม่ทราบอะไรยิ่งกว่านั้น

ส่วนการต่อสู้ตัวต่อตัวในระหว่างนายทหารใน
๒ คน ที่ทุ่งแบตเตอร์ชุนน์ มีผู้เอาใจได้ลับฟัง
กันมาก ด้วยการสอดในตอหน้างออกไปมาก
แล้ว หาเป็นของธรรมดาที่เกิดขึ้นแทบทุกวันดัง
ในอายุคนชนก่อนนี้ อนึ่งชาวเรือคงตรวจ
ปรากฏว่านายทหารที่ยังกันนั้น ถูกอาวุธมีบาด
เจ็บที่ ๒ คนๆ หนึ่งถูกที่ดำคัญถึงจะไม่รอด ความ

น.ม.ส.

ชอบทำให้เป็นที่อยากรักกันมากชน ในหนังสือ
พิมพ์กวดงซ้ายย่อๆ แต่ไม่บอกชื่อตรงๆ เป็นแต่
ไซตวอักษรย่อๆว่า นายร้อยเอกม. กับนายร้อย
โท ฮ. เท่านั้น

แต่ผู้ททราบข่าวชนน ทำให้เอาชระมากกว่า
ผอนทอยนอกจังหวัด ญาติแถมมิตรของนายทหาร
ทงต้องคนน คอผู้บัญชาการทหารบก เมื่อมี
ข่าวว่ามีนายทหารต้องคนยิงกันด้วยปืน แดเม-
เยอร์แคมป์เบตเป็นพเตยงฝ่ายหนง ดงหนน หตอด
ฮิดกัโกธรเป็นก่าดง ด้วยเมเยอร์แคมป์เบตเป็น
ผู้ทได้ไซพิเศษให้เที่ยวดบการเรองน กดับไป
เป็นพเตยงให้นายทหารดวดกันในดองวันเซ่นนได้
เมื่อหตอดฮิดทราบความดงน ก็เขียนหนังสือทน
ที่ เรียกควให้เมเยอร์แคมป์เบตไปหาในเดยวันน

๕ ๕
เรื่องสภาราชสมบัติ

นักการ ทลอหน่งต้อ ออกประตูไปไต้ยังไม้ทัน
จะถึงไหน ก็ม่เจาหน้าทเข้าไปเรียนต่อผู้บัญชา
การว่า เมเยอร์แคมป์เบ็ดไปถึงขอตั้งรายงาน
หตอดฮิดให้คิดแปดกใจหน้อย ๆ ที่แคมป์เบ็ดทำ
ผิดแล้วไม่หตบหน้า ด้วยทราบไต้ว่าทไปหา
ไปเอง ยังม่มีเวดาที่จจะไต้รับคำสั่ง แต่เมื่อ
ทราบว่แคมป์เบ็ดไปถึงแล้วดงนั้น หตอดฮิดก็
ให้หาควเข้าไต้ทั้นที่ พอแคมป์เบ็ดเข้าไต้ถึงก็
ดงมอดตุ่เดียว

“อย่างไร มีสเคอร์แคมป์เบ็ด มาเองเทียว
หรือ มาเองแต่ยังไม้ทันมีเวดาเรียกทเดียว ฮะ
กตาดจริง อยากรู้ความคิดของท่านเป็นอย่างไร
ในเรองทำหน้าทต่าง ๆ การทท่านทำเช่นนทาน
เรียกว่าส่มควรแก่ตำแหน่งนายทหารหรือ นาย

น.ม.ส.

ทหารควรประพฤติอย่างไรท่านรู้หรือเปล่า เมื่อ
๒ วนหนึ่งเองได้สั่งให้ท่านสืบสวนโดยทางลับว่า เหตุ
ใด ออฟฟิศเซอร์ในกองทหารในจังหวัดกั้นบ๋อยนั้น
แตกวดกันเหตุใดจึงตายข้างหนึ่งโดยมาก รุ่งชน
ท่านเขาเบ็นพเตยงให้ยงกนออกคู้หนง นันนะ มีด-
เตอร์แคมป์เบ็ด อยากจะทราบวาท่านจะแก้ตัว
ว่ากระไร”

แคมป์เบ็ดไม่มีอาการตกอกตกใจอันใด พุด
ด้วยเสียงแต่อาการธรรมดาว่า “เกด้ากระผมขอ
ประทานชแจงให้ไตเท้าทราบ”

หุดอดฮัด “เชิญ เชิญ เชิญชแจง ใครทำ
ผิดถามค้ำชแจงคองยอมให้ชแจงเด่มอ แต่ขอให้
เข้าใจวาความเรองนชแจงแก้ตัวยาก แก้ตัวยาก”

แคมป์เบ็ด “เรองที่ไตเท้ามอบให้เกด้ากระ-

เรื่องสปรราชสมบัติ

สมเด็จพระนเรศวรมหาราชเป็นกษัตริย์ แต่เรื่องที่จะกราบเรียน
เดยวัน เกตุกระผมขอประทานอนุญาตถือว่า
เป็นกษัตริย์เหมือนกัน คือขอความที่จะเดินอน
ไม่ไช่รายงานราชการ”

หุดอชิตกิริยายังหงุดหงิดอยู่ตามเดิม แต่
คำที่แคมป์เบตพูดนั้นถูก หุดอชิตจึงพยักหน้า
ตอบด้วยเสียงดุว่า “ตามใจ ตามใจ จะว่ากระ
ไรก็ว่าไปเถอะ พวกนี้ไม่ใช่ราชการ”

แคมป์เบตกมศรัทธะคำนั้นรีบคำ แดวชแจง
ว่า “ดวดทตอตุ่กนนวนน คือเพื่อนสนิทของ
เกตุกระผมชื่อนายร้อยโทเสอวี้ เด็กอายุ ๒๐ ปี
เศษๆ ฝ่ายหนึ่ง อีกฝ่ายหนึ่งชื่อนายร้อยเอกเม็ค
คาฟผู้เป็นคนชำนาญในทางดวด ได้ฆ่าคนตาย
คนหนึ่งแล้ว เม็คคาฟเป็นคนทำดวด ภาย

น.ม.ส.

หลังได้มีปากเสียงกันจนเล็กน้อยในเวลาดั้นไฟ ข้อ
วิวาทนั้นไม่มีอะไรเลย แต่เมื่อกาฬไข้คำท่งเถียง
ต่อดวงซึกเฮอวี่ไปให้ ไข้คำแรงจนได้ เกต่ากระ
ดมเห็นเป็นแน่ว่า การเรื่องนฝ่ายเมื่อกาฬกับพวก
พ้องคิดกันไว้เสร็จแล้ว เกต่ากระดมจึงรับช่วย
เฮอวี่ เพื่อไม่ให้พวกโน้นทำตายชีวิตใดด้วยกต
มารยาต่างๆ นอกจากที่ ไข้อาวูรต้อสู้กันตัวต่อ
ตัวตรงๆ”

หุดอฮิด “ถ้าอย่างนั้นทำไมท่านไม่จัดการ
ให้เด็กกันเสีย”

แคมป์เบต “เพราะข้อที่เกต่ากระดมทราบ
พวกข้างโน้นมีประสงค์จะทำตายชีวิตเฮอวี่นั้น ไม่
มีเหตุกานที่จะอ้างได้เป็นแต่เพียงสงสัยเท่านั้น แต่
ถ้าเฮอวี่ไม่สู้กับเมื่อกาฬ ด้วยไม่มีคำอธิบาย อะไร

เรื่องสี่บราชสมบัติ

นอกจากความสงสัย คนอื่นไม่ทราบเรื่องก็จะ
ชหน้าเฮอวเป็นคนชดาต

หอดอดฮือทำตาชุ่นแต่ไม่กล้าว่าอะไร เพราะ
หอดอดฮือเป็นทหารอยู่กับตัวเอง ไม่มีช้อจะเถียง
คำที่ว่าชดาตนั้นได้

“มีอะไรอีกก็เด่าไป สงสัยอะไรก็ว่าไป”

แคมป์เบ็ด “คนก่อนที่เดินไฟจนวิวาททำกัน

ชนนน เฮอวกับเมตคาฟไปกินข้าวที่บ้านบารอน
สะเตอเมอร์ ชงเป็นชุตบางทีโตเทาจะรูจกอยู่
แล้ว”

หอดอดฮือมกรยาดตั้งชนเด็กน้อย แต่ไม่พูด
ว่าอะไร เป็นแต่จองค์แดคอยฟังแคมป์เบ็ดอธิบาย
บายต่อไป

แคมป์เบ็ด “ในการสืบสวนเรื่องดวดในหมู

น.ม.ส.

นายทหารตามบัญชาไตเท่านั้น เกิด่ากรรมดั่ง
ไตความว่าเมื่อตรวจคราวก่อน ซึ่งเมื่ตคาฟฆ่า
นายร้อยโทวิเวียนตายนั้น ก่อนวันวิวาทเมื่ตคาฟ
กับวิเวียนนักไตไปกินข้าวที่บ้านสะเคอเมอร์เซ่นน
เหมือนกัน”

หุดอดฮิดกต่างำอทานออกมากำหนึ่ง แดข้อ
ที่โกรธแค้นเบ็ดอยู่หนตมหมด เพราะเข้าใจ
ไตตามคำที่แค้นเบ็ดต่างำว่าคงจะมีข้อความดำ-
คัญเกี่ยวกับการตรวจเห็น แต่หุดอดฮิดก็ไม่
พูดว่าอะไร เป็นแต่หงตวตรงชน มือจับแขนเก้
อไวแน่น ตาจองตแค้นเบ็ด

แค้นเบ็ดอธิบายต่อไปว่า “เกิด่ากรรม
ทราบความดงนี้ จึงมาคิดเห็นว่าการตรวจ ๒ ครั้งน
คงจะมีติดต่อกัน เพราะเมื่ตคาฟกับดีโวซผู้เป็น

เรื่องสืบทอด

พิเชษฐคราวัน ได้ตัวกับพวกนายทหารด้วยกัน
มาหลายครั้ง ในเร็วๆ นี้ เมื่อกาฬเป็นคว้าง ตี-
โวกเป็นคว้าง ส่วนเรื่องดินเนอร์ที่บ้านสะเตอ
เมอร์นิน เกิดการระดมสอบถามเชอวได้ความว่า
สะเตอเมอร์กับพวกที่อยู่ด้วยกันนั้น ช่วยกันเกลย
กต้อมเชอวจะให้เขาเป็นพวก ทศตการจะยกดยุก-
ออฟคัมเบอร์แลนด์ จนเป็นพระเจ้าแผ่นดินประเทศ
นี้ต่อไป”

หลุดยึดตฤทตง จนจากเกา ออกถ่าว คำ อุทาน
ออกมากำหนิง ดูท่าทางเหมือนอยากจะใช้คำ
สับถที่แรงที่สุด แต่สกกใจไว้ได้ เป็นแต่เดิน
กตบไปกตบมากระดับกระด่ำยอยู่สักครู่หนิง จึง
มาหยุดยืนตรงหน้าแคมป์เบ็ด ถามว่า “แต่ท่าน
เข้าใจว่ากระไร ความเกลยกต้อมในตอนกตาง

น. ม. ส.

คนนั้นเกี่ยวกับการควอดอย่างไร”

แคมป์เบ็ต “เกด้ากระผมเข้าใจว่ามีนายทหาร
เป็นอันมาก รวบรวมกันจะคิดการยกดยุกออฟ
คัมเบอร์แดนตชนเป็นพระเจ้าแผ่นดิน นายทหาร
คนไหนทราบความแต่ยังไม่เข้าด้วย คนพวกนั้น
เห็นจะเป็นผู้ก่อเหตุให้เขาเดี่ยวการ ก็แกดงพาดฆ่า
เดี่ยว แต่เป็นตงหมาตายคน”

हतोक्षित चमवदकवताखुन दिनकरसंबकरे
दायिपुमाबुनवा “पोदिककुक आयरेण
पोदिककनताहितहारबकदेयिपुहमद ओरिजेर्राय
हेमोननैमै” यिनुणुयुदुदुकरु हुणुणुदेवुदेणुदुवु
पुगुदुबुमा हेदुयुवुमाहुदुपुदुकुबुकैमुपुबैदुवु
“नैने मीदुकेरुकैमुपुबैदु रेणुणुपोदुदुिकुनैनु
केयुवुखुणुदुवु नैयुखुणुहैकुणुमादुगुपुदुणुहुदुणु

เรื่องสปรราชสมบัติ

ในทางนั้น เห็นมากแล้ว ไม่เป็นเรื่องทงหน
คุดยุ กอออฟเว็ดตงตนเกิด เมื่อชนะศึกวอเคอรตุ
มาใหม่ๆ คนรักทงบานทงเมือง ภายหลังไปทำ
ยุ่งกับไปตติค เคียวนเป็นอย่างไรบ้าง ทหารมี
ชุระจะรบ ไม่มีชุระในการปกครอง เจ้าแผ่นดิน
จะเป็นคิงหรือควันกันนอกหน้าททหาร เมื่อมงาน
มากทำเท่านั้นเป็นอนันต์เรื่อง”

หลุดอียดพูดเท่านั้น แลวกเดินกดับไป กดับมา
กระดับกระด่ายอยู่อย่างเก่าบ่นว่า “แต่จะปลดอย
ให้นายทหารยิงกันตายรำไปเช่นนี้ไม่ได้ จะต้อง
บ้องกันชอน ไหน กับต้นคนชออะไร เม็ด
คาพหรือ จะต้องให้ออกจากตำแหน่ง เอาไว้ไม่
ได้ จะต้องออกคำสั่งห้ามไม่ให้ทหารดวดกัน ใคร
ไม่ฟังคำสั่งเกิดความ”

น.ม.ส.

แคมป์เบตหงฟังแด้วก็เดี่ยใจ ด้วยในชั้นตน
มีหวังอยู่ว่า หตอดฮิตจะจัดการปราบความคิด
ซบถที่นำไปเสนอ แต่มาบัดนี้เมื่อหตอดฮิตพูด
เช่นนนเดี่ยแด้ว ก็เบื่อนอนต้นหวัง ตกตงว่าจะ
ต้องทำการโดยกำลังตัวเองที่ จะต้องบองกันไม่ให้
สะเคอเมอรคตการดำเรัจ แดเพื่อนที่ไวใจได้
เบินผู้ช่วยกันคิดแต่ทำนน บदनถูกอาวูรนอนเจ็บ
หนักเดี่ยแด้ว อาจถึงแกชวตกก็ได้

หตอดฮิต เมื่อ ได้พูด กับแคมป์เบตมาเพียง น
แด้ว ก็เบื่อนอนหมดเรื่องจึงกาซบแคมป์เบตว่า
“ความเรองนทานต้องไม่พูดให้ใครทราบต่อไป”

แคมป์เบตตอบว่า “เรื่องดีบเหตุการดวด
ซงใดเทามคำสั่งให้ทำนน เกต่ากรรมจะไม่พูด
ให้ใครทราบต่อไป แต่ความอกรเรองหนงทกราบ

เรื่องสปรราชสมบัติ

เรียนนน เกต่ากระผมขอประทานอนุญาตถ้อว่า
เกต่ากระผมจะทำอะไรทำได้ เพื่อบ้องกันอัน
ตรายที่อาจเกิดมีชนแก่เจ้าหญิงผู้จะ ได้ด้วยราช
สมบัติคือไป”

แคมป์เบ็ดพุดเทานนแตวกกมคัรชะค่านับดาผู้
บัญชาการออกจากห้อง รับไปยงทชงเฮอว่นอน
เจ็บอยู่

ฝ่ายเฮอวี่ เมื่อถูกกระสุนปืนตมตงตั้งทกถ้าว
มาในตอนก่อนแต้ว แคมป์เบ็ดจัดการห้ามพา
ตัวกดับไปนอนไว้ ในที่นอน ให้ห่มอประกอบยาให้
กินตามตมควร เฮอว่นอนนึ่งในที่นอนไม่รู้ตัก
ตมปลุกต้อยกึ่ง ๒๔ ชั่วโมง จึงกดับได้ตติ ตมตา
ชนคู้ไม่เห็นใคร เข้าใจว่านอนอยู่คนเดียวกนึ่งเฉย

น.ม.ส.

อยู่ ตักครุหนึ่งไต่ขึ้นเตียงตายผู้หญิงอยู่ข้างโต๊ะ
ก็หันศีรษะไปค เห็นหญิงสาวคนหนึ่งแต่งตัว
ด้วยเครื่องตายนหินหงตั้ง มือคนอะไรในถ้วยแก้ว

แต่ทำอะไรอยู่บนโต๊ะ

เธอვნอนนั่งดูอยู่ประมาณ ๕ นาที ความ
คิดยังไม่แต่มมีอาการเหมือนฝัน ภายหลังค่อย
เข้าใจการจึงคิดขึ้นมาได้ว่า ถ้าไถถามจะรู้ได้
อย่างไร

พอเธอว่างามออกไป หญิงสาวคนนั้นก็หันไป
หาโบกมือห้ามว่า “หนึ่ง หนึ่ง เธอต้องนอนนั่ง
อย่าพูดว่าอะไรเลย”

เธอว่าในทันใดนั้นรู้สึก ความ ปดม ใจ แต้นไป
ทวดตัว ผุดผุกขณนางอยู่ในที่นอนพูดออกมาคำ
เดียวว่า “แฟน”

เรื่องสืบราชสมบัติ

หญิงดาวฉนน คอ เดด แพนนี่เกรวิต เมื่อ
เห็นเฮอวตกชนงตงนกกวงเข้าไปข้างทนอน ร้อง
ให้ครงหนงหวเราะครงหนง จบศัระษะเฮอวค้อยๆ
วางตงทหมอน ค่างคนค่างนงตกนอย์ ดักตอง
ดำมหนาท เฮอวจิงถามว่า “ทำไมหต่อนถราบ”

แพนนี่ “เวदानเขออย่าเพอถาม เพราะเขอ
ยังมีอาการมาก หมอห้ามกำขับนั้กว่าไม่ให้เขอ
พูดสักคำเดียว เขอตองนงอยุจนค้อยยังชวเดี่ย
ก่อน ”

เฮอวี่ “เฮาเกิดนั้ไม่พูด จะนอนนั้ฟังหต่อน
พูด ขอให้หต่อนเต่าไปให้คตอดเกิด ”

แพนนี่ไม่แน่ใจว่าถ้าเต่าเรื่องให้ฟังจะผิดคำตั้ง
หมอหรือไม่ แต่เมื่อเห็นเฮอวี่อยากทราบเรื่อง
เต็มที แดตงเห็นนอนทำคาน่าตงตารเช่นนจนจเป็น

น.ม.ส.

อันตกตงเต่าให้ฟัง

“ถ้าอย่างนั้นเธอหนอหนึ่ง ๆ เกิด ฉันจะเต่าให้
ฟังคอเมือวานนี้ เมเยอร์แคมป์เบ็ดเพื่อนของเธอ
ไปหาฉันทวง เต่าความให้ฟังจนตอด ฉันตกใจ
เต็มที เกือบจะคตงอยู่กับที่ อย่า อย่า อย่าทำ
กระตูกกระตัก เธอจะเขมมาจับมือฉันไป
ทำไม

“มิดเตอร์แคมป์เบ็ดเต่าให้ฉันฟังว่า คน
พวกนั้นพยายามจะฆ่าเธอ เพราะเหตุที่เราไปได้
ยื่นความที่บารอนสะเตอเมอร์พูดในห้องโหรนคืนวัน
นั้น เมื่อมิดเตอร์แคมป์เบ็ดเต่าให้ฉันฟังตงนั้นแล้ว
ฉันก็กตบเต่าให้ฟังหมดว่าใน ห้องโหรนคืน วันนั้น
สะเตอเมอร์พูดว่ากระไรบ้าง

“เธอจะมาว่าฉันผิดสัญญา กับบารอนสะเตอ —

เรื่องสืบบราชสมบัติ

เมอร์ไม่ได้ เพราะเธอเป็นผู้ให้สัญญา ฉันไม่ได้เป็นผู้สัญญา แต่ถึงฉันเป็นผู้สัญญาฉันก็งบบอกอยู่นั่นเอง เพราะเขาทำเธอก่อน”

เฮอวี่ฉันก็รั้งจะไม่ตอบว่าอะไร

แฟนนี่เด้าต้อไปว่า “เมื่อมีดีเคอร์แคมป์เบ็ดตากดับไปแล้ว ฉันก็ไปเฝ้าปรีนเซ็ดทุดทความให้ทรงทราบตลอด ปรีนเซ็ดทรงพระกรุณาที่สดฉันขอ ปรธาณ อนุญาต มา พยาบาทเธอ กตาง วันทุก ๆ วัน ปรีนเซ็ดปรธาณอนุญาต ฉันก็มาฉนเป็นครงทต่อง”

เฮอวี่ “ก็มารดาหต่อนว่าอะไรเด้า”

แฟนนี่ทำหน้าไม่สบายตอบว่า “คตงบิตไม่ให้ทราบ ปรีนเซ็ดทรงสัญญาว่าจะไม่รับตั้งให้ใครทราบเป็นอนชาด ที่ฉนมานกยมเส็ดฉาจาก

น.ม.ส.

คนไข้ผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ในวัง ใช้หมวกใหญ่มี
ผ้าหนาบังหน้า คนจำไม่ได้ เต็ดดี ถัดนั้นฉันไม่
มาพยาบาลเธอฉันก็คงคิด ด้วยเข้าใจว่าเธอคง
อยู่คนเดียว หรืออย่างตลกที่สุดก็มายายแก้อยู่ด้วยสัก
คนหนึ่ง ”

เธอพยายามจะเออมมือไปจับมือผู้พยาบาล
แต่แฟนห้ามไว้แต่ถอยหลังหนีออกไปเสีย เค้า
คือไปว่า “ปรีนเซ็ดรับตั้งให้ฉันพูดแต่ถึงเธอ
แต่เมื่อฉันกลับไป เมื่อวานนี้ รับตั้งถาม ว่าเธอเป็น
อย่างไรบ้าง แต่รับตั้งว่าเมื่อเธอหายจะไปไหน
ไปได้ ให้ฉันพาเธอไปเผ้าถวายตัวให้ทรงรู้จัก
จะได้ทรงชอบใจเธอ ”

เมื่อเธอได้ยินดังนั้น ก็ตง ตกขนงใน ทนอน
บอกว่า “อีกต้องตามวงักหาย นี้แน่ะแฟนนี้ หา

เรื่องสี่ราชสมบัติ

อะไรมาให้ฉันกินบ้างไม่ได้หรือ”

แฟนนี่ตกใจเต็มที ด้วยกลัวอาการจะกำเริบ
ตอบว่า “ไม่ได้ ไม่ได้ เธอยังกินอะไรไม่ได้
ด้วยหมอบว่าไว้ว่าอาการเธอมาก ต้องนอนนิ่งๆ อยู่
อย่างเดียว จนชั้นจะพูดก็ไม่ได้กลัวว่าหมอบจะอนุ
ญาต นี่แน่ะกินยาเดี่ยวที่เกิด ฉันควรจะให้เธอกิน
ตามชัวโมงมาแล้ว แต่ดูเธอนอนหลับสนิทดี ฉัน
จึงไม่ปลุก”

แฟนนี่พูดดังนั้นแล้ว ก็หยิบถ้วยยา มาจากโต๊ะ
เป็นยาที่ตีแตกดินน่าจะทำให้อาเจียน เธอจ้วบ
ถ้วยไปดมแล้วกดับวางเดี่ยว ตอบว่า “ยาอะไร
อย่างนั้นฉันไม่ยอมกิน ฉันไม่ค่อยมีกำลังก็จริง
แต่ไม่ได้เจ็บถึงแก่จะต้องกินยาเช่นนั้น”

แฟนนี่ “ไม่ได้ เธอต้องกินเดี่ยว ด้วยหมอบ

น.ม.ส.

ตั้งไว้ ก็น่าจะเกิดให้ฉันตั้งใจ”

เธอยังไม่ทันจะว่าอะไร พอมันผู้เกาะประตู
แล้วแคมป์เบ็ดเบ็ดประตูเข้าไป มีชายผู้ใหญ่ทำ
ทางอย่างผู้บรรดาศักดิ์ เดินตามเข้าไปด้วยอีก
คนหนึ่ง ท่านผู้นั้นเมื่อเข้าไปในห้องก็เดินเข้าไป
ใกล้ที่นอน แคมป์เบ็ดบอกกับแฟนว่า “ฉัน
กลับมาจากออฟฟิศผู้บัญชาการพบ เซอร์แฮชต์เด
คูปเปอร์เขาที่บนได เซอร์แฮชต์เดคูปเปอร์
จะช่วยตรวจมิกซ์เตอร์เฮ่อวี่”

เซอร์แฮชต์เดคูปเปอร์ผู้นั้น เป็นแพทย์ใหญ่
มีชื่อเสียงอยู่ในเวดานน เมื่อแฟนได้ยินชอกม
ความยินดี พูดว่าเป็นความกรุณาอย่างยิ่ง
เซอร์แฮชต์เด “ไม่ใช่ ฉันไม่ได้มาเอง ที่
จริงมีท่านผู้บรรดาศักดิ์ใหญ่ผู้หนึ่ง รับผิดชอบ

เรื่องสืบทอด

ช่วยมาตุว่าเป็นอย่างไรบ้าง เมื่อจะช่วยให้จะได้
ช่วย ”

เมื่อได้ยั้งคั้งนั้น คนทั้งสามเข้าใจได้ว่า ผู้
บรรดาศักดิ์ใหญ่หนคอปรินเซ่ดวิกคออเรีย พวกนี้
รู้จักพระคุณที่เอาเป็นพระชุระ เช่นนี้

เซอร์แอสต์เตเดินเขาไปข้างที่นอน ถามเฮ่อ
ว่า “อย่างไร เป็นอย่างไรบ้าง ดูท่าทางท่าน
ไม่เป็นคนที่จะตายเลย หมอไหนรักษาเขาเห็น
อาการอย่างไรจึงว่าจะตาย”

แคมป์เบตบอกชื่อหมอที่รักษา คือหมอคนที่
เม็คคาฟ กับดีโวซ์พาไปในเวลาดวดที่ทุ่งแบคเคอร์
ช้วนก่อน

เฮ่อ “ผมไม่รู้ดีกอย่างคนที่จะตายเลย แต่
เหตุไรไม่ทราบหมอจึงทำให้ตกใจกันหมด ตั้งว่า

น.ม.ส.

ผมจะต้องนอนหนึ่งอยู่กับที่ ก็นอนอะไรก็ได้ ให้กิน
ยาชนิด ๆ เป็นกองสองกอง” เชื้อวัวพูดตงนนแล้ว
ก็ช่วยยยาทวางอยน

เซอร์แอสคเดหียบถวยยานนชนิดมต ทำคว
ชมวดแล้วถามว่า “นกินเข้าไปบ้างแล้วหรือยัง”

แฟน “กินครึ่งเดียว เมื่อยังไม่ได้สติ ที่
หลังให้กินอีกก็ไม่ยอมกิน”

เซอร์แอสคเดถอยเดินไปที่เคาไฟ แล้วเท
ยานนเต็มหมตทงถวย หันไปตั้งแฟนว่า ยาน
อย่าให้กินเข้าไปอีก อย่าให้กินยาอะไรหมด
นอกจากที่ฉันสั่งให้กิน ไหน ตรวจดูแปดสักที่
ถูกถูกบั้นทางไหน”

แคมป์เบ็ด “ถูกไตแซนข้างขวา ถูกบั้นหาย
ไปไหนยังหาไม่พบ เกรงว่าจะเข้าไปติดนัก ถ้า

เรื่องสบรมราชสมบัติ

เขาออกจะไม่ได้”

เซอร์แฮซัดได้ตรวจดูแล้วพูดว่า “ประหลาดจริง ๆ ดูไม่เหมือนกับมีลูกบนคิติดอยู่ในตัวเลย (เห็นไปพูดกับแฟนนี่) เขิญออกไปอยู่ในห้องโน้นเสีย ตักครุหนงเกิด”

เมื่อแฟนออกจากห้องไปแล้ว เซอร์แฮซัดเด็กปดตมาแต่เดื่อเฮื่อวออกตรวจดูแผลด ยิงตรวจกยงประหลาดใจหนักชน ตักครุหนงกยมแผลดจับตัวเฮื่อวพิถก ซให้แคมป์เบ็ดดูว่า “เห็นไหมคะ ถูกข้างขวาแผลดข้างขวาก็มี เหตุไรจึงมีแผลดข้างซ้ายด้วย ที่จริงลูกบนไม่ได้เข้าไปอยู่ในตัวเพื่อนของเราคนนเดย ท่านคูกเกิดคงจะเห็นได้ว่าลูกบนถูกข้างขวาตรงน กระทบกระตุกไม่เข้ากเดยเดินรอบตัวในระหว่างหนังกกับกระตุก ไปออก

น.ม.ส.

ข้างซ้ายตรงแผดทเขยวอยุน

(ในเวदानนตูกบ่นประจุทางปากกระบอก หา
แรงแตกมมพษอย่างตูกบ่นเดยวณไม้)

ฝ่ายเฮอวเมอไต ยน ดงนกกผลต ตูกชนงทหนท
หน้าตายมย่องพูดว่า “ ถาอย่างนนผมไม้เจ็บบ้วย
อะไร กินบ้างไดหรือยัง ไม้ได้กินอะไรมาแต่
วานนแดง ”

เซอร์แอชตเดหัวเราะแดงตอบว่า “ กินอะไร
กกินเข้าไป แต่ในชนันตอย่าเพอกินให้มากนั้
เพราะมีไซ้อยู่บ้าง แต่กเกอบ จะเบ้นปรกค้อย
แดง ”

เซอร์ แอชต เด พยก เรียก แคมป์เบ็ด เดีนห่าง
เคียงนอนออกไปแดงว่า “ ฉนก็ไมพอใจที่จะติ
เคียนหมอด้วยกัน แต่ไซร้ายนหมอทำไมเบ้นท

เรื่องสภาราชสมบัติ

ชอบใจฉันเลย ครวจก็ดูจะครวจอย่างหยาบ ๆ ที่
ให้กินก็ไม่ไช่ยาที่ควรจะกิน ดูอะไร ๆ ตรงกัน
ข้ามเสียทุกอย่าง ดูบ่ต้อยให้ผู้พยามาบาดดูแดกฉันไป
เองไม่ได้ ฉันจะตั้งยาให้ชานานหนึ่งค้อยาควิน
เท่านั้นเอง อีกวันสองวันก็หายเป็นปกติไปไหน
ไปได้ ”

แคมป์เบ็ดเมื่อได้ยินดังนั้นก็ให้คิดเฉดด้วยใจจน
มา ด้วยหมอกอกคนหนึ่งนบนหมอกซงดีโวซกบ
เม็ตคาฟพามาฉนวนน บนทนาดังดัยยงนิก

ฝ่ายเซอร์แอสตเด คูปเปอร เมื่อเขียนคำสั่ง ยา
ให้แล้วก็ตาไป อีกประมาณครึ่งชั่วโมงหมอกคน
เก่ามาถึงพบเฮอวี่ กาดังนงกิน อาหาร อยู่ในที่ นอน
จะคุดคานโตเถียงว่าอาการยังมากก็ไม่ได้ เมื่อ
เฮอวี่บอกว่ายหายแล้วไม่ต้องรักษาต่อไป แดเมื่อ

น.ม.ส.

แคมป์เบ็ดตั้งเงินค่าธรรมเนียมนำให้แล้ว หมอกก็ดา
กดับไป

เฮ้อวี่ “ ทั่นถึงคราวเราบ้างแล้ว สะเคอเมอร์
แดบรัชทำเราได้เพียงนี้ ถึงคราวเราทำบ้างให้
ระวังตัวเถิด.

ตอนที่ ๑๐

ไฟแลกรพนั้น

อีกสองสามวันเฮอวี่ หายเป็นปรกติ ไปไหนไป
ได้ ดูเหมือนไม่ได้เจ็บป่วยอะไรเลย ทำให้สะ-
เตอเมอร์แตรบริษัทเป็นที่รอนใจยิ่งนัก ไซ้แต่เท่า
นั้น เมื่คคาฟผู้ซึ่งนอนเจ็บอยู่นั้น ได้รับคำสั่งจาก
เดซานการฝ่ายทหาร ดำเนินคำสั่งของผู้บัญชา
การว่า เมื่อมีคเคอร์เม็คคาฟเห็นเพื่อนนายทหาร
ด้วยกันเป็นคนที่ไม่ถูกอชยาศัย ถึงกับต้องยิงด้วย

น.ม.ส.

ถึงด้อมคนในระหว่าง ๒ ปีเช่นนั้น ผู้บัญชาการ
เห็นว่ามิสเตอร์ เม็ตคาฟควรขาย คอมมิชชั่น ออก
จากกรมทหารไปแล้ว ให้มิสเตอร์เม็ตคาฟรีบ
ทำเช่นนั้นโดยเร็ว

ฝ่ายสะเคอเมอร์นั้น ได้เชิญตัวดีไวซ์กับหุดอด
อ็อดไปปรึกษาการที่บ้านหลายครั้ง ในไม่ช้าก็วัน
ก็เป็นที่เห็นได้ว่า อ็อดกับเฮอวล์สนิทสนมกันจน
มาก มักจะกินด้วยกัน ไปไหนไปด้วยกัน เดิน
ไฟด้วยกัน ดูเป็นที่น่าประหลาดแก่ผู้ที่รู้ความใน
แคมป์เบ็ดกับเฮอวล์ก็ไม่ได้พบกันหลายวัน แต่
แคมป์เบ็ดชายตาอยู่เด่มอ ไม่เข้าใจว่า เฮอวล์
กับอ็อดเกิดสนิทสนมกันจนด้วยเหตุไร

วันหนึ่งแคมป์เบ็ดพบเฮอวล์อยู่คนเดียว ตั้งใจ
จะถามความซอจนจึงพูดว่า “ฉันไม่ได้พบท่าน

เรื่องสี่บราชสมบัติ

หลวงมณี บอกจากที่พบในหมู่คนอื่น ๆ

เชอจี่ "นั่นซี เราไม่เคยขอได้พบกันเคย ฉันท
ใจก็ไม่หนักที่แทบทุกแห่ง เมื่อขึ้นไปทีเครมอด ที่
ตรงแคงตงามมาก ในสวนจุดไฟเค็มไปทั้งนั้น"

แคมป์เบ็ดจั้งตุตาเชอจี่ ด้วยไม่เข้าใจว่า
เชอจี่ใดจึงกลบเป็นไปเช่นนั้น สักครู่จึงถามว่า "อ้อเด
ไปค้อยหรือเปล่า"

เชอจี่ "เขาก็ไปในการนั้นด้วยเหมือนกัน"

แคมป์เบ็ด "หมุ่นท่านกับอ้อเดดูชอบพอกันมาก
ไปไหนไปด้วยกันไม่ใช่หรือ"

เชอจี่ "ก็ไปด้วยกันบ่อย ๆ หมุ่นดูพบบันมาก"

แคมป์เบ็ด "ท่านชอบคน ๆ นั้นหรือ"

เชอจี่ "จะว่าชอบก็ไม่เชิง เขาก็เป็นคนดีพอ

เฮฮาไปด้วยกันได้ถ้าเขาไม่เมา"

น.ม.ส.

แคมป์เบ็ต “นี่แน่ะ เสด็จ นี่เรามาพูดเดียงไป
เดียงมากันทำไม ทำไมเราไม่พูดกันตรง ๆ ท่าน
ทำสนิทกับอ๋อเตเพื่อประโยชน์อย่างไร”

เฮอวี่พูดเบียดย่นเดียงตอบว่า “เพื่อประโยชน์
ที่จะ ทราบว่า เขามา ทำสนิท กับฉัน เพราะประสงค์
อะไร”

แคมป์เบ็ต เมื่อใด ยินดงนน ก็คิดประ หดาดใจ
ด้วยไม่ได้ คิดว่าเฮอวี่จะเฉียบแหลมถึงเพียงนั้น

แคมป์เบ็ต “แต่การที่ต่างคนต่างต่อกันเช่น
นี้ ไม่อาจจะเป็นอันตรายแก่ท่านได้หรือ”

เฮอวี่ “ก็อาจเป็นได้ แต่ฉันตั้งใจแต่ว่าจะ
ดัดให้ได้อะไร ด้วยปรีณเซ่ตวิกตอเรียรบตั้งไว้
ว่าให้ฉันไปเฝ้า ฉันตั้งใจว่า ถ้ายังดัดไม่ได้ความ
แน่ ยังไม่มีอะไรไปทูตก็ยังไม่ไปเฝ้า เพราะ

เรื่องสืปราชสมบัติ

ฉันทนจะตองสืบพิงความคิดสะเศอเมอริให้ทราบแน
ให้ได้ อี้เตเป็นคนชอบกินเหต่า เมื่อไรเมอจะต่อ
ให้พูดให้ได้”

แคมป์เบตสันคัษะซา ๆ แล้วว่า “หวังใจว่า
ท่านจะทำสำเร็จ แต่ท่านจะตองคิดให้ตกเศย
ก่อนว่าอี้เตพากเพียรจะทำอะไรต่อท่าน เขาเป็น
เพียงคน ที่พวกโน้นให้มาตามรอยดูว่า ท่านจะเดิน
ทำไรอย่างนั้นหรือ หรือเขาจะคิดการอย่างไร”

เฮอวี “ฉันทนเข้าใจว่า อี้เตไม่ใช่คนดำหรับ
ตอดแนม ถึงซักยังมีคนอื่น ๆ อีกหลายคน ด้วย
หมูนฉันทนสังเกตได้ว่า มีผู้ตกตรอย ตามฉันทน อยู่
เศมอ ๆ ส่วนอี้เตนั้นเขาจะคิดเดินทำไรยังไม่ทราบ
แต่ถึงจะมาทำไรก็ไปท่านน”

แคมป์เบต “คันทนท่านจะไปทำงานฉตองวอร์

น.ม.ส.

เคอร์ตุหรือไม่ว

เฮอวี่ “ไม่วไป ที่จริงฉันเข้าใจว่างคไปแต่วไม่ว
ไซ่วหรือ”

แคมป์เบ็ด “แต่แรกก็ว่ากันว่าจะงค ดยู่ กออพ
เว็ดถึงคั้นเขียนหนังสือไปถวายพระเจ้าแผ่นดินว่าบิ
นจะงคด้วยเป็นเวดาทรงพระประชวร มรับตั้งคอบ
มาว่าให้ม้งานตามเคยเกิด พระอาการประชวร
ตามชาวททราบมาจากวงจวนค เซอรวาคค้อยยงชว
เซา”

เฮอวี่ “งานคนนวนหรือ”

แคมป์เบ็ด “แน่ตะช วนนวนท ๓๘ มิถุนายน
ท่านจำไม่วได้หรือ”

เฮอวี่ “ถูกตะ แต่ว่าฉันไปไม่วได้ ด้วยได้
สัญญาไว้กับอเตอว่าจะกินข้าวเย็นด้วยกัน แต่ว

๕ ๔
เรื่องสบราชสมบัติ

จะเดินไฟคว่ค่อคว่”

แคมป์เบ็ต “ระวังควให้คั้นะ เตคคี่ ขอให้
ระวัง ควเมื่อเดินไฟ คั้นวานซันมีผลอย่างไรอย่าลืม
เดี่ย”

เฮอวี่ “ซอหนไม่เป็นไร เพราะอี่เตไม่ใช้คน
ซนคี่จะกต่าสู้กับใครควค่อคว แต่ถั่งจะทำควด
คั้นก็ไมยอมควดกับเขา เมื่อวานนเองเขากับคั้น
เดินไฟกัน เขาเดี่ยเรามาก เราจะไม่เดิน
กับเขาอื่กคี่ควอะไรอยู่”

แคมป์เบ็ตไม่คอบว่าควไร เป็นแต่เดินแยก
ทางกับเฮอวี่ไป ในใจให้คั้นกหวั่นๆ ด้วยเข้าใจ
ว่ามีกตอะไรอื่กแต่ถ ถ้าเฮอวี่ไม่ ระวังควให้ค
จะเดี่ยทอื่กคี่ควหนึ่งเป็นแน่ ถ่วงเฮอวี่นเมื่อแยก
จากแคมป์เบ็ตไปแล้ว ก็เตยไปห้อยอื่เตซอื่มเวตา

น.ม.ส.

กันออกครึ่งหนึ่ง ครั้นได้กำหนด ๒ ทุ่มคนทั้งสอง
ก็ไปพบกันที่สโมสรปรักเกิดสดตามนัด แลวกินข้าว
ด้วยกัน ดูอาการเหมือนเป็นเพื่อนกันอย่างสนิท
ที่สุด แต่คนนวนหนึ่งเกิด ดูอึดอัดมึนตรา น้อยกว่า
ธรรมดา แสดงอาการว่าอยากจะกินข้าวให้แฉะๆ
ไปเสีย จะได้ตั้งมือเดินไฟ

เชอวีเห็นอึดอัดของการจะรีบไปห้องเดินไฟนั้นก็
ท้วงว่า “นี่จะรีบร้อนอะไรนักหนา เวตามีทั้งคน
เงินที่ท่านเดี่ยมานนถาท่าน จะกดขี่ ไต่ก็มีเวตาที่จะ
ได้ถมไป”

อึด “ก็กินข้าวเสร็จแล้วเราจะนั่งคอยอะไรอยู่
อีกเต่า”

เชอวีเห็นตลกในการที่จะหวังอึดไว้ ตอบว่า
“ข้อที่ ๑ เหล่าปอด ในขบวนการยังเหลือ อยู่อก ถ้วย

เรื่องสภาราชสมบัติ

หนึ่ง ควรจะกินเสียให้หมดก่อน”

อืด “ยังเหลืออีกเรียกคนใช้มายกตามไปห้อง
โหนดแก้วกัน จะเรียกมาเติมอีกขวดหนึ่งก็ตาม
ใจ จะมานั่งเบียดอยู่ในห้องนี้ไม่เข้าเรื่อง” พด
เทานนแดงกุดกชนจากโต๊ะ เชื้อหัวเราะแดงก็
ตักขึ้นเดินตามกันออกจากห้องกินข้าว ไปเข้าห้อง
เด่นไฟ เตือกโต๊ะฯ หนึ่งที่ตั้งอยู่ใกล้เตาไฟ ต่าง
คนๆ นั่งตงแถวเรียกคนใช้ ให้เอาไฟมาให้ ดักครู
หนึ่งกตงมือเด่นไฟชนิดที่เรียกเอคาร์เต

ฝ่ายเชื้อวณนเมืออืดว่าให้เรียกเหต่า อีกขวด
หนึ่งกเห็นด้วย เรียกมาแดงคิมเคิมเข้าไปมาก
หนอย ทงคนวณนนเป็นเวตาไซคไม้ดี พอดตงมือ
เด่นกตงมือเดี่ยว ไม่ซำก “ยอ” แต่มอการกระดับ
กระด่ายยงกว่าอืด ด้วยอืดนพอดตงมือชนะก

ใจเย็น

เฮ่อวี่ “คนนอูบาทวี่ใหญ่ เด่นมายังไม่เคย
อย่างนเดย เห็นจะเดี่ยตตอดคนเป็นแน่”

อี่เต “อย่างหนักเด่นกั๋นให้มากชนเถอะ โชค
ของท่านคงเป็ดียนโนไม่ช้า เด่นกั๋น ๕ เท้าเขา
ใหม่”

เฮ่อวี่ตอบว่าตกตง แด้วเด่นกั๋นไปอ้อกพักหนึ่ง
จนเฮ่อวี่เงินหมดตัวโนประมาณชั่วโมงหนึ่ง

เฮ่อวี่ “เงินหมดแด้ว ไม่มีเหต้อตักเพนนี
เดี่ยว”

อี่เต “เซ่น. โอ. โอ. ยู. เป็นตักกั๋นไว่ก่อนกั๋
ได้เหมือนกั๋น จะเต็กทำไมแต่บ้านนี้ ยังหัวค้ำ
นั้”

เฮ่อวี่ตกตงกั๋เด่นต่อไปอ้อก เมื่อเดี่ยเท้าไรกั๋

เรื่องสี่ราชสมบัติ

เขียนชื่อบอก ราคาเงินที่ ติดให้ ชัด แทนเงิน สดเป็น
คราว ๆ เมื่อแรกเดิน ๆ กันเกมละ ๕ กน (กนหนึ่ง
๒๑ ชดถึง หรือปอนด์ ๑ กับชดถึง ๑) เวลานเดิน
กันเกมละ ๑๐ กน เชื้อดวงเดี่ยอย้อย่างเดิม แต่
เป็นเวลา "ยว" ก็เดินไปออกพักหนึ่ง ชัดพูดชน
ว่า "เดินกันเกมละ ๒๐ กนก็เอา เมื่อโชคท่านกลับ
จะได้หมดหน้าเร็ว ๆ"

เชื้อดวงนกออยู่สักครู่หนึ่ง ทราบว่าไม่ควร
เดินสูงถึงเช่นนั้น แต่เงินสดที่เดินไปก็มาก โอ.โอ.
ย. ก็มาก ความที่คองการจะได้เงินกลับคืนนแรง
กว่าปัญญา เป็นอันคองเดินกันเกมละ ๒๐ กน
ต่อไป

ในเวดานมีคนเข้ามาใน ห้องเดินไฟ แล้วหาย
คน เมื่อเห็นเชื้อดวงกับชัดเดินกันเงินกองใหญ่เช่น

น.ม.ส.

นน ก็พากันมายืนตอมดู คนหนึ่งเป็นนายทหาร
ชื่อบัวเซียเป็นผู้ที่เชื่อวรวุจกห่าง ๆ ว่าอยู่ในกรม
ทหารตราทหารด บัวเซียผู้ นมายืน คอยหัดง
เชอว ดักครหนังสือกพดด้วยเดียงดงประกาศชนว
“ข้าพเจ้าจะถือหางมิดเคอวเชอว & กนในเกมหนาน
ใครจะพนันบ้าง”

พอบัวเซียพุดคกคากมคนทียนอยออกคนหนึ่งรับ
พนัน เมื่อเดินกันตอดเกมแล้ว เชอวแพ้ว บัวเซีย
กพดชนททว “ข้าพเจ้าจะชนเงินไปเป็น ๓๐ กน
สำหรับเกมหน้า ไหน ท่านหรือ เอา คกตง น
แน่มิดเคอวเชอว เมอกถาท่านไม่ยอมให้เป็ดชน
ไฟ่ท่านคงชนะเป็นแน่”

เชอวเดินเด็ยร่าไป แต่บัวเซียก็ไม่ทง คอย
ถือหางคราวตะมากบ้างน้อยบ้าง เมื่อเด็ยมาก

เรื่องสปรราชสมบัติ

เข้าไปแล้ว ก็มีกรรมสิทธิ์ที่จะแนะนำผู้เดินตาม
ธรรมเนียม ดักครู่หนึ่งจึงแนะนำว่า "เดินให้
สูงขึ้นไปอีกก็แล้วกัน ถ้าไม่เช่นนั้นก็ไม่มีความ
จะกลับได้"

อืด "เดินกันเกมตะ ๕๐ ก็เอา อย่างไร เฮอวี
สู้ใหม่"

เฮอวีเหตยวดูเห็นคนอยู่หลายคน จะว่าไม่สู้
ก็ให้หนักายทงเป็นเวลาดทคตงอยู่ด้วย จึงตอบ
ว่าคตง แล้วเดินกันเกมตะ ๕๐ ก็น้ต่อไป ใน
เกมแรกชนะครงหนึ่ง บิวเขียรองว่า "ฮูเร เห็น
ใหม่ตะ ดองอ๊กเถอะ" แต่ครั้นเล่นไปก็กลับเสีย
มากเข้าไปอีก ในที่สุดเมื่อเฮอวีตรวจดูจำนวน
เงินใน ไอ. โอ. ยู. ที่เซ็นไว้ เห็นมากน้ก็คก
ใจทงไฟตงกับไต่พูดว่า "เท่านี้ที่ เดินอ๊กไม่ไหว

น.ม.ส.

เงินมากหนักหนาแล้ว”

บัวเชย “จะเด็กเสียทำไม ขรรมดาเสียแต่
ก็ต้องกตัญญูได้ ท่านจะมาเด็กเสียกตาง ๆ อย่างนี้ไม่
ควร”

คนที่ดูอยู่นอกปากกันหนุน ให้เด่น ต่อไปอีก บ้าง
แนะนำให้หยุดบ้าง เธอหัวเห็ดยวไปดูบัวเชยยิ้มแล้ว
ถามว่า “ท่านแนะนำให้ฉันเด่นต่อไปจะให้ฉันเสีย
คอมมิชชั่นต้องออกจากกรมทหารหรือ”

อเตเตยยงตงหนักทาชนวนว่า “เด่นเอาคอมมิชชั่น
หนักเอา”

คนที่อยู่ในที่นั้นโดยมากพากันเห็นด้วย เพราะ
คำที่อเตเตยยงตงเป็นคำหนักตง ไม่มีใครทักท้วง
ว่าอะไร แต่พวกที่พูดว่าถูกแต่จนนมหายคน
ฝ่ายเธอนั้นเขาใจอยู่ว่า ถ้าเอา คอมมิชชั่นตงเป็น

เรื่องสืบราชสมบัติ

กองพันนั้น ถ้าเดี่ยกต้องออกจากตำแหน่งนาย
ทหาร แต่ถ้าไม่ยอมพินันเช่นนั้น เงินที่เป็น
หน่อเดอยตาม ไอ. โอ. ยู. นนั่มากเหลือเกิน ถ้า
ไม่มีใช้ก็จะต้องออกจากกรมทหารเหมือนกัน

อืดเตือนว่า "อย่างไร ตกดงหรือไม่ตกดง
ถ้าท่านชนะเอาเงินแถบ ไอ. โอ. ยู. เหล่านี้คนไป
ครึ่งหนึ่ง"

เฮอวี่ "ตกดง เด่นกัน ๓ เกม ใครชนะ ๒ ใน
๓ เป็นชนะ"

อืด "ตกดง"

คนทั้ง ๒ ก็ดงมือเด่นกันใหม่ เกมแรกเฮอวี่
ชนะง่าย ๆ ครั้นไปเกมที่ ๒ เฮอวี่ก่อนจะเป็นรองใน
ชนคน ด้วยในเที่ยวคนเมืออืดแจกไพ่แล้วเบ็ด
กิงชนควหนง เฮอวี่ไพ่ใหม่ไม่ชอบใจก็ขอเปลี่ยน

น.ม.ส.

อืดไม่ยอมให้เปิดยื่น ก็เดินกันไปจนไฟหมด
มือ อืดชนะ ๓ ใน ๕ เมื่อชนะครบ ๕ จึงเป็นชนะ
เกม ครั้นถึงคราวเสี้ยวแจกไฟ มืดอยู่ในมือตัว
๑ ครั้นไปตัว ๑ จึงเงยหน้าขมวดอืด ด้วยหมายว่า
อืดคงจะขอเปิดยื่นไฟ แต่อืดก็ไม่ขอ ลงมือทง
ทเดียว ในเที่ยวนี้เสี้ยวได้ ๒ ยังหย่อนกว่าอืด
อยู่อกหนึ่ง

ในเที่ยวที่ ๓ กำลังแจกไฟกันอยู่ พอมีคน
เดินเข้าประตูมาใหม่อีกคนหนึ่ง เสี้ยวได้ยื่นมือเท้า
ก็จำได้ แต่กำลังสรวนดูไฟอยู่ หาได้เหลียว
ดูผู้มาใหม่นั้นไม่ ไฟในมือเสี้ยวเที่ยวนี้ไม่มี
ครั้นไปแต่ตัวเดียวจึงขอเปิดยื่นไฟ อืดมีอาการ
เหมือนไม่แน่ใจว่าควรยอมหรือไม่ คาตุดำมืดระ
เสี้ยวไปจับตาบัวเขี่ย แล้วตอบว่าไม่ยอมให้

เรื่องสบบราชสมบัติ

เป็ดียน

ในเที่ยวนเฮอวไต่คะแนนอ๊ก ๑ รวม เป็นไต่ข้าง
ตะ ๓ คะแนน เฮอวไต่ค้อยว่างใจตงไป เงยหนาชน
พบหน้าแคมป์เบ็ดยนชมวดควอย

แคมป์เบ็ดถามว่า "เฮอว นีเต่นเฮาอะไรกัน"

เฮอวไต่ตาหตบตาแคมป์เบ็ด ให้นีกอายนไต่
กต่าคอบว่ากระไร แต่มคนทยนค้อยนบอกรชน

หตายคน บางคนช่วยอธิบายว่าเหตุไรจึงพนน
กนตงเพยงน แคมป์เบ็ดยนพ้งทำหน้าบงโกรช

ยงชนทุกท

ในขณะนั้น เฮอว แจกไฟไต่ยวที่ ๔ ในเกมที ๒
ฝ้ายอเตเมือตไฟไต่มือแถวกเเงยหนาชนตดาบวเซย
ทยนอยหตงเฮอว แถวขอเป็ดยนไฟไต่มือ ใน
ทนไต่คนนแคมป์เบ็ดเขาไปตักคตบวเซย แถว กระชิบ

น.ม.ส.

ตรงหู บัวเขี่ยตั้งตักใจจนผิวหน้าผิตปรกติ ยังไม่
ทนจะตอบคำที่แคมป์เบ็ดก่่าว แคมป์เบ็ดก็ก๊วก
มือให้เดินห่างคนออกไปแล้วว่า “ท่านจะปฏิเสธ
ฉันไม่มีประโยชน์ ฉันเห็นท่านให้สัญญาแก้หุดอด
ข้อเดเช่นหนก ๒ ครั้ง ถ้าฉันไม่มีความสำคัญอยู่ใน
ใจที่จะหักการกาหุดต่าง ๆ ฉันก็คง ประจานท่าน
กับเพื่อนของท่านเดยวณ

บัวเขี่ยมีเวดาที่กตบไตส์คแต่วจถามว่า “คำ
ที่ท่านพูดเช่นนี้ ท่านคง จะทราบ แล้ว กระจมิ่ง ว่าจะ
ตองมีผลตอย่างไร”

แคมป์เบ็ด “ถ้าท่านพูดเช่นนี้เพื่อจะทำควด
ฉันก็ไม่ยอมที่จะควดกับท่าน แต่ขอให้ท่านเข้า
ใจว่า ถ้าฉันได้ทราบข่าวว่าท่านทำเพื่อนฝูงของ
ฉันคนใด ฉันจะรีบไปเรียนผู้บัญชาการทหารบก

เรื่องสืบทอด

“ท่านเป็นคนทึบจับได้แต่อย่างไร”

บัวเชยไม่ตอบว่าอะไร ผิวหน้าที่โกรธนั้น
ก็กลับขาวซีดไปในทันที ตาของดูแคมป์เบ็ดอยู่
ตึกครุฑหน้า แต่กลับหันหน้าเดินออกจากห้องแดง
ออกจากสโมสรไป

เมื่อบัวเชยไปแล้ว แคมป์เบ็ด ก็เดิน กลับไปที่
โต๊ะไฟ ในเที่ยวที่สดเสอว่าได้อีก ๒ กระแฉน เป็น
อันชนะเกมที ๒ ไม่ต้องเสียคอมมิชชัน แต่ได้เงินคืน
ครึ่งหนึ่ง อีเดหนึ่งบิดตัวหน้าไม่สบายด้วยการไม่
ได้ดังหมาย

แคมป์เบ็ด “นี่นะ ท่านผู้เดินไฟทั้ง ๒ คน
ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ ท่านเดิน พนัน กนออก ครึ่งหนึ่ง
ของกวางตงที่ข้าพเจ้าจะกล่าวเป็นการลับ ถ้า
ท่านทั้งหทัยที่ดูอยู่นอกจากห้อง ไปเสีย สักสอง

น.ม.ส.

ตามนาท^๒ชา^๒พ^๒เจ^๒า^๒จะ^๒อธิบาย^๒ให้^๒ท่าน^๒ท^๒ง^๒ด^๒อง^๒พ^๒ัง^๒ว^๒า^๒ก^๒อง^๒
ก^๒ด^๒าง^๒ท^๒ชา^๒พ^๒เจ^๒า^๒พ^๒ด^๒น^๒ค^๒อ^๒ะ^๒ไร^๒”

ค^๒า^๒ท^๒ค^๒แ^๒ม^๒บ^๒เ^๒ด^๒พ^๒ด^๒น^๒น^๒ ถ้า^๒อ^๒เ^๒ด^๒เ^๒ม^๒ค^๒ค^๒ค^๒า^๒น^๒ก^๒เ^๒ม^๒เ^๒
ไ^๒ก^๒ร^๒จะ^๒ค^๒ค^๒ก^๒ำ^๒น^๒ได้^๒ แต่^๒เ^๒น^๒เว^๒ด^๒า^๒น^๒ห^๒อ^๒เ^๒ด^๒ก^๒ำ^๒ด^๒ัง^๒ค^๒ก^๒ค^๒ด^๒ัง^๒
เ^๒ม^๒เ^๒ค^๒อ^๒บ^๒ว^๒า^๒ก^๒ระ^๒ไร^๒ พ^๒ว^๒ก^๒ท^๒ค^๒อ^๒ย^๒ุ^๒น^๒น^๒ ต^๒ำ^๒ง^๒ค^๒น^๒ต^๒ำ^๒ง^๒ก^๒เ^๒ด^๒
อ^๒อ^๒ก^๒จ^๒า^๒ก^๒ห^๒อ^๒ง^๒ไป^๒

เ^๒ม^๒เ^๒ย^๒ค^๒แ^๒ม^๒บ^๒เ^๒ด^๒เ^๒ม^๒เ^๒อ^๒พ^๒ว^๒ก^๒น^๒น^๒ไป^๒ห^๒ม^๒ด^๒เ^๒ด^๒ว^๒ ก็^๒เ^๒ม^๒
ป^๒ด^๒อ^๒ย^๒ให้^๒อ^๒เ^๒ด^๒ห^๒ร^๒ือ^๒เ^๒อ^๒ว^๒ถ^๒ำ^๒ม^๒ว^๒า^๒อ^๒ะ^๒ไร^๒ รั^๒บ^๒ช^๒แ^๒จ^๒ง^๒ท^๒
เ^๒ด^๒ย^๒ว^๒ว^๒า “เ^๒ม^๒เ^๒อ^๒ชา^๒พ^๒เจ^๒า^๒เ^๒า^๒ม^๒ำ^๒ย^๒น^๒ค^๒อ^๒ย^๒ุ^๒ใน^๒ห^๒อ^๒ง^๒น^๒เ^๒น^๒
ระ^๒ห^๒ว^๒ำ^๒ง^๒ท^๒เ^๒ด^๒น^๒เก^๒ม^๒ห^๒ด^๒ง^๒อ^๒ย^๒ุ^๒น^๒น^๒ ชา^๒พ^๒เจ^๒า^๒ม^๒ค^๒ว^๒า^๒ม^๒เ^๒ด^๒ย^๒
เ^๒จ^๒เ^๒ท^๒จะ^๒ค^๒อ^๒ย^๒ ก^๒ด^๒ำ^๒ว^๒า^๒ ชา^๒พ^๒เจ^๒า^๒ ได้^๒เ^๒เ^๒น^๒ด^๒ง^๒ ๒^๒ ค^๒ร^๒ง^๒ ว^๒า^๒
ห^๒ด^๒อ^๒ค^๒อ^๒เ^๒ด^๒เ^๒ด^๒ค^๒ำ^๒ม^๒ด^๒เ^๒ค^๒อ^๒ร^๒บ^๒ว^๒เ^๒ย^๒ท^๒ย^๒น^๒ อ^๒ย^๒ุ^๒ ห^๒ด^๒ง^๒ม^๒ด^๒-
เ^๒ค^๒อ^๒ร^๒เ^๒อ^๒ว^๒ ม^๒ิ^๒ด^๒เ^๒ค^๒อ^๒ร^๒บ^๒ว^๒เ^๒ย^๒ค^๒ไฟ^๒เ^๒น^๒ม^๒อ^๒ม^๒ด^๒เ^๒ค^๒อ^๒ร^๒
เ^๒อ^๒ว^๒เ^๒ด^๒ว^๒ก^๒ให้^๒ส^๒เ^๒ญ^๒า^๒ค^๒อ^๒ห^๒ด^๒อ^๒ค^๒อ^๒เ^๒ด^๒ ชา^๒พ^๒เจ^๒า^๒เ^๒เ^๒น^๒

๕ ๔ ๕
เรื่องสปรราชสมบัติ

คิด ๆ กันถึง ๒ ครั้ง จึงพาตัวมิดเตอร์บวเซย์ไปต่อ
ว่าตรงประตู บदन มิดเตอร์บวเซย์เดียงออกจาก
ห้องนไปแล้ว เพราะณชาพเจ้าขอเชิญให้มิด-
เตอร์เซอวเด้นกับหุดอด อีเดอกร ครงหนึ่ง กอ
กตางคองเงินที่อยู่ในตัว หุดอดอีเต ทงหมด ฝ่ายหนึ่ง
ออนเนอรของหุดอดอีเต ฝ่ายหนึ่ง ถ้ามิดเตอร์
เซอวเด้นจะได้เงินหมดคอง ถ้าหุดอดอีเตจะได้
ไม่ถูกประจาน”

หุดอดอีเตหน้าแดงขึ้นมาทันที ดูอาการเหมือน
ตกใจที่สุด แต่แข็งใจพูดว่า “เมเยอร์แคมป์เบ็ด
ท่านพูดเช่นนั้นจะคงรับมอกกับข้าพเจ้า”

แคมป์เบ็ด “ถ้าท่านจะทำคอด ขอให้
ท่านพิจารณาให้คตอดเดี่ยวก่อนว่าการ เป็นอย่างไร
ท่านจะคงเข้าใจว่าข้าพเจ้าจะประจานท่านเมื่อไร

น.ม.ส.

ก็ได้ แต่ข้าพเจาก็ไม่ทำ เพราะเห็นท่านเป็นคน
หนุ่มยังไม่ควรจะต้องเสียชื่อ ถึงกับดูหน้าคนต่อไป
ไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงให้ โอกาสให้ท่านแก้ตัวออก
ครึ่งหนึ่ง ถ้าท่านไม่ยอมลงกับมาทำข้าพเจ้าดู
เช่นนี้ ข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องเชิญพวกทศอยู่
เมื่อกกตบเขามาแล้วแต่ให้ฟังว่า ข้าพเจ้าเห็น
ท่านกับ มีสเตอร์ บวเซย์ให้สัญญาต่อกันอย่างไร
แต่ที่ท่านทำข้าพเจาจนเพื่อจะยกเอาการดวดชนบง
หน้า เมื่อท่านเป็นคนเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่ยอมดวด
กับท่านได้”

เมื่อแคมป์เบตพูดดังนั้นแล้ว ก็นั่งกนอยู่สัก
ครู่หนึ่ง อีเตนงกตรมผีปากทำควมวด หน้ากม
ดูไฟที่อยู่บนโต๊ะ ความอายแต่ความโกรธเต็มอยู่
ในใจไม่อาจพูดว่าอะไรออกมาได้

๔ ๔
เรื่องสบบราชสมบัติ

ด้กักรุหนงเฮ่อวพุตชนว่ “ข้าพเจ้าขอเป็ดียน
กองกตางให้เบ็นไปอย่างอื่น ด้วยเงินที่หตอดอ์
เตได้ ไปด้วยควมทุจริตนน ถ้าจะอยากได้ไว้ก็
เชญตามใจ แต่อนเนอรของหตอดอ์เตที่จะให้
เอา มา ค้ราคาเท่า กับเงิน กองหน่งนั้น ไม่สมควร
เพราะอนเนอรเบ็นของหาคามีได้ กองกตางที่
ข้าพเจ้าจะกตางเดยวณ ก็เบ็นตามทข้าพเจ้าคงใจ
ไว้แต่แรก ค้อถาข้าพเจ้าได้เงินจากหตอดอ์เต
อย่างทหตอดอ์เตได้จากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะ
เอาเงินทงกองกตบพนนเอาควมตบของหตอดอ์เต
แต่เมือการเป็ดียนไปตงนเดว ข้าพเจ้าจงขอ
เป็ดียนเดยใหม่ให้เอาอนเนอรกับควมตบมาเบ็น
กองกตาง อย่างไร หตอดอ์เต—ตกตงหรือไม่
ถาท่านชนะเราจะไม่พุตควมชอนให้ออกจากปาก

น.ม.ส.

ไปเป็นอันขาด ถ้าท่านแพ้ท่านจะต้องให้เรา
ฟังให้ตลอด ว่าเรื่องที่พวกท่านคบคิดกันในการ
ตั้งราชสมบัตินั้นเป็นอย่างไร”

แคมป์เบต “นั้นแต่ละถูกตะ เค็ดตุถูกหตะพนั้น
กันอย่างนั้นเป็นคิ หดอดอเต ท่านว่าอะไร”

อเตแดตคาแคมป์เบตแฉวหันไปตคาเฮอว นึก
ตริกตรองในใจว่า คำที่จะตอบมีอยู่ว่า การที่
ชวงเตน เช่นนั้น เป็นการ ที่ ชวงให้ชยาย ความ ตับ
แดการที่ชยายความตบเดี่ยชอ จะเอาความเดี่ย
ชอนนไปพนั้นไม่ได้ แต่เมื่อนักค่อไปก็เห็นว่า
เรื่องเดี่ยชอนนเดี่ยอยู่ใน ชอที่ แคมป์เบต จบได้นน
เดี่ยแฉว ถ้าจะเอาความเดี่ยชอเรื่องชยายความ
ตบชนกดาว เฮอวกับแคมป์เบตคงจะตอบว่าอเต
ไม่มชอที่จะเดี่ย ๆ แฉว เพราะฉนั้นบัญญัติใน

เรื่องสบบราชสมบัติ

เวदानมอยแต่เพียงว่า ขอทเดยชอนนจะให้ทราบ
อยแต่เพียงคน ๒ คนนหรือ ๆ จะให้เป็นททราบกัน
ทวไป

อเดนนกอยูเชนนนล็กครุหนงจงตอบว่า “ตก
ตง ข้าพเจ้ายในมือท่าน ๆ จะให้ทำอย่างไรก็
ตามใจ” แตวกหียบไฟชนชอย

เฮอว “ชากอน เดนกันทงเกมชานักไม้ทั้น
ใจ เรามาเบ็ดไฟกันคนตะโบ ถ้าท่านเบ็ดถึงได้
ก่อนท่านชนะ ถ้าข้าพเจ้าเบ็ดก่อนได้ก่อนข้าพเจ้า
ชนะ”

อเดไม่ตอบว่ากระไร เมื่อชอยไฟแตวกตั้ง
ให้เฮอว ๆ รัมมาชอยแตวกก็วางตงบนโต๊ะ แคมป์
เบ็ดเป็นคนคต

เฮอวเป็นคนเบ็ดก่อนได้๕ คตบ อเดเบ็ดได้๒
ไดอามอนต เฮอวเบ็ดได้อัยเตตวเนฟ อเดเบ็ดได้

น.ม.ส.

๒ ยาค เออว์เบ็ดไต ๓๐ คตบ อัดเบ็ดไตเนฟอ๊ก
ควหนง ในทลัด เออว์เบ็ดไตกวนกยหนชไฟ
แถวทงตงบนโคะ คนทง ๒ กยหนชทวอย พรทเคียว
หนงรูดกวายนไมมมตตางคนกตางหนงตง
แตหนงกนอยดักนาทหนง เออว์จิงว่า “อย่าง
ไร”

อัดตงมอเดาขยายความตบว่า “ข้าพเจ้าจะ
บอกท่านไดกเทาทแถทรุ คอเมอดองดามเดอนมา
แถว เมอข้าพเจ้าแรกเข้าใหม่ ๆ เมตคอฟกบพวก
หนชวอยกนคอยๆเกดยกตอมข้าพเจ้าดวยเรองตยูก
ออฟคัมเบอร์แดนด ครนเห็นข้าพเจ้าคอนจะยอม
กพาไปที่บ้านสะเตอเมอร์” อธิบายให้ข้าพเจ้าเห็น
จิงว่า ตยฟูออฟคัมเบอร์แดนดเบ็นรชทายาท
ทควรได้รับราชดัมบคัตอไป ปรินเซตอาเด็ก

เรื่องสืบทอด

ชานตรีนาวิกตอเรียหาใช้ผู้ที่เป็นรัชทายาท ที่ชอบ
ด้วยกฎหมายไม่ สะเทอเมอรัชแจ้งว่าการที่จะ
ทำให้ปาดิเมนต์เห็นชอบ ด้วยหนังสือไม่เป็นที่แจ้งได้
เพราะปาดิเมนต์เวदानเป็นพวกราษฎรทงหน บัญ
หาที่เกี่ยวกับปาดิเมนต์ไม่ใช่ปัญหาว่าถึงหรือกวน
เป็นปัญหาว่าพวกผู้มบรรดาคักัด จะมีอำนาจ หรือ
ราษฎรจะมีอำนาจ แต่เมื่อปาดิเมนต์เป็นพวก
ราษฎรเช่นนักคงเตอกกวน ด้วยเข้าใจว่ากวน
คงอ่อน อำนาจจะได้อยู่ใหม่มีพวกราษฎร เพราะ
ฉนั้นสะเทอเมอรัชแจ้งว่าจำเป็นที่ผู้เขาข้างดยุก
ออฟ คัมเบอร์แลนด์จะต้อง คิดทำการ ข้ามหัวปาดิ-
เมนต์จึงจะสำเร็จ เมื่อเขาพเจ้า ได้สาบถเข้า
พวกด้วยแล้ว ก็อธิบายต่อไปว่าข้อสำคัญคือของ
ที่พบก ด้วยกำลังอยู่กับกองที่พบก ถ้ากองที่พ

น.ม.ส.

บกจะยก ดยุกออฟ คัมเบอร์แลนด์ ขึ้นเป็นเจ้าแผ่นดิน
ดินก็ไม่มีใครจะคัดค้านได้ ส่วนในกองทัพบก
หนักสำคัญอยู่ที่กรมทหารใน ถ้ากรมทหารในไป
ทางไหน กรมอื่นๆ ก็คงตามไปทางนั้น แต่พวก
ออฟพีเชอร์ทหารในส่าบาด เขาด้วย กว่าครึ่งหนึ่ง
แล้ว

“ส่วนการที่จะทำนั้น เมื่อใดที่ราบชาวสวรรค์
คตเมื่อไร ดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์จะรีบออก
ประกาศขึ้นด้วยราชสมบัติ ทรงพระนามพระเจ้า
เออเนซตที่ ๓ มีรับสั่งให้บิดปาดเมนต์ทันที พวก
ออฟพีเชอร์ทหารในที่เขาด้วยแล้ว ก็จะพาพด
ทหารเข้าเป็นกำลังพระเจ้าแผ่นดินใหม่ ซอความ
ภักดีของพดทหารด้วยเงินทองแตรางวดอื่นๆ ที่สัญญา
ว่าจะให้ แล้วกองทัพจะแบ่งกัน เข้ายึด

๕ ๔
เรื่องสืบทอด

รักษาสถานปาดิเมืองใดใครจะขึ้นเข้าไปให้จับตัวจำ
ไว้ แดออกพิศราชการต่าง ๆ นั้นก็ให้กองทหาร
ไปยึดในนามพระเจ้าแผ่นดินใหม่ทั้งนั้น ทั้งจับ
ปรีนเซ็ดคุมพระองค์ไว้ด้วย

“ก่อนไป จะมีพระราชบัญญัติ เดกกกฎหมาย
ร็พอมแอกต์ แดกฎหมายคาโรติคอมนิชเปชัน
(ดูคำอธิบายในตอนที่ ๕) แดว่าเรียกปาดิเมืองให้
ราษฎรเลือกใหม่ตามวิธีเดิมซึ่งจะทำให้ปาดิเมือง
ใหม่เป็นพวกมิตรบรรดาศักดิ์ทงหน (ด้วยพวกราษฎร
เขาอยู่ในปาดิเมืองใดก็ด้วยกฎหมายร็พอมแอก
กฎหมายอ็มินิชเปชัน) เมื่อปาดิเมืองประชุมแดวก
ทงจะ ยก ยอง พระเจ้าแผ่นดิน เป็นการ เรียบ ร้อย
ต่อไป”

ตามถ้อยคำที่เอเตเตานนยดยาวมาก แต่เก็บ
ใจความย่อ ๆ ได้ดังที่กล่าวมาข้างบนนี้ ฝ่าย

น.ม.ส.

แคมป์เบดกับเฮอว เมื่อได้ฟังดังนั้น ก็นงตก คตังไป
ทั้ง ๒ คน ด้วยเห็นได้ว่าความคิดพวกขบถที่
อเตเตานนกด้าหาญนัก ถ้าอกฝ่ายหนึ่งไม่ทันรู้ตัว
ก็คงจะดำเร้วได้จริงดังหมาย แต่ถงกระหนการ
ก็คงไม่เป็นไปได้โดยเจียบ ถึงปรินเซต วกคตอ
เรียจะถูคคุมพระองคเตยแตวก็ตาม แต่ถาดยูก
ออฟคัมเบอรแตนคเครมราชตัมบัตได้ ก็มพระ
ราชวงศองคตอหนที่จะเคตมโตเหมอนกัน เพราะ
กรรมตัททกมเทากัน หรือถาว่าไมม่เทากนก็ถูก
กว่า ถาการเบ้นไปเซ่นนจะตองมการจตจตแต
ตงครามกายไนเบ้นอยางน้อย

ตักครุหนงแคมป์เบดเบ้นผู้โตตักก่อน จึงพูด
ชนว่า "ความเรองนต้าคญนุก เราไม่ควรจจะ
ตันทนากันไนทันทอไป เรามากตบไปโรงทหาร

เรื่องสักราชสมบัติ

ด้วยกนเกิด ไปห้องข้าพเจ้าดีกว่า หดขดอเด
ข้าพเจ้าเชิญท่านไปห้องข้าพเจ้า ท่านจะรังเกียจ
หรือไม่”

อเดถูกขยยหน้าแดงแฉวพูดเบาๆว่า “ยัง
มอกขอหนังสือข้าพเจ้าของขอ มาหมนข้าพเจ้า
กตบเกิดยด ดะเคอเมอรแด คนพวกนน เคมท แฉว
ด้วยเกณทให้ข้าพเจ้าคด อบายทำการ อย่างคำข้า
เคมท ข้าพเจ้าคดของเบนคนหมด ออนเนอรเดว
ทรามอย่างไร ข้าพเจ้ารูควอย แต่ทข้าพเจ้าคดของ
เบนคตงนคเพราะถูกคนพวกนนไซเบนเครอมอ เขา
คองการจะไต้ เออวให้ ออกไป เดียจาก กอง ทหาร
จิงไซอบายคาง ๆ มีเรื่องการพนนเบนนค เพราะ
ไต้พยายามจะฆ่าแต่วกก็หาดำเรัจไม่ เงินที่ข้าพเจ้า
เดนนไต้เหต่านกไต้ด้วยทจริคโดยมาก ข้าพเจ้าเอา

น.ม.ส.

ไว้ไม่ตงคอบ ขอให้ท่านเอากระบี่ไปเสี้ยเถิด” พุด
เท่านั้นแล้วก็ผดักกองเงินแต่ใบ ไอ.โอ.ยู. ให้เฮ้อว
ทงกอง

เฮ้อวหงนกออยดักครุหง เออมมอออกไป
แล้วกตบชกหดด้วยควมตงเตใจ ดักครุหง
ตอบว่า “ตามใจ ถ้ามันทำให้ท่านสบายใจชน
บาง ข้าพเจากยอมรบเงินเหตาคคน แดการเรอง
ที่เตนกนคนวนน ให้ท่านฟังไว้ใจเถิดว่าจะไม่เข้า
หูใครต่อไป”

เฮ้อวพุดเท่านั้นแล้วกยนมอไปให้อเต ๆ จับมอ
กนด้น เป็นที่เข้าใจว่าไม่เป็นสตรุกนต่อไป

ดงนคนด้ามคนก็ออกจากสโมสร์พากันเดินถลับ
ไปโรงทหาร เคยไปห้องแคมป์เบ็ดนั่งตันทนากัน
ต่อไปจนดัก ในที่สุด ตกตงกันว่าจะทำอย่างไร

เรื่องสี่ราชสมบัติ

จะปรากฏในตอนหลัง แต่ในคณวณ เป็นโชค
ที่ตะเคอเมอร์ไม่ทราบค่า เพราะคิดว่าเฮอวอยู่
กับอเดแถวก็เป็นที่พอใจ คิดว่าถ้ามีอะไรควร
ทราบ อเดเป็นพวกเดียวกันคงบอก จึงหาได้
แต่งคนส่งครอยตุ๊กชหนึ่งไม่ ถ้าตะเคอเมอร์
ทราบค่าว่าอเดเอาใจออกหาก ขยายความดับ
ให้ศัตรูทราบเช่นนี้ การต่อคณวณไปจะเป็น
อย่างไรก็ยากที่จะเดาได้ ถึงอย่างไรก็ดี เรื่องที่
เดานคงจะเป็นไปอย่างอื่น บางที่พงศาวดารจะ
เปลี่ยนรูปไปหมดก็เป็นได้ อังกฤษจะเป็นชาติที่มี
กำลังอย่างเดยวหรือไม่ก็ยากที่จะวินิจฉัยฐาน.

๗
ตอนที ๑๑

กลางคืนวันสวรรคต

เมื่อวันที ๑๗ มิถุนายน ค.ศ. ๑๘๓๗ เวลา ๕
ทุ่มเศษ ทิวทัศน์ซึ่งตึนยังมีไฟสว่างอยู่ส่องตาม
ห้อง ถึงหน้าต่างได้ชกมุดแต่อกจริง แต่ห้องที่
ยังจุดไฟอยู่นั้น เมื่อมีคนเดินไปมาใกล้ๆ หน้าต่าง
ก็เห็นเงาเหมือนเช็ดหนังสือ แต่คนที่ยืนคอยู่นอกวง
นกกมอย
ด้วยมชายหนุ่มคนหนึ่งสวมเสื้อฝ้ายาว ร่มร่าม

เรื่องสบบราชสมบัติ

หมวกใหญ่เป็นเงาบังหน้าถึงจำไม่ได้ ยันบังเงา
ต้นไม้ใหญ่ในบริเวณวัง คาคอยดูตามช่องหน้าต่าง
ต่างที่เขตหนึ่งนั้น

ชายผู้นั่งเข้าไปในบริเวณวังไม่สู้กำหนดนึก
เป็นเหตุขบรถมาตงทถนนนอกวัง ได้รถกดับแล้ว
รีบดำวเท้าเดินไปจนถึงประตูที่จะเข้าบริเวณ หยิบ
กุญแจออกไขประตูเปิดเข้าไป แดวกดับต้นกุญแจ
เดี่ยวอย่างเดิม เมื่อทำเช่นนั้นแล้วก็เดินเข้าไป
ยันบังเงาต้นไม้ยืนอยู่ใต้หน้าต่าง

ชายผู้นั้นไม่ทราบแต่ไม่สงสัยว่ามีผู้สังเกตรอย
ตามออกกุญแจ ทแท้ ในเวดาทชายคนท ๑ ยัน
บังเงาไม้หน้าต่างอยู่นั้น มีชายคนท ๒ ยันบัง
เงาไม้คั่นอันแอบดูชายผู้นอนอยู่อกชนหนึ่ง ด้วย
เมื่อรถที่ชายคนท ๑ ได้กดับนั้น ออกขับไปได้ไม่กี่

น.ม.ส.

วา ก็มรดมำคู้ซบอย่างเร็วด้วหนทางมา หยุดตรง
ที่ ๆ รถที่ ๑ หยุด ชายคนท ๒ ออกจากรถมำ
คู้รบด้กดรอยตามชายคนท ๑ ไปด้งประกบบริเวณ
วง กชกกุญแจออกไขเบ็ดตามเข้าไ หงได้ห็น
กตบมำตหนักุญแจด้ยไม่ เป็นแต่ระวงเดินบงเงา
ไม่ให้ชายคนท ๑ รัด้วได้

ชายคนท ๒ นกด้วมด้ยฝน ไซ้ห่มวกใหญ่บง
หน้าเหม่อนกน ถ้าจะบอกด้วว่า เป็นผู้ ใหญ่ก
ด้วกรียาทเดินเท่านน ไซ้ว่าจะเดินด้วอากกร
อัยอัยกเปด้ง แต่ยังไม่ประกบเรียวกงคนทไป
หน้า เมอชายคนท ๒ เดินตามเข้าไปในบริเวณ
วงด้กนทเดียว กเห็นชายคนท ๑ เดินไปช้งหน้า
ด้วชายคนท นนหมความประกบมาท ไม่ได้ด้งด้ยว่าจะมี
คนด้กดรอยตาม หงได้เหด้ยวแต่ระวงด้งไม่

เรื่องสืบบราชสมบัติ

ครั้นชายคนที่ ๑ ไปหยุดยืนอยู่ใต้ต้นไม้ ชาย
คนที่ ๒ แอบเงาตามไปทัน ก็ย่องตรงเข้าไปอีก
ไม่ห่างก็จะถึงตัวกัน โดยประสงค์จะทำอันตราย
หรืออะไรไม่ปรากฏ ปรากฏแต่ว่าชายผู้หนึ่ง
บินพกอยู่ด้วย ในทันใดนั้นชายคนที่ ๑ ทำกริยา
ขยับตัวกล่าวคำว่า "เอาหตะ" หรืออะไรเช่นนั้น
ชายคนที่ ๒ ตกใจก็ซังกหยุกกดับเข้าบังเงาไม่อยู่
การที่ชายคนที่ ๑ ทำกริยา ขยับตัว แต่พูดว่า
"เอาหตะ" นั้น ไม่ใช่เป็นด้วยรู้ตัวว่ามีความคิด
รอยตาม ที่จริงเป็นด้วยเห็นเงาเซ็ดหนึ่งทีหน้าต่าง
เป็นที่เข้าใจ คือในตอนนั้นเงาผู้หนึ่งผู้หนึ่งดัง
เกิดได้วางงอยทเกาอ มีเงาผู้หนึ่งคนหนึ่งยืน
พูดด้วย ประเดยวดวงคุกเข่าตักครุหนึ่งตุกซนเดิน
ไปทางที่ชายคนที่ ๑ ทราบว่าเป็นประตู เข้าใจ

น.ม.ส.

ว่าจะไปเปิดประตูรับจึงบอกตัวเองว่า "เอาหตะ"
ทำให้ชายคนที่ ๒ ชงก กตบ หตบ เข้าแอบเงาตั้ง
กต่างมาแล้ว ชายคนที่ ๑ กรีบสาวเท่าเดินไป
ที่ประตู พอดักกับที่หญิงสาวมาเปิดประตู ชาย
คนที่ ๑ ก็เข้าประตูไปแล้วกตบมีตประตูเดี่ยว

ฝ่ายชายคน ๒ เมื่อชงกหตบเข้าเงาไม้ไปแล้ว
สังเกตได้ว่าชายคนที่ ๑ ยังไม่รู้ตัว ก่าตั้งจะย่อง
เข้าไปอีก พอชายคนที่ ๑ ออกเดินสาวเท่าไป
ทางประตู ชายคนที่ ๒ เห็นคิงหนักออกจากเงา
ไม้รีบเดินตาม แต่ไม่ทันกัน ด้วยชายคนที่ ๑ เข้า
ประตูไปแล้วก่อนที่ชายคนที่ ๒ ไปทัน ครั้นประตู
ปิดเดี่ยวแล้ว ชายคนที่ ๒ ก็สับถอยในคอ แล้ว
หนักกตบเดินไปทางประตูบริเวณวัง เดินไปเดินมา
อยู่สักครู่หนึ่ง ก็ออกประตู ไปคอย ทรถ ซึ่งจอดอยู่

เรื่องสักราชสมบัติ

ไม่ห่างนัก

ในเวลาที่ชายคนที่ ๑ เข้าไปในประตู แดงดับ
เปิดประตูแล้วเห็น ได้พูดกระซิบถามแฉกตอบกบ
หญิงสาวที่เปิดประตูคอง

เฮ่อวี่ “ปรีนเซ็ดประทานอนุญาตให้ฉันเฝ้า
ไต่หรือ ”

แพนนี่ “โปรดแฉกหัดๆ แต่ต้องทูลอยู่เป็น
นาน ด้วยทรงเห็นว่าคิดผิดเวदानักแล้ว เธอ
เคยฉวนนุกอยู่แต่จะเฝ้าปรีนเซ็ดเท่านั้นเอง ฉันทันจะ
ไม่ตองนุกถึง ”

เฮ่อวี่ “แพนนี่ นี่พูดอะไรอย่างนี้ หัดอน
ทราบหรือเปล่าว่า ที่ฉันทำอะไรต่ออะไรครึ่งนุก
เพราะหัดอนบอกให้ทำทงน ”

แพนนี่ยังไม่ดีพอใจ “ฉันเห็นเธอฉวนนุกอยู่

น.ม.ส.

แต่ปรีนเซ็ดองค์เดียว ฉันเองเธอไม่ดูจะนึกถึง
เสียแล้ว ไม่ช้าเธอคงจะลืมฉันหมด”

เธอว่า “ขอเสียทีเถอะ อย่าพูดอย่างนั้นอก
เดย ฉันเป็นคนงุ่มง่ามพูดจาอะไรไม่เข้าที่วงเข้า
ที่คนกรวดอยู่ แต่ฉันมานึกเสียว่าหัดอ่อนกับฉัน
มาบอกฉันไม่จำเป็นเสียแล้วที่จะต้องบอกหัดอ่อนเต็ม
อวารถที่สุด เข้าใจว่าถึงไม่บอกหัดอ่อนก็คงทราบ
ถ้าหัดอ่อนต้องการจะเห็นจริง ๆ บอกมา เดย ขอ
ให้ไปเข้าข้างพวกคยู ก้ออฟคัมเบอร์แดนด ฉัน
ออกจากนี้จะเดยไปถวายตัวที่เดย”

คราวนี้แฟนนี่พอใจ ยิ้มแล้วตอบว่า “เออ
แน่ เธออย่าคิดขบถนะ ถ้าฉันคิดว่าเธอพูดจริงๆ
ฉันจะไปบอกทหารมาจับเดย มาเถอะ ฉันไป
เฝ้าข้างบน ปรีนเซ็ดประทับคอยอยู่แล้ว คนใน

เรื่องสืบบราชสมบัติ

วังนอนกันหมดแล้ว เธอเดินเบาๆ อย่าให้ใคร
ได้ยินผีเท่า ประเดี๋ยวจะตกใจจนชน "

แฟนนี่พูดตงนนแล้วจะออกเดินหน้า เชื้อวเดิน
ตามชนบรไรไปแล้ว เดินตามเฉดียงไปจนถึง
หมู่ห้องซึ่งไฟจคอยุ่ แฟนนี่เมื่อไปถึงห้องประ
ทับกเคาะประตูด้วยนคอยอยุ่ ได้ยินเสียงใน
ห้องถามออกมาว่า "นนเตดแฟนนี่หรือไม่ใช่"

แฟนนี่ตอบว่าใช่แล้วเบ็ดประตูเข้าไป เหล็ดยว
มาพยักหน้าให้เชื้อวตามเข้าไปด้วย.

ห้องนนเป็นห้องขนาดเด็ก เครื่องแต่งไม้ดีโอ
อ่า โต๊ะเกาอกกอย่างเกดยงๆ เครื่องตงมฆวด
ดอกไม้บ้าง ตุ๊กตาบ้าง แดของอินตามธรรมดา
ซึ่งหากจะเป็นของเกดยงๆ ก็ไม่ต้องบอกว่าเป็น
ของดทงนน

น.ม.ส.

ปรีนเซ็ดวิกตอเรียประทับอยู่ในเก้าอี้ หันพระ
พักตร์ไปทางประตู พระชนม์พรรษาในเวลานั้น
พอครบ ๑๘ ปี ทรงศิโรตถเป็นเด็ก พระกาย
ค่อนข้างต่ำกว่าขนาดธรรมดา แต่หากช่วงพระ
องค์ได้ดั่งงามพร้อม กิริยามารยาทสมควรกับ
เจ้าผู้จะได้ครอบครองราชสมบัติเป็นใหญ่ มีพระ
นามปรากฏต่อไปชั่วกาดนาน

เมื่อเสด็จเข้าไปถึงที่ประทับพระหัตถ์ เสด็จ
รับพระหัตถ์ก้มลงจับตามธรรมเนียมแล้ว รับสั่ง
ว่า “ฉันมีความยินดีที่ได้รู้จักท่าน แต่ขอใจที่
ท่านเอาใจได้คิดช่วยบำรุงฉัน แต่เสียใจที่ท่าน
ต้องขอเข้ามาหาฉันในตอนดึกเช่นนี้”

เสด็จทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าก็ทราบอยู่ว่าการ
ที่ขอประทานเฝ้าเวลาดึกผิดธรรมดาไป แต่การ

เรื่องสืปราชสมบัติ

๕๒ . ๕๔๒
ทศองท่าเช่นนกควยประมาทไม่ได้ ด้วยศัตรู
ของพระองค์คอยระวังดูเชิงข้าพเจ้าเจ้านัก ข้าพ-
เจ้าไม่กล้าจะให้ใครเห็นว่าเข้ามาในวัง จึงต้อง
มาเวधान ถึงกระนั้นยังต้องหลบหลีกแต่ใช้ความ
ระวังมากที่จะไม่ให้ใครดักตรอยตามมา”

ปรีนเซ็ดได้ทรงฟังดังนั้นก็ตกพระทัย ดีพระ
พิศตรเมื่อตรับสั่งว่า “ฉันหวังใจว่าคนพวกนั้นไม่
ตั้งใจจะทำร้ายต่อร่างกายท่าน ถ้าเป็นแต่เพียง
ดักตรอยตามดูเท่านั้นพออย่างชว แต่ถ้าจะถึงคิด
ทำอันตรายก็เป็นที่น่าหวาดเดี่ยวยิ่งนัก ด้วยท่าน
ถูกอาวุธบาดเจ็บในเรือ ทำหน้า ทศอนฉัน ครังหนึ่ง
แล้ว ถ้าฉันเข้าใจว่าพวกนั้นยังคอยทำร้ายท่าน
อีกจะเป็นที่รอนใจมาก”

เสอวไคยนรบัตั้งโดยกรุณาเช่นนั้น ก็ดีใจจน

น.ม.ส.

หน้าแดง ทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความหวาด
หวั่นในข้อนั้นเลย ด้วยถ้าพวกนั้นจะตั้งใจทำร้าย
จริง ข้าพเจ้าก็พอรักษาตัวได้ ขอที่ข้าพเจ้าไม่
ไวใจอยู่เดี๋ยวนี้หนนาคือว่า ถ้าพวกนั้นดักครอยตาม
ข้าพเจ้า ทราบเบาะแสรู้ว่าจะคิดทำให้การของเขา
เสียหายประการใดก็คิด เขาเป็นคนที่ทำอะไรไม่
ยอมมือ อาจทำการให้เป็นเหตุจลาจลชนกก่อนพระ
เจ้าแผ่นดินสุวรรณคตก็ได้”

ปรีนเซตวิภคตอเรียท้าวพระพักตร์ชด ยกพระ
หัตถ์ชนโบกห้ามว่า “มิสเตอร์เฮอวี่ ขออย่าให้
ท่านพูดเช่นนั้น ฉันเป็นผู้ที่จะคิดไปเช่นนั้นไม่ได้
เป็นอันขาด อย่าว่าแต่พูดถึงการสุวรรณคต แต่
เพียงนึกก็ไม่ได้ ฉันหวังใจแต่ขอพระผู้เป็นเจ้า
จงโปรด ขอให้พระเจ้าจงได้เสวยราชสมบัติขึ้น

เรื่องสภาราชสมบัติ

ยาวไปชั่วกาดนาน”

“ส่วนความคิดของพวกนหัทท่านพูดนี้ ท่าน
จงเด่าไปว่าเป็นอย่างไรบ้าง เด็ดแพ้นั้นบอกฉัน
ว่าไต่ยีนความเรื่องนอญอยู่แล้ว แต่ความชนิดนั้น
เชื่อยาก”

เฮ่อว “ข้าพเจ้ามีความเดี่ยใจที่จะตองทุกตัว
ความเป็นเช่นที่เด็ดแพ้นั้นทุกนหจริง แต่ความ
คิดของพวกนหอาจ เป็น อันตราย แก่ บ้าน เมือง ได้
มากกว่าที่เขาพระทัยนหมาก ถ้าข้าพเจ้าไม่เห็น
เช่นนั้น ก็คงไม่กล้าขอประทานเฝ้าในคองคักผิด
เวตาเช่นนี้”

ปรินเซ็ด “ขอที่มาเวตาไต่ฉันท่านไม่ต้องขอ
โทษ ด้วยท่านทำการในทางที่จะอดหนุนฉันมาก
อยู่แล้ว ฉันไวใจท่านสนิทที่เดี่ยว”

น.ม.ส.

เชอวรุตักปดมไปทวกาย กมศัรัชะค่านับ
รับๆตั้งในขอทว่าไวพระทัยแถวทตตอบว่า “เมื่อ
คนนเอง เมเยอรแคมบเบตกับซาพเจ้าไตความ
จากคนพวกันนตตอควาคิดการกันเป็นอย่างไร ผู้
ที่เต่าความให้เราฟังนั้นเอาใจออกห่างจากพวกนั้น
มาแล้ว”

ปรินเซ็ด “คนนค่อใคร”

เชอว หนึ่งอนอยู่ตักครุหนึ่ง ด้วยไม่ยากจะ
ออกช้ออเต ในเวตาที่ทตตอบนนี้ไม่สู้ไวใจด้วย
เกรงจะกรว แต่แข็งใจทตว่า “ซาพเจ้าขอประ-
ทานโทษในช่อนน ด้วยซาพเจ้าไม่ยากให้ทรง
ถามช้อผู้น เพราะซาพเจ้าแนใจแถวว่า เขา
ม่ความเตี้ยใจอย่างที่สุด ที่ได้ไปเกี่ยวช้องกับพวก
ชบถ แถเมื่อเขากดบมาเต่าเรองให้เราฟังตตอ

เรื่องสืบทอด

เข็น ก็ควรจะเป็นความชอบต่างความคิดได้
บ้าง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่ยากให้พระองค์ผู้
จะเป็นพระเจ้าแผ่นดินต่อไป ทรงทราบข้อเขา
ให้เป็นทหามาทพระทัย ด้วยเขาก็เป็นผู้อยู่ใน
ราชการ”

ปรีนเซ็ดรับดังตอบเป็นทหามาทแก่เขื่อว่า “ถูก
แล้ว ท่านว่าอย่างนั้นคนเห็นด้วย ข้อที่ไม่จำ
เป็นจะบอกขอย่าให้ท่านบอกฉันเลย”

เขื่อวภมศัรชะคานบแล้วทุดว่า “ข้าพเจ้ามี
ความยินดีขอขงหนงทหามาทคตเรองนไมใช่คนอง -
กฤษ เป็นชาวประเทศแชนโนเวอร์ ชื่อบารอน
ตะเตอเมอร์ แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าจะต้องออกพระ
นามราชวงศ์ผู้ใหญ่ของคหิง ที่เป็นผู้อยู่ในท่าม
กตางของการเรองน

น.ม.ส.

ปรีนเซ็ด "คือปรีนซ์เออเนซต์อาของฉันทน
หรือ"

เออว "คือเจ้าของคนเอง ข้าพเจ้ากไม่มีหตุ
ฐานอันใดที่จะกล่าวได้ว่าปรีนซ์เออเนซต์ (ดยุก
ออฟคัมเบอร์แลนด) ทรงคิดการเรองนดวยหตุ
ฐานที่จะอ้างได้กมอยู่เพียง บารอนดะเคอเมอร์เท่า
ฉันทน แต่ตามขอความทงปวงที่สืบได้แล้วทำให้
เห็นได้ว่า ความคิดเหต่านคิดได้ดวยดยุกออฟ
คัมเบอร์แลนดทรงเห็นดวยแล้วทงฉันทน"

ปรีนเซ็ดกมพระพักตรอยดักครุหนึ่ง จึงรับ
ดั่งดวยเดียงเครือๆ ว่า "ทำไมจึงเป็นไปได้ดง
ถ้าจะมีขบถทำไมผู้คิดไม่เป็นคนอื่น เหตุไรจึงเป็น
พนองทอยู่โกด ที่เราหวังอยู่เดมอว่าจะได้พง
เป็นกาดังขุดหนนค่อไป"

เรื่อง สิบราชสมบัติ

คำที่ปรีนเซ็ดรับตั้งเตียงเครือๆ เช่นนั้น ทำให้
เขี้ยวหน้าเสีย ทำให้แฟนหน้าตาคง ตรงเข้าไปคุก
เข่าตรงพระบาททูลว่า “ขอพระองค์อย่าได้พระ
ทัยด้วยพระองค์องค์เดียวเป็นเช่นนี้ไปเลย ขอ
ให้ทรงคิดถึงพวกเราแต่พวกราษฎรทั้งปวง ให้
ความรักของชาติทั้งชาติถ่วงน้ำหนักความเป็นศัตรู
ของพระญาติที่เป็นพาดินนเกิด”

ปรีนเซ็ดถอนพระทัย วางพระหัตถ์บนศีรษะ
แฟนนั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วรับตั้งว่า “ถูกแล้ว แฟน
นี้ ถูกแล้ว ฉันไม่ใช่คนธรรมดา เป็นคนดำหรับ
บ้านดำหรับเมือง ความรู้สึกส่วนตัวถึงจะมีอย่าง
ไร ก็จะทำให้ความรู้สึกส่วนตัวบ้านเมืองเป็นใหญ่
แต่ฉันนะ ฉันก็คนอื่นๆ เราธรรมดาบางทีก็คิดว่า เป็น
ปรีนเซ็ดของประเทศอังกฤษ อาจรู้สึกได้อย่าง

น.ม.ส.

เดียวกับท่าน ในเวลาที่การในครอบครัวของท่าน
เป็นไปได้โดยไม่เรียบร้อย”

เมื่อรับส่งดงนนแดงกทรงจุดแพนนี้ แด้วหัน
ไปรับส่งกับเฮอว่า “เด่าไปเกิด มิดเตอร์เฮอ
ความข้อไรท่านเห็นว่าฉันควรจะทราบ ก็ขอให้ท่าน
เด่าไปเกิด”

เมื่อได้ฟังรับส่งดงนน เฮอว่าก็เด่าความถวาย
ตั้งแต่คนจนปตาย ในที่ดุดักทุตเดอนด้วยขอท
อันตรายอยู่โกตนัก จำเป็นจะต้องรับคิดการบ้อง
กันโดยเร็ว

เฮอว่า “ความเรองนถาไมคิตคิตคองแต่บ้าน
น คงจะเกิดคักภายในเป็นอย่าน้อย ถึงการ
จะไม่แผ่ไปตามหัวเมืองด้วยไตก็ตาม แต่ในเมือง
หดวงคองเกิดเหตุเป็นแน่ ถ้าจะบองกันไม่ให้เกิด

เรื่องสี่บรรพชาสมบัติ

เห็นจะต้องรีบตงมือทำการทันที เมเยอร์แคมป์
เบ็ดกเห็นอย่างที่เขาพูดจน จึงได้ไปพร้อม
กับเขาเจ้าๆ ประชุมป่าตีเม้นต์ ขอเข้าไปหา
หุดอดเม้นบอนในห้องไปรเวท แด้วเด้าความให้
ฟังคตอด แต่หุดอดเม้นบอนไม่เชื่อว่าจะเกิดการ
เช่นนั้นได้ ไม่ยอมที่จะทำอะไรที่เดียว ภาย
หลังเมเยอร์แคมป์เบ็ด นำความ ไปเสนอต่อหุดอด
ฮิดผู้บัญชาการทหารบก แต่หุดอดฮิดตอบว่า
ไปตีคคไม่ใช่หน้าที่ทหาร ไม่ยอมเกี่ยวข้องด้วย
เป็นอันขาด เพราะฉะนั้นก็มอยออกทางเดียวแต่ที่
พระองค์จะทรงคคการเอง เมื่อทรงพระดำริเห็น
สมควรอย่างใด ข้าพเจ้าจะรับๆ ตั้งทำการจน
หมดบัญญัติแฉชีวิต แด้วแต่จะด้ามารถทำได้”

ปรีนเซ็ดทรงฟังความคตอดแล้ว ทรงพระ

น.ม.ส.

ดาร์อยู่ครู่หนึ่งจึงรีบตั้งว่า “ที่จะทำอย่างไรหนัก
มอ้อยอย่างเดียว คือท่านจะต้องไปเฝ้าพระเจ้า
แผ่นดิน ว่าฉันให้ไปกราบทูลความขอน เมื่อการ
จะควรอย่างไร คงจะมีรับสั่งให้จัดการบ่อนกัน
ต่อไป”

เชอว์เมื่อก่อนเข้าไปเฝ้า ก็ไม่มีความคิดว่าจะ
ทำอย่างไร แต่เมื่อได้ฟังรับสั่งดังนั้นก็เห็นจริง
ว่าที่จะทำก็มอ้อยทางเดียว จึงทูลว่า “ถ้าเช่น
นั้น ข้าพเจ้าต้องขอประทานถวายพระหัตถ์ไปถวาย
พระเจ้าแผ่นดินจึงจะเข้าเฝ้าได้”

ปรีนเซส “หนังสือถวายพระเจ้าแผ่นดินบางที
จะส่งเข้าไปถวายไม่ได้ เพราะเวदानประชวร
มากเสียแล้ว ท่านออกจากนี้จะต้องตรงไปวัง
วินเซอร์ทเดียว ท่านจะเที่ยวแวะเวียนไม่ได้เพราะ

เรื่องสี่ปราชสมบัติ

พระอาการไตช้าว่าหนักลง แต่ถึงกระนั้นคง
จะพระราชทานพระตำริ ในเรื่องนี้ ให้การ เป็น ไป
ตามควร”

เฮ่อวี่ “ถ้าพระองค์ทรงหนังสือไปถวายพระ-
เจ้าแผ่นดินไม่ได้ ข้าพเจ้าจะเข้าเฝ้าทูลความ
อย่างไรได้”

ปรีนเซ็ด “ฉันจะเขียนหนังสือไปถวายพระ
ราชินีให้ทรงช่วยจัดการ ท่านคงจะได้เฝ้าตาม
หมาย ด้วยพระราชินีทรงพระเมตตาฉันเหมือน
เป็นพระราชธิดาเหมือนกัน”

ปรีนเซ็ดเด็ดยุดจากเก้าอี้ ไป ประทับที่ โต๊ะ
ทรงพระอักษร ทรงเขียนอยู่สักครู่ หนังสือเข้ามก
ถวายพระหัตถ์ประทานให้เฮ่อวี่ รับสั่งว่า “ท่าน
ต้องรีบไปจากทันทีเดี๋ยว อย่าให้เสียเวลาจน

น.ม.ส.

ชัวโมงเดียว”

เฮ้อว่าพูดว่า “ข้าพเจ้าจะไม่เสียเวลาดาจนครึ่ง
นาที” แล้วถว้ยคำนั้นพูดดาออกไปจากห้อง
แพนนี้ตามออกไปเปิดประตูตั้ง แดเวดาครึ่งนาที
ที่เสียไปที่ประตูเวดาที่ตากนหน จะควรรนบหรือ
ไม่”

๘
ตอน ๑๒

กลางคืนวันสวรรคต (ต่อ)

เมื่อเสด็จฯ พนมพิทักษ์ประทุมฉัตร ก็รีบเดินออก
จากบริเวณวัง ชักผ้าปิดตาออกดูเป็นเงา ๒ ขาม
กับ ๑๕ นาที ครั้นครอจะวางจะไปทางไหนจึงจะถึง
วังวัดเชอวี่เร้งที่สุด ก็จะไม่เห็นไม้ไผ่ กาง
ม่านเป็นทางราบๆ ของวังไม่

เขื่อนดินพิทักษ์ เขื่อนขี ไปจนถึง ประตู บริเวณวัง
เห็นประตูเปิดอยู่ดินจะออกอยู่แล้ว พอนกชน

น.ม.ส.

มาได้ก็ตั้งใจซังก้อย ด้วยเมื่อชามานน์จำได้กหนด
ว่าประศุดนุกุญแจ ได้ไขดุกกุญแจที่แฟนนี้ส่งไป
ให้ในคอบ่ายไซประศุเข้าไป แล้วยกตบยอนด้น
กุญแจเดี่ยวอย่างเก่า ซอนจำได้แน่นอน เหตุใด
ประศุจึงเบียดอยู่ดงน ทรอยจะมีใครตามมาภาย
หลัง แลถ้าเช่นนคองจะเป็นด้วยดีตรุดกตรอยตาม
นอกจากนจะมีใคร

เฮอวกคดงนแลวกคอยเขยมคุดอกไปตามทาง
เดิน แต่ก็ไม่เห็นใครหรืออันใด ก้าวเท้าจะออก
จากประตูเดินไปตามทางที่มาอยู่แล้วพอเฉดียวใจ
ซนมาอกว่า ถ้ามีดีตรุดตามมากคงยังคอยอยู่ตาม
ทางที่จะกตบ หากควรจะไปทางนไม่ ดงนเฮอว
ก็กตบหลังเดินอ้อมไปทางหลังวัด รับดาวเท้าเดิน
ไปได้ไม่กี่ก้าวก็ออกวง ครนวงไปได้หน่อยหนึ่ง

เรื่องสืบราชสมบัติ

รู้สึกว่าได้ฝนรุ่มร่ามหนัก ก็ออกม้วนขว้างข้าม
กำแพงเข้าไปเสียในบริเวณวัด แล้ววิ่งออกมาวัด
ออกทางตรอกเล็กไปถึงถนนใหญ่

เมื่อไปถึงถนนใหญ่ตั้งหนักบังเงาคูไปตามถนน
ในระหว่างตรอกทางเข้าแต่ตรอกที่เฮอวียนอยู่นั้น
รถจอดอยู่คนหนึ่ง เป็นรถขนาดเล็กเตี้ยมมาก เห็น
ได้แต่ไกลว่าเป็นรถอย่างใหม่ น้าอย่างดี คงจะ
เป็นรถของผวมงมี

เฮอวียนึกในใจว่า “รถคาตะเคอเมอร์ไม่ต้อง
สงสัยเลย อ้อ คาเจ้าของยีนคุ่มๆ อยู่ริมถนนนั้น
เอง นี่แกมาคอยจะทำไม่อยากรู้จัก ดีหะ จะได้
ไปวิ่งวินด์เซอร์ได้ทันใจก็ด้วยรถคันนี้เอง ไม่ต้อง
ไปหาที่อื่น แต่จะต้องระวังอย่าให้แกทนรู้ตัว”

เฮอวียนึกในใจดังนี้แล้ว ก็ค่อยๆ ย่องบังเงา

น.ม.ส

ริมถนนเข้าไปใกล้รถซึ่งจอดอยู่ริมถนนเดินเท้า คน
ชบหนึ่งอยู่บนที่นั่งตำรวจคอยตัก เห็นได้ว่าหัดบังคับ
ตะเคอเมอร์เองยืนอยู่ข้างรถ หันหน้าไปทางประตู
ที่เข้าใจว่าเธอจะออกมาจากวง เพราะฉะนั้น
หลังไปทางที่เธอวิ่งเข้าไปหา แต่ในขณะที่
ตะเคอเมอร์ยืนอยู่บนที่นั่ง เธอก็ไม่ทราบจะทำ
อย่างไร จะเข้าไปใกล้รถก็กลัวจะสะดุด จึงยืน
เงยหน้าคอยอยู่ที่ คนขับรถก็ยังไม่หันหน้ามา
เธอวิ่งอยู่บนที่นั่งคนเดียว ตะเคอเมอร์
ยืนคอยเห็นนานนักก็ออกเดินไปทางประตูที่เข้าใจ
ว่าเธอจะออกมา พอตะเคอเมอร์ออกเดินห่างรถ
ออกไป เธอก็วิ่งเข้าไปใกล้รถเข้าไปทุกก้าว จนถึง
ศีรษะก็ออกจากริมถนนผ่านหน้าม้าไปข้าง
ซ้ายของรถ ด้วยคนชบหนึ่งอยู่ข้างขวา ฝ่ายม้า

เรื่องสืบบราชสมบัติ

ตัวแค ยืนคอย อยู่นาน ก้อยากอยู่แต่ จะ ออกวิ่ง
พอเห็นคนผ่านหน้าก็อยู่ไม่สุข พวกคนท่ากักกักชน
ทั้ง ๒ ตัว คนขับที่หัดบอยูนกคนดังขึ้น ในทัน
ใดนั้นเฮี้ยวเหยียบคุมต้อใจชนไปบนที่นั่งสำรอง ก็
ขึ้นพลจ้องตรงศีรษะคนขับ กระซิบว่า “ขับห้อ
ไปเดี๋ยวนี้ เร็ว—เร็ว ไม่อย่างนั้นกูจะยิงมันดมม
มึงกระจายไป”

ในขณะที่เฮี้ยวขับจะชนบนรถนั้น มา ๒ ตัว
กำลังอยากจะทำออกอยู่แต่ พอกระเทือนเขากออก
วิ่ง ฝ่ายตะเคอเมอร์เห็ดยวมาดูเห็นเขากวิ่งกดับ
มาร้องว่า “ชะโมย—ชะโมย จับตัวไว้ให้ได้”
คนขับ ไต่ยืน นายร้องมา ดึงน กิ่ง ตกใจ หนัก ชน
ด้วยเข้าใจว่าตัวอยู่ในอำนาจชะโมย เมื่อเฮี้ยว
เร่งก็ขับม้าปัดอัยจนห้อ ประเดี้ยวเดี้ยวก็ห่าง

น.ม.ส.

พันตะเคอเมอร์จันดับคาไป

ฝ่ายตะเคอเมอร์นั้น เมื่อเฉติยวใจทราบว่
รถของตัวเองกดับเบ้นยานให้เฮอว่หนีไปตั้งหนี ก็
โกรธเบ้นกำดัง ด้ิงพตางร้องพตางจนคนทออยู่เรือน
ริมถนนเบ็ดหน้าตาางออกมากุแทบทุกเรือน บาง
คนเมื่อไดยนหรือว่จะชะโมยก้อออกช่วยด้ิงได้ แต่คน
ซบทรูด้ักปากกระบอกเบ้นเยนอยู่ตรงหูกยงเขยน
มาเร็วเข้าทุกที่ ซบห้อไปจนถึงประตูขวางถนนจึง
ชักม้าให้เบาดง

(คำอธิบาย ในเมืองอังกฤษแต่ก่อนตามถนน
มีประตูขวางถนนสำหรับเก็บอัฐจากรถม้าที่ผ่าน
ประตูไปมา ผู้เฝ้าอยู่กระท่อมริมถนนสำหรับเรียก
เวตาใดก็ได้ ในเวदानประตูขวางถนนเช่นนทกยงมี
อยู่ตามถนนไปรเวต ซึ่งเจ้าของอาจเก็บอัฐจากร

๕ ๕
เรื่องสปรราชสมบัติ

รถมาที่เดินตามถนนนั้นได้)

เมื่อรถขับไปใกล้ประตูตงนี้ เชอวี่มเวตาทกะ
แปดจนแล้วจึงบอกกับคนขับว่า "ชีวิตของเอ็งอยู่
ในมือข้า ข้าถอบนกระบอกนคอยจะยิงเจ้า ถ้าข้า
ว่ากระไรเจ้าไม่ทำตาม ข้าจะยิงเอ็งเท่ากับยิงหมา
ตัวหนึ่ง ข้าไม่ใช่โจรเอ็งอย่างกลัวจะฆ่าเอ็งตาย
เปล่าๆ ถ้าเอ็งทำตามคำข้าๆ จะไม่ทำอะไรเอ็ง
เลย ข้าเป็นคนเชิญพระอักษรไปถวายพระเจ้า
แผ่นดิน ข้าตั้งเอ็งในพระนามพระเจ้าแผ่นดิน ให้
เอ็งพาข้าไปวังวินด์เซอร์โดยเร็ว"

คนขับรถเมื่อได้ยิน คังนั้น ก็คอยเบาใจ ขนบาง
แต่บนกยงกระทบหูเย็นๆ อยู่ จะเชอกยงไม่เชอ
แน่ เป็นแต่ถามว่า "กนายผมจะว่ากระไร"

เชอวี่ "นายเอ็งว่ากระไรอยู่กับตัวเอง ข้ารับ

น.ม.ส.

ผิดชอบ ถ้าเขาได้เองเสีย ข้าจะให้งานให้ทำใหม่
ทดทวน เองอย่าตกใจ”

เฮ่อพูดเท่านั้นแล้วพอไปถึงประตู คนเฝ้าได้
ยินเสียงรถมาแต่ไกลก็ถูกชนหีบกุญแจ มีอาการ
งุ่มง่ามด้วยความง่วง เฮ่อวิ่งเร่งให้เร็วด้วยโยน
เงินให้ คนเฝ้าเก็บเงินได้แล้วกำลังจะเปิดประตู
พอได้ยินเสียงคนวิ่งตาม ก็วิ่งกรวดมา ช่างหงก
หยุดเหตยวด แล้วแตกตาเฮ่อ

เฮ่อ “เปิดประตูเร็ว ข้าเป็นผู้เชิญพระอักษร
ไปถวายพระเจ้าแผ่นดิน เองอย่าทำให้ช้า” พูด
แล้วหีบพระอักษรออกให้คนเฝ้าประตูดูว่า
แน่ะ หนังสือถวาย เองเห็นไหม”

คนเฝ้าประตูคันศรัทธาว่า “ผมอ่านไม่ออก”
แล้วเหตยวหลังดูพวกที่วิ่งมาแต่ไกล ถามว่า “นี่

เรื่องสืบทอด

เขาได้ท่านทำไม”

ในขณะที่ตะเคอเมอรร้องมาแต่ไกลว่า “ชะ
โมย อย่าปล่อยให้ไป กักตัวไว้” เธอได้เห็นหมด
เวลาที่จะแข็งแรงหรืออธิบายกับคนเฝ้าประตูว่า กระจ
ไร ก็กระชากกุญแจจากมือแล้วชกเต็มกำลัง คน
เฝ้าประตูถูกเต็มหมัดก็หงาย ตกลงไป จมโคลนอยู่ใน
ในคูริมนอน ใน ๒ วินาทีเธอก็ไขกุญแจเปิดประตู
แล้วกดบันชนรถขับหนีไป ในขณะที่เธอลง
ไปพบกับคนเฝ้าประตู แดแย้งกุญแจไปไขเปิด
ประตูอยู่นั่น เป็นเวลาที่คนขับรถยังไม่มิดคิ หรือ
เป็นด้วยขดาดเกินไป หากคิดที่จะหนีกลับไปหา
นายไม่

รถที่ขับไปนั้นก็เร็วหนักหนาอยู่แล้ว แต่ยังไม่
เร็วทันใจผู้เชิญพระอักษร เพราะฉะนั้นเมื่อขับผ่าน

น.ม.ส.

ประตูไปได้สักครู่หนึ่ง พันตะเคอเมอร์แดงพวกที่
ได้ตามไปไกลแล้ว เธอจึงบอกแก่ตัวเองว่า "ไม่
ได้การ ขับรถไปอย่างนี้เมื่อไรจะถึง ตู้ปดม้า
ออกซิไปไม่ได้ ถึงไม่มีอาหนักยิ่งจะเร็วได้กวน"
เท่านั้นแดงกับบอกคนขับให้ชักม้าหยุด แล้วบอกให้
ตงแก่มา อธิบายว่าจะรีบขี่ไปคนเดียว ให้รีบแก้
ตัวข้างขวาซึ่งดูท่าทางจะดีกว่าตัวข้างซ้าย แล้วรีบ
ให้เร็วเข้า ไม่เช่นนั้นจะถูกบั่น

คนขับชักรถหยุด แล้วก็ไม่ได้แก้อะไร ได้แย้งว่า
กระไร ดูเหมือนจะกดยันดเดี่ยวออก ด้วยนั่งขับ
รถอยู่ไกลบนคานาวนัก ดึงนกรบตงแก่มาตาม
คำสั่ง แต่ในขณะที่คนขับรถก่าตงแก่มาควหา
อยู่นั้น เธอวเอาบนจของตรงศีรษะมาควหา ยัน
นั่งอยู่สักต้องสำมอดใจแล้วบ่นพมพมว่า "ข้ามัน

๕ ๔ ๘
เรื่องสภาราชสมบัติ

ไม่ดัง ช่างมัน คาสะเคอเมอร์ตามมาทันจะช้อย
ควนไต่ก็ตามใจ เราไปก่อนนานแกคงจะไต่ไม่ทัน
แต่เรากคงขีมาแรงเท่าคานันเหมือนกัน”

ครนคนขบรตแก้มาควชวาออกแล้ว เฮอวก
ปดบงเหียนขบออกทำเป็นบงเหียนขี เขาแซ่ขบ
มาคตปตายเดี่ยวไซเป็นแซ่ แต่วจนชนหงมา
บอกกับคนขบรตว่า “เท้านนแหตะ เอ็งกดับไป
หานายเอ็งเกิด ถ้าเขาถามก็บอกว่า นายร้อยโท
เฮอวกกรมทหารไน้มมาควนไปไซราชการ พรุ่ง
เข้าให้ตามไปรับมาคหนที่โรงมาวิงวินด์เซอร์เกิด”

พูดเท้านนแควกตมาควยแซ่ ออกห้อยค่อไป
ตามถนน ทงคนขบรตยนพูดไม่ออกอยกับทนนเอง
เฮอวขบมาห้อยไปเซนนหตายไมต ผ่านหมู่
บ้านทเงยบแต่เมองทหตบ จนม้าอออนุก้าตงตงควย

น.ม.ส.

ไม่ดูเคยต้องวิ่งโกลดแต่เร็วเช่นนี้ ผู้ชเห็นอาการ
จะไม่ไปใดตลอด ก็ชกให้เบาตงเพียงวงเรียบๆ
เพื่อให่กตบม้ก่าตงมาใหม่ แด่วงไปเช่นนออก
หตายไมถ้ เร็วบางช้าบางแต่ก่าตงมาจะทน
ไต่ ทตองช่าอยบ่างกเมอถงประตุชววงถนน ชง
ไม่เบ็ดไต่เร็วทันใจ ด้วยคนเฝ้าประตุม้กจะง่วงแด
ง่ม่ามหนัก ประตุทชววงถนนเช่นนกเบ้นแต่เพียง
ประตุไมชววงๆ ไม่ส่ตงก็มากน้อย เชื่อว้ให้คิด
อยากท้จะให้มาตวท ชนน เบ้นมาท้เคย ชไต่ ส่นกช
จจจอกอยเด่มอ อาจโจนช่ามประตุเช่นนไต่พัน
ไม่ตองเรียกผู้เฝ้ามาชกกุญแจให้เดี่ยเวตา ครน
จะเกณท้ให้มาตวทชอยุ่นนโจนก็ไม่ว้ใจ ด้วย
เบ้นมาท้ไมเคยกัน แดเบ้นมารถแท้ๆ ตายพระ-
หตถท้เชญไปนนกเบ้นอกษรดำคญ ถ้าเดี่ยท้ก็จะ

เรื่องสืบทอด

เป็นเหตุชนเปต่า ๆ

ตงนเฮอวกชมาเร่งบ้าง ชกให้ชาตงบ้าง จน
เห็นไฟเมืองฮตออยู่ไกล ๆ พอมืดยงผีเทามา
หือตามมาข้างหลัง ทราบแน่วคองมีผู้ใด จึงเร่ง
ให้ม้อออกหือเตมผีเทารับหน้ค้อไป

เมื่อเฮอว ยงเด็กโตเคยชมา หลังเปต่า หือแข่ง
กับพี่ชายในปาร์กแดงทุ่งไกลบ้านท่านไวช เคานต์ผู้
บิดา ความชำนาญที่เกิดจากความฝึกซ้อมในเวดา
เด็กนหน ฟงมาเป็นประโยชน์เดยว

เฮอวรับชมาหือไปตงนดักครุหนง ไดยิน
ผีเทามาควหลังโตไกลเข้าไปทุกที่ ไม่ช้าคนทชมา
ควหลังรือว่า “หยุด! ไม่หยุดจะยง!”

เฮอวเมื่อ ไดยิน ตงนหนก ยงคมา เร่งหนก เข้า
แต้วเหตยวหลังไปดูเห็นตะเคอเมอร์เร่งม้อได้ ม้อ

น.ม.ส.

ทชคอกทเฮอวจะฆ่าเดี่ยวแฉวกดับตังตาร ปดอยทง

ไวกบรณนเอง ขอนททำให้เฮอวนกเดี่ยวใจทที่ไม่ได้

ยงมาตวณนเดี่ยว แตะขอตาคญยงมขอหนง คอ

ตะเคอเมอรชมาตวณนมอานแตโกรณพรอม ทราบ

ไม่ได้ว่าไปได้มาจากไหน แตะขอทได้ทหนักด้วย

อานแตโกรณนเอง ทงตะเคอเมอรยงมตะเปอรตด

ช่นรองเทาอกกด้วย ขอนททำให้เรวชนอกมาก

เหมือนกัน

เฮอวเหตยวไปตเห็นตงนนแฉวกหินหน้ากดับ

ชาตมาตวยแซเร่งให้เรวชนอก ไฟนเมืองอตอ

กโกตเข้าไปแฉว ออกพกเคยวกจะถึง

ไนทันไตยนไตยนเดี่ยวคตทข้างตง ทราบ

ได้ว่าตะเคอริเมอรยง แต่บندانเดี่ยวแฉว

เฮอวไตยนตงนหนักตใจ รับเร่งมาหือๆตะเคอ-

๔ ๔
เรื่องสภาราชสมบัติ

เมอรักเร่งมาให้ตาม โกดักันเข้าไปทุกที่ ไม่ช้า
ก็หือได้กันเข้าไปตามถนนในเมือง เชอวีร์ู้สึกว่า
สะเศยเมอรักไม่กต้ายิง แค่กระหนกไม่หยุดเร่ง
มา สะเศยเมอรักได้โกดักันเข้าไปทุกที่ จนถงถนน
ตาดจะชนไปถงประตูพระราชวัง มา ๒ ตัวหือชน
ไปทันเด่มอหน้ากัน สะเศยเมอรักเออมมอจะผดก
เชอวีร์ู้ให้ตกจากหตั้งมา ในทันโดนหมา ๒ ตัวเดยว
มมถนนจะถงประตูพระราชวัง ทหารยามเฝ้าประตู
ไดยินเดยงผีเทามา หือชนไปเวตาดัก ผิดประหตาด
เชนนน กวงสวนออกไปยกบนชนห้ามให้หยุด
พอดกบตเชอวีร์ู้ตกถงจากหตั้งมา

ฝ่ายสะเศยเมอรัก เมื่อทหารยาม ถือออวูช ออก
มาเชนนน ก็ไม่อาจทำอันใดได้ รับชกมาชยอน
ทางกตบไปพักอยุทเรอนแห่งหนง ริมกำแพง พระ-

ราชวงศ์

ส่วนเสด็จเมื่อดอกชนไดชกนาพกาออกดู เห็น
เป็นเวลา ๗ ทุ่มกับ ๑๕ นาที ทางตรงแควงเกินซงตน
ถึงวงวนค เซอรกนเวตาชวโมงครัง เป็นอันนับว่า
เร็ว แต่ขอคำกัญคอหน้สะเคอเมอร์พนได้

เมื่อเสด็จหยิบพระ อักษร ออกให้ทหารยามดู
ชแจงกนเบนทเขาใจแด้ว ก็มผู้พาเข้าไปให้คอย
อยู่ข้างนอก มีเจ้าพนักงานผู้หนึ่งเชิญพระอักษร
ค้อเข้าไปถวายพระราชนี้ ไม่กนาทม้เดดเจ้าพนัก
งานในพระองค์ พระราชนี้ คนหนึ่ง ออกมาพา เสด็จ
เข้าไปเฝ้าในห้องค้อห้องพระบรรทม กวันอาด
เดดประทบคอยอยู่ในทนน

เสด็จดังเกิดดู เห็น พระราชนี้ เป็น เจ้าหญิงท
ทรวดทรงแด้วอาการดมควรแก้คำแหน่ง แต่พระ-

เรื่องสปรราชสมบัติ

พักตร์ ซัดเคঁร่า เพราะ ความรอน พระทัย ด้วยพระ-
อาการประชวรพระเจ้าแผ่นดินอย่างหนึ่ง เป็น
ด้วยทรงขับเขยว พยาบาท ไม้มืดดา ประทม เวดา
เด๋อวยมาหตายเวดาอีกอย่างหนึ่ง เมื่อเฮอวเห็น
พระราชินีทรงแดงความโทรมน็ด อยู่ทุกอิริยาบถ
ดิ่งหนี ก็ไม่อาจทอขอความได้ แต่ไนที่ดัดทรง
ดักัดความไศรภถ่วนพระองค์ไว้ รับผิดชอบให้เฮอว
เตาเรื่องถวายจนตอดแต่คนจนปดาย

เมื่อได้ทรงฟังตอดแล้ว ก็มีได้ทรงแดงว่า
ประหตาดพระทัยเดย เป็นแต่รับผิดชอบว่า “ตามท
ท่านเดานัดมกบที่เฮอเน็ด (ดยุก ออฟ คัมเบอร์
แลนต์) จะประพฤติกทุกอย่าง ด้วยความรักแด
โอบอ้อมอารีในครอบครัวเป็นของที่เฮอเน็ดไม่รู้
จัก ตูเกิด พิศนหนึ่งกาตังจะหมดชวดแล้ว ก็ตอง

น.ม.ส.

ถูกกวนเพื่อได้ปกครองบุตรของพี่อีกคนหนึ่ง จาก
ภยทเออเน็ดค คัด กระทำเพื่อประโยชน์แก่ตัวเอง
คอยก่อนเกิด ฉนั้นจะไปกราบทูลให้ทรงทราบเสีย
ก่อน บางที่จะรับสั่งให้หาให้ท่านเข้าไปเฝ้าข้าง
ที่พระบรรทม” รับสั่งเท่านั้นแล้วก็เสด็จออกจาก
ห้องนั้นไป

เฮอวคอยอยู่ในห้องนอกตึกครุหนึ่ง กิมชาย
ผู้หนึ่งเข้าไปในห้องนั้น เป็นคนรูปร่างผอมผาย
อายุกลางคน หน้าเป็นคนใจดี แต่แต่คงความ
เศร้าโศกอยู่ในดีหน้าแต่กริยาพร้อม ท่านผู้นั้นคือ
หอดอดคองนิ่งแ่ม เป็นเจ้าพนักงานกรมวงผู้ใหญ่

หอดอดคองนิ่งแ่ม “มีดีเตอร์เฮอวี่ พระมเหสี
รับสั่งให้ฉนมาอยู่เป็นเพื่อนท่านตึกครุหนึ่ง ฉนคือ
หอดอดคองนิ่งแ่มกรมวง ท่านมาทางไกลเวดบ้าน

เรื่องสี่ราชสมบัติ

“หนงจะหิวกระมัง”

เฮอวีตอบว่าไม่หิว แต่หุดอดคองแ่มไม่ยอม
จะเกณฑ์ให้กินจงได้ แต่เมื่อได้เรียกคนไขมา
ตั้งให้ไปหาของกินมาแล้ว ก็ถามถึงข้อความที่
เฮอวีจะไปกราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน เฮอวีก็เล่า
ให้ฟังตลอด เมื่อหุดอดคองแ่มได้ยินถึงสะ-
เตอเมอร์แดงก็คิดทำร้ายอย่างสามารถเช่นนั้น ก็
พลอยโกรธด้วย ก็ดำวว่าสะเตอเมอร์คงจะเป็น
คนชั่วร้ายนัก

เฮอวี “ข้าพเจ้าเข้าใจว่า สะเตอเมอร์จะมี
เอเยนต์อยู่ใน พระราชวังคอย ตั้งข่าวให้ทราบอยู่
เสมอๆ เพราะข้าพเจ้าได้ยินเขาพูดว่าทราบ
ได้ทางไปรเวท ว่าพระอาการประชวรเป็นอย่าง
ไรบ้าง แท้จริงความคิดของเขาจะสำเร็จได้ก็แต่

น.ม.ส.

ด้วยรับดมมือทำการ โดยผดุนผด้นไม่ให้ใคร
ทนรศว ซึ่งจะทำได้แต่เมื่อทราบพระอาการ
ประชวรอยู่เต็มอแดทราบได้เร็วเท่านั้น ชอนก
ควรทำให้สงสัย แต่ว่า คงจะมีคน ดอบดับ ชาวอยู่
ภายใน”

หตอดคองนิ่งแ่มนงนงพงแ่ดวทำควชมวดคอบ
ว่า “ที่ท่านวานกนน่าจะจริง แ่ดถงจะจริงหรือไม่
จริงก็จะต้องบ้องกันไว้ จะประมาทแ่กการไม่ได้
ข้าพเจ้าจะไปตั้งเดียงวัน ว่าไม่ให้ใคร ออกจาก พระ
ราชวังด้วยไม่ได้รับอนุญาต” หตอดคองนิ่งแ่ม
ตูกชนแ่ดวกมตงกระชิบว่า “พระอาการเห็นจะไม่
คตอดคนเดียงแ่ดว”

เฮอวไตพงคงนงกทำหน้าคณ แ่ดวกดับได้
ตคเคอนว่า “ถ้าเซนนงยงควรกำชิบประตุให้กวด

เรื่องสืบทอดราชสมบัติ

ชนชน ถึงอย่างไร ๆ ต้องอย่าให้ ใครทราบข่าว
ไปได้ก่อนที่ปรีณเซ็ด จะมีเวดาทรง จักรการ บ้องกัน
ความฉลาดที่จะเกิด ด้วยความคิด ของคนพวกนั้น
ถ้าตะเคอเมอร์ทราบข่าวคงจะเป็นเหตุชนเป็นแน่”

หลุดคอกนิงแอมพยักหน้า แล้วออกจากห้อง
ไปตั้งเจ้าหน้าที่ให้ระวังตรวจตราประต ในขณะ
นั้นพอกคนไซยกถาด เนื้อไก่กับ สู่รามาลัง เชื้อวักรบ
กิน พออมประตห้องก็เปิด นายแพทย์ผู้หนึ่ง
เยี่ยมหน้าเขาไปกวกมอ เชื้อวักก็ค่อย ๆ ย่องตาม
เข้าไปในห้องบรรทม

พระเจ้าแผ่นดินประทมอยู่บนพระแท่น ดูพระ
อาการเป็นที่น่าใจหาย พระฉวีชด พระกายชบ
ผอมเหี่ยวแห้ง พระเคี้ยวชบอยู่กับพระเชนย หาย
พระทัยได้ด้วยยาก พระเนตรจับดูพระมเหษชง

น.ม.ส.

ประทับมีพระพักตร์เศียรอยู่ข้างพระยี่ภู่ เห็นได้
จากหน้าพระเนตรว่าทรงอาดดียิ่งนัก ด้วยพระ
มเหสีองค์นี้เคยเป็นเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยากมาแต่ปาง
ก่อน ได้เป็นเพื่อนคู่ชแต่ผู้บำรุงพระทัยในขณะ
ที่ทรงชรา แต่ในเวทาศระชวรได้เป็นผู้ปฏิบัติ
อย่างที่ไม่ได้ คิด แก่ เห็นด เห็นอย ตำบาก พระองค์
เดย

ข้างพระทนต์มพระย่นอยรูปหนึ่ง คืออาชบิ
ชอบออฟ แคนเคอรเบอรตั้งฆราชองกฤษ ท่านผู้
นี้ไดถวายเป็นค้ำสอนในทางคำสอนแต่ด้วยย่นดวดชอน
วอนพระเจ้า เพื่อให้พระทัยพระเจ้าแผ่นดินสัน
กระดัมกระด้าย ค้อออกมาหลัง ๆ มีนายแพทย์
แดพนักงานอื่น ๆ ย่นอยออกดองด้ามคน

ฝ่ายเฮอวเมอเขาไปดังกเขาไปโกตพระที่ | พระ

เรื่องสบบราชสมบัติ

เจ้าแผ่นดินกวกพระหัตถ์ใหญ่ครั้งระงไปฟัง ด้วย
ไม่อาจรบตั้งตง ๆ ได้แต่ แดถึงรบตั้งค้อย ๆ
เทานนกรมพระอาการเห็นอยหอบ หายพระทัยดำ
บาก แต่แข็งพระทัยรบตั้งว่า "ท่านกดับไปบอก
หลานชา เกิดว่าท เธอให้ ท่านมา บอกชาน ถูกแด
เขากำตั้งเขียนหนังสืออยู่ท โตะโนน เมื่อเขียน
แดวชาจะตั้งขอเป็นสำคัญ ว่าหลานชาเป็นผู้ควรได้
สมบัติค่อไปตามกฎหมาย เมื่อชาตั้งขอแด
ท่านจงรับกดับไปตอนคอน ไปหาดยุกเอาหนังสือ
ด่อนให้ แดวบอกวาช้างไปว่า ชาผู้จะตายแด
เวตาจะตายนมอบให้ดยุกเป็นธุระทำนบำรุงหลาน
ชา ขอให้ภกคค่อหลานชาจงค แต่เมื่อดยุกทำ
โดยชอบค่อหลานชาแดว เวตาจะตายขอให้ตาย
ตตวกเหมือนชาเกิด "

น.ม.ส.

^{๐ ๒๖ ๖ ๒๘๒}
คำทรมองนักษา ๆ กระทบถ่อนกระทบแทน แต่
^๑ ถึงกระทบยงต้นพระกำถิง ^๒ จะรบตั้งต่อไปอีกยง
ไม่ได้ ^๓ เป็นแต่หัดบพระนครนึ่งอยู่

^๔ ฝ่ายเฮ้อวเมื่อโดยนรบตั้งว่าดยุกเซนนน ^๕ ก็
ไม่ทราบว่าดยุกไหน จะกราบทุดถามก็ไม่ได้ จึง
^๖ เหนยวุดขวางหัดงทำเด็กถก ^๗ พระมเหษหอดพระ
นครเห็นดงนบกเขาพระทย ^๘ จึงรบตั้งว่า “^๙ ทรบ
^{๑๐} ตั้งว่าดยุกนน ^{๑๑} คอดดยุกออฟเว็ดถึงคณ”

^{๑๒} พระเจ้าแผ่นดินหัดบพระนครอยู่ ^{๑๓} ไต่ทรงฟัง
พระมเหษรบ ^{๑๔} ตั้งเซนนน ^{๑๕} ถมพระนคร ^{๑๖} นรบตั้งว่า
“^{๑๗} ถุกแดว ^{๑๘} ดดยุก ^{๑๙} ออฟเว็ดถึงคณ ^{๒๐} บอกหุดานซาให้
^{๒๑} เซอฟังเขาเถิด ^{๒๒} เขาเป็นคณซอดศย ^{๒๓} ไวใจได้อนิท”

^{๒๔} รบตั้งเทานนแดวก็หัดบพระนครไปอีก ^{๒๕} ประ
^{๒๖} เดียวหนิงเจ้าพนกงานนำพระอักษรเข้าไปถวาย ^{๒๗} ก็

เรื่องสบบราชสมบัติ

สมเด็จพระเนตรชน ทรงจับปากกา ลงพระนาม ตก ๆ
เดือนไม่ว่าใครจะเป็นเนื้อเป็นตัว แดงหัดบพระเนตร
เด็กก พระเคียรไปทาง พระ มเหสี ๆ ทรง ประคอง
พระเคียรไว้

เสวยนึ่งตกตดงอยู่ตักสองสามอึดใจ พอ
นาฬิกา ๘ ทุ่ม ๑๕ นาที ได้ยินเสียงนาฬิกาจิ่ง
รู้สึกตัวขึ้นมา ค่อย ๆ หยิบพระอักษรได้แต่ถววาย
คำนับ ค่อยย่อถอยหลังออกไปหันหลังเดินไป
ใกล้พระทวาร พอได้ยินเสียงขยับตัวกันส่งบด่าบ
ก็หยุดซังกเหตยวไปดู เห็นตั้งมราชตงคุกเข้าอยู่
ข้างพระที่

พระเจ้าวอดเดียมที่ ๔ สวรรคตเสียแล้ว
ในทันใดนั้น นายแพทย์ใหญ่รีบเดินเข้าไปข้าง
พระที่ มีอกดำตรงพระอุระพระเจ้าแผ่นดิน แดง

น.ม.ส.

หันมากมศัรชะค่านับให้สัญญา หดอดศัจจวตกรรม
วงทยนคอยอยมมห้อง ก็เดินถือไม้ขาวเข้าไปยื่น
ปถายพระทฐไม้ชน แล้วหักออกเป็นสองท่อน
กล่าวประกาศว่า “ ดงนพระผู้เป็นเจ้าโปรดแล้ว
ที่ได้เชิญจากชีวิตอนเดอนตอยน ไปสู่ความกรุณา
ของพระองค์ พระเจ้าแผ่นดินผู้เป็นใหญ่ที่สุด
มอานุภาพที่สุด สูงที่สุด พระเจ้าวัดเดยมท &
ด้วยความเห็นชอบ ของพระผู้เป็นเจ้า แห่งประเทศ
เกรตบริเตนแดไฮร์แลนด์ เป็นพระราชา เป็นผู้
บ่งกั้นความเชื่อ (คำสอน) เป็นเจ้าใหญ่แห่ง
เครื่องราชอิสริยาภรณ์การ์เตอร์อันสูงศักดิ์ พระ
ราชาประเทศแชนโนเวอร์ แดดยุกเมืองบรุนชะ
วิกแดตเห็นเบ็ค ”

เฮอวเมอไตฟงเซนหนนแดว แดเห็นพระมเหษ

เรื่องสี่ราชสมบัติ

ซบพระเคี้ยวตรงทรงพระกรรแดงอยู่กับพระองค์พระ
ราชธานี ก็กดขี่ได้ศรัทธาออกไปห้องนอก
พบหอดอกคองหนึ่งแถมบอกว่า "ข้าพเจ้าได้ตั้งแต่ว
ให้รับผลกรก ท่านตั้งฆราวาสกับข้าพเจ้าจะไปวังเกิน
ซึ่งคนเดียวกัน เพื่อจะได้ทูลปรีนเซ็ดให้ทรงทราบ
ข่าวสวรโรค ท่านมากับเราที่เดียวเป็นดี เมื่อเรา
ไปถึงวังเกินซึ่งคนแล้ว ท่านจะได้เคยไปปลูก
คดียุคออฟเว็ดถึงกัน"

เฮอวี่ "ถ้าอย่างนั้นเป็นดี แต่ท่านโปรดอย่า
ตั้งว่าปรีนเซ็ดวิกตอเรียเดียวกันไม่เด็ดเดี่ยว ขอ
ให้ควนวิกตอเรียทรงพระชนมายุยืนยาวไปเถิด"

ตอนที่ ๑๓

เว็ลลิ่งตันทำหน้าที่ต่อพระเจ้าแผ่นดิน

ภายใน ๑๐ นาที จากเวลาที่พระเจ้าวิคเตอริอัส
ที่ ๔ สวรรคตนั้น ท่านตั้งฆราวาส ๑ หอดอกคอง
แสมกรมวัง ๑ นายร้อยโทเฮอวี่ ๑ หนึ่งรถขับออก
ประตูพระราชวัง รีบขับไปตามถนนตอนตอน

ในเวลาที่ไปตามทางนั้น เมื่อสะพานเมอร์จะ
คิดทำร้าย หอดอกคองแสมจึงจับปืนช้อนไปใน
รถหลายปืน ทิ้งให้ทหารพกปืนแต่งตัวเป็นพด

เรื่องสืบทอด

เรือนหนึ่งไปกับตำรวจด้วยอีกคนหนึ่ง แต่การที่
หลุดคอกองแ่หมัดคิดไม่หมิ่นแก่การเช่นนั้นก็ไม่จำเป็น
ด้วยตะเคอเมอร์ เมื่อได้เฮอวี่ไปจน ถึงพระราชวัง
แล้ว ก็สั่งกำตัง แดเข้าใจว่าเฮอวี่คงจะไม่กลับ
จนรุ่งเช้า จึงไปหลบอยู่ที่เรือนแห่งหนึ่ง นอกกำแพง
พระราชวัง ซึ่งเป็นเรือนของพรรคพวกผู้รับ
ข่าวลงไปตอนค่อน

ส่วนทางพระราชวังนั้นก็จัดการกวาดขัน ทหาร
ยามก็เพิ่มกันขึ้นนอกเท่าหนึ่ง ใครจะเด็ดตอดนำ
ข่าวสืบทอดออกไปเป็นไม่ได้ ด้วยทหารได้รับ
คำสั่งว่าถ้าใครขึ้นพยายามจะออกประตูให้ ยิ่งเสีย
ถึงในพระราชวังเองก็กำชับกันแข็งแรง ที่จะไม่
ให้ข่าวทราบแพร่หลายไปในหมู่พวกรับใช้ แด
คนที่ไม่จำเป็นจะให้ทราบ

น.ม.ส.

แต่การที่ระวางกนกวดชนเช่นน ก็ไม่ห้าม
ชาวใต้ที่เคย ด้วยชาวสุวรรณคตเป็นชาวที่จะ
แพร่หลายได้หลายทางนัก ยิ่งเมื่อมบุคคลแย่ง
ราชสมบัติคอยด้วย แดทงถากการจะดำเร็จได้ก็
ด้วยทราบข่าวก่อนคนอื่นเช่นนแล้ว ก็ไม่ต้องตั้ง
สัยว่าทางรวจะไม่มี เพราะณนในคอดกคน
วนน ถึงทหารยามจะเพิ่มจำนวนกนกวดชนชน
ก็ไม่เห็นคน ๆ หนึ่งซง เอาหนึ่ง ด้อห่อ กระจดาษเป็น
กอน ขวางข้ามกำแพงออกไปตรงเรือนที่ตะเคอ
เมอร์ไปอาศัยนอนอยู่นั้น ตะเคอเมอร์จึงเป็นอัน
ทราบข่าวสุวรรณคตได้ ในวนนเอง

ฝ่ายรถที่ขับออกจากพระราชวังไปนั้น กว่า
จะไปถึงวงเกินซงคั่นก็พอสว่าง พอรถหยุดท่าน
ตั้งฆราชกับหอดคคองนิ่งแ่มก็ตั้งจากรถ แดตั้งคน

เรื่องสบบราชสมบัติ

ขับให้พาเสอวไปตั้งที่บ้านดย กออฟเว็ดถึงคณ แล้ว
คอยฟังคำสั่งต่อไป

ในขณะที่ขับรถจากวงเกินซึ่งคณไปบ้านเว็ดถึง
คณนเห็น เสรอวให้ นักพิศวงตัวเองว่า เหตุใดจึง
มิได้คิดเตยที่จะไปหาเว็ดถึงคณด้วยเรองน หดอด
เม็ดบอนก็ไปเด้าความให้ฟัง หดอดฮิดก็ไปเด้า
ความให้ฟัง เหตุใดจึงไม่ทันคิดที่จะไปเด้าความ
ให้เว็ดถึงคณฟังบ้าง คอเชญพระอักษรรบๆ ดัง
มาแถวตงน จึงคดถึงคนดำคณชนได้

ขอทเว็ดถึงคณในเวदानไม่เหมือนแต่ก่อนนนัก
จริงอยู่ ด้วยไม่มีตำแหน่งในราชการเดี่ยแต่
เวนแต่จะนับว่าความเป็น หัวหน้า ขุนนางพวก คอน
เชอวะตฟ ก็เป็นหน้าทราชการอื่นหนง ในส่วน
ราชการนในเวदानเว็ดถึงคณไม่สู้เป็นที่นยมนับถือ

น.ม.ส.

อย่างแต่ก่อน เพราะไปติดคทำให้เสีย แต่ถึง
กระนั้นก็ไม่สำคัญ ด้วยราษฎรเป็นพวกที่ภักดี
ต่อควีนวิกตอเรียอยู่แล้ว พวกที่ไม่ดีแน่คือพวก
ขุนนางผู้มั่งคั่ง แต่พวกนี้เป็นพวกที่อยู่
ในความนำของเว็ดดิงตันโดยมาก อนึ่งในหมู่
ทหารนเว็ดดิงตันยอมเป็นสมุหนายกมาก ด้วย
แม่ทัพที่ชนะสงครามใหญ่ๆ คงจะเป็นผู้ที่นับถือ
ของทหารเต็มไป ดังคำที่สะเคอเมอร์พูดในห้อง
โหรคนนั้นเป็นพยานอยู่ ตามคำที่พูดนั้นก็เป็น
ที่เห็นได้ว่าไม่หวังว่าเว็ดดิงตันจะเข้าด้วย ที่จะ
หวังได้ก็เพียงแต่ว่าอยู่เป็น กตางหนึ่งๆ ไม่เข้าข้าง
โน้นหรือข้างนี้ แต่ถาเพียงหนักพอแล้ว ด้วย
นายทหารผู้น้อยจะเข้าข้างไหนก็ไม่คิด อีกทาง
หนึ่ง ถา เว็ดดิงตัน ออก หน้าเขา ข้างเจ้า ผู้หญิงเสีย

เรื่องสเปราชสมบัติ

แล้ว นายทหารผู้น้อยถึงจะอยากเข้าข้างเจ้าผู้
ชายก็คงไม่ใคร่กล้า เพราะฉนั้นการที่พระราช
ที่สวรรคต ทรงไว้พระทัยให้เว็ดถึงคนเป็นผู้ทำ
บำรุงพระราชโอรสองค์ใหม่ในตอนนั้น เป็นการที่
ทรงพระดำริห์ถูกแท้ ด้วยเว็ดถึงคนเป็นผู้จะ
ให้การไปทางไหนก็ได้

ฝ่ายท่านผู้มบรธาศักดิ์ ๒ คนที่ลงจากรถหน้า
วังเกินซึ่งคนนั้น ก็รีบเข้าไปปลุกคนในวัง แต่
ไม่ใช่ของง่าย ต้องเคาะแคะตั้งระฆังอยู่นานจึง
มีผู้มาเปิดประตู แต่เมื่อเปิดแล้วจะให้คนเข้าไป
ปลุกบรรทมก็ยาก ในที่สุดหุดอดคอกนึ่งแหม่ต้อง
ขยายข่าว ซึ่งตั้งใจว่าจะไม่บอกใครก่อนถึง
พระกรรณพระราชโอรสองค์ใหม่

“กราบทูลพระราชโอรส เดียวหน้า เรา มา เผ่าด้วย

น.ม.ส.

ราชการร่อน ซึ่งจะคอยไม่ได้ เจ้าจงให้เข้าไป
ไปปลุกประทมเร็ว ๆ เกิด”

ภายใน ๕ นาทีประตูห้องเปิด ค้วนวิกตอเรีย
เสด็จออกให้ท่านทั้งสองเฝ้า เครื่องทรงคอเครื่อง
ห้องบรรทม มีผ้าทรงสัณฐานพระองศา เห็น
ฉดองพระองค์บรรทมผืนเดียวเท่านั้น เมื่อได้ยิน
ข่าวสวรรคตพระเนตรก็นองด้วยอัสสัสด - แดง
กระหนงทรง พระอาการ ผงผายคง ซึ่งปรากฏ มา
ศตอด ๖๐ ปีเศษ

เมื่อ หดอดคองนิ่งแหม่ ทุด ความเรอง สวรรคต
แด เรอง ทม ผู้คิด การ โต้แย้ง การ สืบราช สัมบัติ
ศตอดแด้ว จึงทุดว่า “ บดินจาเบณฑจะตองรบ
ทรงจัดการอย่าให้ศัตรูมีเวดาทำอันใดได้ กว่า
พวกนจะทราบข่าวสวรรคต ก็จะต้องให้พระ

เรื่องสภาราชสมบัติ

องค์ได้ด้วยราชสมบัติเสียแล้ว เพราะฉนั้นข้าพ-
เจ้าขอประทานอนุญาตให้คนทวิใจได้ ไปเชิญ
หอดอดเม็ดบอนนุเป็นไปรมมรด์เคอร์มาเดยวน แด
ขอประทาน คำสั่ง ไปถึง เตชานุการ องคมนตรีดีภา
ให้เรียกประชุมองคมนตรีโดยเร็ว”

พระราชันทรงตรกครองอยู่ด้กครุ หนึ่งแฉวรบ
ตั้งว่า “ที่ท่านจะให้คนไปเชิญ หอดอดเม็ดบอนน
ชอบแฉว เชิญท่านให้คนรับไปเกิด แต่ขอที่จะ
เรียกประชุมองคมนตรีก่อนปรึกษา หอดอดเม็ดบอน
นุ เป็นกาารชอบแน่แฉวหรือ”

ท่านตั้งขราชทูตตอบว่า “ที่ทรงเกรงใจหอดอด
เม็ดบอนนุชอบแฉว แต่ในการครง นถาจะ
ทรงเรียกประชุมองคมนตรีที่เดยวก็ไม่เป็น การผิด
แบบแผนอันใด แทจจริงควรเป็นเช่นนั้น ด้วย

น.ม.ส.

ถ้าจะคอยหุดอดเมื่อบอนก็จะเข้าไปนิก อนงเมอ
ตั้งนรชกาตตงเซนน ก็เป็นธรรมนิยมอยแดวท
องคมนตรี เป็นสภาทดำคณูทตุด ในเวदान ถึง
เสนาบดีสภาก้หาเป็นใหญ่อย่าง องคมนตรี สภามไ
เพราะฉนนชาพเจ้าเห็นว่า พระองค์ควร รับผิดชอบ
ประชุมองคมนตรีปรึกษาราชการทเดียว”

หุดอดคองนิ่งแ่มทุดว่า “ถ้าพระองค์ทรงทำตาม
ที่ชาพเจ้าทุดแนะนำ ชาพเจ้าขอรับผิดชอบทจะ
ชแจงต่อหุดอดเมื่อบอน ไม่ให้เป็นทชุนเคองถึง
พระองค์ได้”

ค้วนวกคอเรียพยกพระพกตรรับสั่งว่า “เชิญ
ท่านเขียนคำตั้งเถิด ชาพเจ้าจะตงชอตามคำแนะนำ
นำของท่าน”

ในเวदानที่หุดอดคองนิ่งแ่มเขียนพระอักษร แด

เรื่องสืบทอดราชสมบัติ

จัดให้พนักงานคนสนิทเชิญไปให้ไปรมมีนิลเคอร์แด
เดชาอนุการองคมนตรีสดำถำน ท่านสั่งขราชทูตว่า
เมือท่านทงส่งตงจากรถแด้ว นายร้อยโทเฮอวี
ไปเ็นรถเตยไปบ้านเว็ดตงคณ เพือขอควมอด
หนุนตามรับตั้งพระราชาของคก่อน

ควนวิกคออเรียเมือไตทงพงตงนน กรอนพระ
ทยขนมออกร รับตั้งถำมว่า “ทไปเชิญคยูกออพ-
เว็ดตงคณน หตอดเม็ดบอน จะไม่ เ็นท พอใจ
กระม้ง”

(เว็ดตงคณกับเม็ดบอนอยู่คนตะปาคี เรียก
ได้ว่ำเป็นคัทรุกนในทงไปตติค)

“ขำพเจ้ำไม่ตงดัย เตยว่ำหตอดเม็ดบอนจะไม่
เห็นชอบ ควยการเซนนถง ขำราชการทอยุคน
ตะปาคี ถำมควมภักดี คอพระเจ้ำแผ่นดิน แด

น.ม.ส.

กฎหมายบ้านเมืองแล้ว ก็คงจะเขากนกดมเกตุยว
ไปหมด ถ้าใครเป็นผู้มกาดงจะช่วยให้การสืบ
ราชสมบัติยังย่นอยู่ได้ ถึงผู้นั้นจะมีความเห็นต่อ
สักันในทางไปติดค ถ้าเป็นคนซอดคยแล้ว ก็คง
ย่นตรบความช่วยเหตอจากผู้มกาดงน

รับสั่งว่า “ก็ดยุกออฟเวตตงค่นเอง ท่าน
คิคว่าจะทำอย่างไร”

“ขอนนชาพเจ้ายังไม่อาจทุดได้ จะตอองคอย
คอเมื่อเตฟเคอแนนคเฮ่วกตบมาจิงจะทราบ พระ
เจาแผนคนทศวรรคคทรวงไวพระทยว่าดยุกออฟ-
เวตตงค่นจะเบนผู้บองกนภยคคคกควาผู้น ชาพเจา
เองกเห็นเชนนนเหมอนกัน”

ปัญหาทพระราชนรบ ดงถาม ท่านดงฆราชน

เรื่องสพรราชสมบัติ

เชอว้เมื่อนั้งไปไนรถกัถามตัวเองไปเหมื่อนกัน
ด้วยเชอว้ก็ไมรูจักเว็ดถึงตน เหดอทจะทหายดวง
หน้าไควว่าเมือทราบข่าวแล้วจะทำประการไควบ้าง

เว็ดถึงตนเป็นผู้ทไม่มีตำแหน่งไนราชการ
กถาวคอกไควไควเป็นผูบญชาการทหารบกหรือไปรม
นิมิตเศอว้ไควไควแต่ก่อนแล้ว อาจไมรับเข้าเกยว
ของกบัการตั้งราชสมบัติกัไคว หน้าทอะไรกัไคว
มี เจ้าแผ่นดินจะเป็นพระราชาหรือพระราชินี
ไควไควสำคัญแก่แม่ทัพใหญ่ท กูประเทศ อังกฤษ ไควไคว
จากอำนาจนะไปเดียน ไควไควเป็นเจ้าแผ่นดินกัคก
ไนฐานทตองเอาใจยกย่องเว็ดถึงตนทงนน

อนั้งรัฐบาดไนเวदान ก็เป็นปาดทตรงกัน
ขามกบัปาดทของเว็ดถึงตน ถ้าอุดหนุนพระราชินี
เท่อกับอุดหนุนศัทรูไนทางไปตติค ด้วยพระราชินี

น.ม.ส.

ที่ยงเยาว์ พระชนม์มก เข้าใจกัน ว่าคงจะ เป็นเทวรูป
อยู่ในมือพวกวิเศษ ซึ่งทำหน้าที่รัฐบาตอยู่ในเวด
นนเป็นแน่

เฮอว้นก สงสัย เช่นนี้ไป คดอดทางจน ถึงแอบ-
สะเตเฮาซ ซึ่งเป็นที่อยู่ของเวดตงคน เมื่อตง
จากรถชนบันไดไปถึง ประตูหน้าเรือน ชักด้วย
ระฆังแตรวงคอยผู้มาเปิดนหน เฮอว้เหตยวดูไป
ตามถนน ยังไม่มีใครไปมากก็คน ด้วยถึงสว่าง
แตรวงยงเข้าอยู่มาก ผู้ที่เดินอยู่ตามถนนมีคน
สองคนก็แต่พวกทไปกินเตียงแตรเทียบเตรมาคดอด
คน ก่าตงจะเดินกลับบ้านในคอนเฮา

เฮอว้ชักด้วยระฆังแตรวงน คอยอยู่ไม่ช้าก็มีคน
เข้ามาเปิดประตู หน้าตาบอกวาฟังตงมาใหม่ ๆ

เฮอว้ “ชาตองการจะพบดยุกทนท์ ขอให้

เรื่องสบบราชสมบัติ

เจ้ารีบไปเรียนขออนุญาตให้ข้าเข้าไปเดี๋ยวนี้ เรียน
ว่าข้ามาด้วยราชการร้อน”

คนใช้ยื่นทำหน้าที่งตอบว่า “ดยุกไม่รับแขก
แต่เข้าเช่นนี้ เจริญท่านมาใหม่เวตาอื่นเกิด”

เสอวีโกธรเป็นกำลัง พุดกระซอก “ไปเรียน
เดี๋ยวนี้ เวตาไม่คอยท่า เรียนว่าข้าเจริญพระราช
โองการมาเป็นราชการร้อนที่สุด”

คนใช้ตกใจถอยหลังเข้าไปสองสามก้าว เสอวี
ก็ตามเข้าไปประคองไป แล้วทำตาซึ่งบอกว่าให้รีบไป
เรียนเร็ว ๆ คนใช้ ก็ไปตามสั่ง

ในประมาณ นาทีหนึ่ง คนใช้ก็ดับมาบอก
ด้วยกิริยาอ่อนน้อมว่า “เจริญทางนขอรับ” แล้วพา
เสอวีไปในห้องซึ่งเวตถึงคนนั่งอยู่

ในห้องนั้นเครื่องแต่งกายงดงามที่สุด หนังสือเป็น

น.ม.ส.

มากกว่าตั้งอื่น พนกไม้ปุพรม เกาอทนงกไม
แข็ง ๆ โตะก้อย่างเดียวกัน

ส่วนตัวเว็ดตงตนเองนน ถึงยงเขานกหนากเห็น
ได้ว่าไม่ใช่ฟังคน เพราะเดื่อผาเผาผมเรียบรอย
แฉวทุกอย่าง หนวดที่คางก็โกนเกดยงเกตา ครน
เฮอวีเขาไปถิง เว็ดตงตนกวางหนิงดือทหนงอาน
อยุ่หนตงไวกับโตะ ครนคนไซ้กตบออกนอกห้อง
ไปแฉวก็ถามว่า “ท่านชื่อไร”

เฮอวี คอบ บอก ชื่อ ตวแต ชื่อ กอง ทหาร แฉว
กิริยาเว็ดตงตนทซงซงกคตายตงไป กต่าวว่า “เซญ
หนิง มีดเคอร์เฮอวี ท่านมีธุระอะไรหรือ”

เฮอวีทราบว่ไม่มีเวตา จะพุดมาก แฉทง
เข้าใจว่เว็ดตงตนไม่ใช่คนทชอบพุดมาก จึงคอบ
ว่ “พระราชาสวรรคตเดี่ยเมื่อคนนเวตา ๘ ทุ่ม

เรื่องสืบบราชสมบัติ

เศษ ”

เว็ดถึงคันทงายตัวไปพึ่งเกาอก กดาวออกมาได้
คำเดียวว่า “ สวรรคต ” แดวกมคัระษะเอามอบัด
หน้าอยู่ตักนาทหนง แดวกตบเงยหน้า ทำหน้า
เฉยอย่างเกา แต่เดียงค่อนจะเครือ พุดว่า “ รวด
เรื่อนักชาวประชวรยังไมทันไร ท่านมีอะไรจะมา
บอกข้าพเจาอกหรือ ”

เฮอว “ เมื่อเวดาสวรรคตคณข้าพเจาอยทนน
ด้วย กอนทสวรรคตได้ทรงพระอักษรฉบับหนึ่ง ซึ่ง
มีรับสั่งให้ข้าพเจาเชิญมาให้ท่านให้ถึงมือ ”

เว็ดถึงคณรับดาษพระราชหัตถ์ไปอ่าน แดว
นงอยู่ตักครุหนง ให้รู้ตักอย่างคนใจแข็งที่จะร้อง
ให้ แต่ไม่ร้องออกมา ทงทำอาการไมให้ใคร
เห็นความเศร้าไครกได้ เฮอวดอาการเว็ดถึงคณ
เข้าใจไม่ถึงก็ออกเดียงใจ ด้วยกิริยาททำเฉยๆ

น.ม.ส.

อยู่นั้น ทำให้คิดไปว่าจะไม่เอากระเดี้ยแล้ว
เว็ดถึงต้นอ่านพระอักษรแดงกเงยหน้าชนถาม
ว่า "แล้วอะไรต่อไป"

เฮ่อวี่ "เมื่อประทานพระอักษรให้ข้าพเจ้านั้น
มีรับสั่งให้มาเรียนท่านด้วยปากอีกว่า ในขณะที่
ที่จะต้นดมหายพระทัยอยู่แฉ้วนนั้น ทรงมอบพระ
หัตถานให้ท่านเป็นผู้ทำนุบำรุงต่อไป ขอให้ท่าน
ภักดีต่อพระหัตถานอย่างภักดีต่อพระองค์ แต่เมื่อ
ท่านกระทำโดยชอบต่อพระหัตถานแล้ว เมื่อท่าน
จะหมดอายุขอท่านจงตายสดวก เหมือนที่ สวรรคต
นั้นเถิด"

คราวนั้นถึงเว็ดถึงต้นก็ไม่ซ่อนความรู้ ดักไว้ ได้
หน้าตากให้ตงมาทางสองข้าง ปากก็ฉิ้น แต่ตอบ
ด้วยเสียงอันแน่นแต่ชัดว่า "ข้าพเจ้ารับมอบตาม

เรื่องสืบทอด

รับสั่ง แด่ข้าพเจ้ากระทำหน้าที่จงรกกักติดต่อ
พระราชินีของข้าพเจ้าโดยชอบอย่างไร ขอพระเจ้า
ผู้สร้าง ข้าพเจ้าจง กระทำต่อ ข้าพเจ้า โดยชอบเช่น
นั้นเถิด”

เมื่อเสด็จได้ ยืนเว็ดถึงต้น ก่อวาคำ สำนวดเช่น
นั้น ก็ให้บังเกิดความยินดีเป็นกำลัง ขอทင့်ด้วย
เกรงเว็ดถึงต้นจะไม่ช่วย แด่ท่งเกรงจะเกิดเหตุ
ภัยด้วยประการต่าง ๆ นั้น ก็หมดไปในทันที ความ
ร้อนใจที่มีมาในสามเดือนนั้นหายไปแล้ว เมื่อดู
หน้าเว็ดถึงต้นก็ให้บังเกิดสบายใจ รู้จักความ
เชื่ออย่างทหารราบทยรบหน้าทหาร นะไปเดียนที่
สนามวอเคอร์ตเมื่อวันอาทิตย์ ๒๓ ปีม้าแดง เมื่อ
ปืนใหญ่ฝรั่งเศ็ดยิงกวาดล้มตาย กันตงไป เหลือฉบับ
ทหารม้าฝรั่งเศ็ดก็ควบกันเป็นกองเข้า โจมตีรำไป

น.ม.ส.

แต่โดยที่ทหารมีความเชื่อต่อแม่ทัพ จึงหาแตก
กระจัดกระจายกันไม่ ในที่สุดมีขยต่อข้าศึกดม
หมาย

ฝ่ายเว็ดถึงต้นเมือกถ้าวคำดาบาดในขณะเศร้า
โศรกดงนนแดง ไม่ช้าก็กลับมีอาการขงขงอย่าง
เดิม ถามเสื่อว่า “พระราชาที่สวรรคตประทาน
ตายพระหัตถ์มาด้วยมีเรื่องอย่างไร”

เสื่อ “ข้าพเจ้าได้นำข่าวไปทุดเมือกคนน เมือ
ทรงทราบกริบประทานพระอักษรมาถึงท่าน”

เสื่อวกเดาเรื่อง สะเตอเมอร์แด ความคิด พวก
นนี้ ให้เว็ดถึงต้นพงตงแด่ตนจนปตาย เมือเดา
ไปถึงเรื่องในห้องโหรน ตรงที่ สะเตอเมอร์คิด
กับตนคนเดอรจะให้เว็ดถึงต้นไปในงานเตียงที่บ้าน
บักกิงแฮม เพื่อดอให้นายทหารผู้น้อยเข้าใจว่า

๕ ๔ ๕
เรื่องสภาราชสมบัติ

๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
เว็ดตงตนเขาตวณน เว็ดตงตนหน้าตงชนมาท
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
ที่ แดวพุดว่า “บักกิงแหม่เชิญข้าพเจ้าให้ไป
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
งานที่ทานกตาวนนคนวณนเอง ข้าพเจ้ากริบไว้
ว่าจะไป แต่ความคิดคนพวกนั้นไม่สำเร็จเลยแล้ว
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
ข้าไปวันเดียว มิสเตอร์เฮอวี่ เชิญเด่าต่อไป”

๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
ครั้นเฮอวี่เด่าไปถึงเมื่อไปบอกหตอดเม็ดบอนๆ
ไม่เชื่อแต่ไม่เอาเป็นธุระนั้น เว็ดตงตนกตาวว่า
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
“หตอดเม็ดบอนเป็น หัวหน้า พวกวิเศษ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
พวกที่จะได้รับประโยชน์มากกว่าพวก อื่นจากพระ
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
ราชินี แต่กระนั้นหตอดเม็ดบอนยังไม่เอาใจได้
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
ดูเหมือนไม่ใช่ธุระ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
บอนเป็นคนอ่อนแอ แต่ในข้าราชการเช่นหตอด
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
เม็ดบอน ความอ่อนแอเป็น ความดีอย่างดก
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
ซงทเดียว”

น.ม.ส.

เมื่อเสอวเด้าไปถึงคอง หอดอดฮิด ไม่ยอมเกี้ยว
ข้องกับโปตติคณัน เว็ดตงคณยมแต่ว่า “ไม่อยาก
รับผิตชอบ กตวณกเรองรับผิตชอบ นั้นแหตะ
เป็นความเฒ่ยของหอดอดฮิด แต่เป็นนายทพรอง
คั่นก ยังไม่เคยใช้ ใครได้ตั้งใจคักว่า”

ครนเสอวเด้าเรองคตอดแต้ว เว็ดตงคณจิง
ถามว่า “ท่านทราบหรือเบต้าว่าใครเฝ้าพระราชินี
อยู่ทวงเกินซึ่งคณในเวदान”

เสอว “ข้าพเจ้ามาจากวงวินดเซอร์พรอมกับ
หอดอดคองนิงแสมกับอาชบิชอบ ท่านทงต้องไปท
วงเกินซึ่งคณ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะยังเฝ้าพระราชินี
อยู่ในเวदान”

เว็ดตงคณ “ท่านก็ดูจะเป็นผู้ททรงคณเคยอยู่
ท่านจะจัดการขอประทานอนุญาตให้ข้าพเจ้ารับได้

เรื่องสี่บราชสมบัติ

เผ่า เป็นการทำวन्दกษนาที่ จะได้อหรือไม่

เชอวี่ "ข้าพเจ้าเข้าใจว่าได้"

เว็ดถึงคน "ดีแล้ว (ชักนาฬิกาออกดู) ย่าง

พอดิ รถทำนยงคอออยหรือ"

เชอวี่รับว่ายังอย

เว็ดถึงคน "มาเถอะ รีบไปทีเดียว"

เว็ดถึงคนพูดเท่านั้นแล้ว ก็ออกเดินไปชนรถ

เชอวี่ตามไปชนนงด้วยกัน แล้วตั้งให้คนขับรีบขับ

ไป เชอวี่พิศวงว่าเว็ดถึงคนจะคิดการอย่างไร แต่

หากถ้าถามไม่

ค่อนนไปอีกประมาณครึ่งชั่วโมง ปรีนซ์เออ-

เนชต์ ดยุกออกฟคัมเบอร์แดนคียงบรรทมหลับอยู่

ในที มีเตียงเคาะที่ประตูห้องจนคนบรรทม ตื่น

น.ม.ส.

พระเนตรชนเห็นสระ เคอเมอร์ เบ็ด ประคุดนุ ผด้น
เข้าไป ดูหน้าชาวชืด คาดักยงกว่าคนที่ไม่ได้
นอนตอดอกคน ผมย่งเหมือนไม่ได้กระทบหัวแด
แปรงมาหลายวัน หนวดก็ไม่ได้โกน หน้าก็ดู
เหมือนจะไม่ได้ล้าง เตอฝากก็เต็มไปด้วยฝุ่น

สระเคอเมอร์ “เซญเด่ดีจตุกแต่งพระองค์เร็ว
ไม่มีเวดาจะชกช่าอยู่จนนาทเดียว”

คัมเบอร์แดนดผดุดอก ชนง ใน ทบรรมถาม
ว่า “ทำไมกัน สวรรคตแล้วหรือ”

สระเคอเมอร์ “สวรรคตเมอคนน เวดา ๘ ทุ่ม
ครึ่ง พระองค์เคยวนเป็นพระเจ้าแผ่นดินประเทศ
แซนโนเวอร์ แต่ถ้าจะเป็นพระเจ้าแผ่นดินประเทศ
อังกฤษด้วย จะตองเสด็จออกก็เรียกพวกเรามา
พร้อมกันทันที”

เรื่องสืบทอด

ดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์ หรือคิงออฟแฮนโน-
เวอร์รับตั้งถามว่า "ท่านทราบข่าวเมื่อไร" แล้ว
รับแต่งพระองค์โดยไม่ว่าจะเรียกมหาเด็ก พระ
อาการแสดงความรักนพระทัยเต็มที แต่ความ
เศร้าโศกที่พระเชษฐาสวรรคตนั้นไม่มีเลย

ตะเคอเมอร์ "ข้าพเจ้าไม่ทราบอยู่จน ๘ ท่ม
เศษ ในเวตานั้นข้าพเจ้าอยู่วันดเซอร์ ด้วยได้
ตามเข็มนาฬิกาไปแต่ตอนหัวค่ำ พระองค์คงจะทรง
จำเด็กหนุ่มคนนั้นได้ ดูท่าทางจะเป็นศัตรูที่จะมี
ภัยแก่เรามาก ส่วนการสวรรคตนั้นปกปิดกัน
แปลกกับธรรมดา คนสืบข่าวของเราที่อยู่ในวัง
เมื่อทราบข่าวแล้ว จะออกมาบอก ก็ถูกห้ามประตู
แต่ในที่สุดเขียนหนังสือ ทง ข้ามกำแพง ออกมาได้
ข้าพเจ้าเกรงว่า พวกข้างโน้น จะได้ มีเวตาจัดการ

น.ม.ส.

เสียก่อนเราบ้างแล้ว เพราะได้ทราบว่ามีรถออก
จากวงเวียนเซอรัมาก่อน หน้าข้าพเจ้า ประมาณหัว
โมงหนึ่ง ปรีนเซ่ตคงจะทราบข่าวแต่รู้พระองค์
เสียแล้ว”

พระราชอาประเทศ แชนโนเจอร์ ผิดพระ พักตร์
เผือด กตณพระโทษะไว้ไม่ได้ ทรบตั้งกรวดสะเคอ
เมอร์ด้วยคำอุทานต่างๆ “ว่าแล้วใหม่ละ แก
สัญญากับข้าว่า จะรู้ข่าวสวรรคตก่อนใคร ๆ หมด
แต่แกไฟต์มารู้บ้านนี้ เขาคงจะเรียกประชุมของค-
มนตรีกันแล้วกรรมัง บางที่เขาจะไม่บอกเรา”

รับสั่งยังไม่ทันจะขาดคำ สะเคอเมอร์ไม่ทัน
จะทตตอบว่ากระไร ก็มีเสียงเคาะประตู สะเคอ
เมอร์เดินไปเปิดประตูรับหนังสือฉบับหนึ่งมาถวาย
เป็นหนังสือบรรจของตราแผ่นดิน มีคำว่า “การ

๕ ๔ ๖
เรื่องสืบทอด

ด่วน" แด่ตักท้วงของว่า "ถวายพระราชสาป
เทศแฮนโนเวอร์ ผู้ดำรงตำแหน่งดยุกออฟคัม
เบอร์แดนดิโนประเทศอังกฤษ"

พระราชายัน พระหัตถ์รับหนังสือจาก ดะเคอ
เมอร์ ทรงกล่าวคำอทานอีกครั้งหนึ่ง ผู้พระ
พักตร์เผือดด้วยความร้อนพระทัย ดักครู่หนึ่ง
เมื่อทรงอ่านหนังสือแล้ว พระพักตร์ก็ค่อยคลาย
บัง แย้มพระโอษฐ์รับสั่งว่า "นัดประชุมองคมนตรี
๕ โมงเช้า พวกข้างโน้นคงจะไม่รู้ตัว จึงให้
เวลาเราเกือบ ๕ ชั่วโมง กว่าจะถึงกำหนดนัด
ประชุม เราก็คงจะยึดวงเก้าอี้กันได้แล้ว"

ดะเคอเมอร์ยิ้มออกทันที ทูลตอบว่า "เคราห์
เรายังดี ข้าพเจ้าจะร่างประกาศในเวลาที่เหมาะสม
พระองค์"

ดะเคอเมอร์เห็นยวหากระต่ายกับปากกา แต่

น.ม.ส.

ในห้องบรรทมไม่มี พระราชาจึงรับสั่งว่า “ไป
ในห้องแต่งตัวก็แล้วกัน ประเดี๋ยวจะตามไป”
ตะเคอเมอรักเปิดประตูห้องต่อ ห้องบรรทม เข้าไป
หยิบกระดาศกับปากกามาหงเขียนชนคันทว่า “พระ
ผู้เป็นเจ้าจงคุ้มครองรักษาพระราชาเรา เออเนชต์
ด้วยความเห็นชอบของพระผู้เป็นเจ้า ของประเทศ
อังกฤษแต่ไอรแดนตร่วมกัน พระเจ้าแผ่นดินผู้
รักษาความเชื่อ.....”

ตะเคอเมอรหงเขียนไปได้เพียงนี้ พอมผู้เคาะ
ประตูห้องบรรทมอีกครั้งหนึ่ง ในเวณานนพระ-
ราชาแต่งพระองค์เสร็จแล้ว เมอมผู้มาเคาะอีก
เช่นหนักชดพระทัย รับสั่งถามว่า “ใครมาทำไม”

“ในนามพระราชินี” เป็นเสียงทชคอบเข้ามา
จากนอกห้อง ในทันใดนั้นเว็ดถึงคันทเปิดประตูเดิน
ตรงเข้าไปในห้อง เชอว่าตามคิตเข้าไปด้วย

ตอนที่ ๑๔
บำเหน็จ

พระราชอาประเทศแชนโนเวอร์ ตกพระทัยตั้ง
อยู่สักครู่หนึ่ง จึงรีบตั้งถามว่า “ไม่หอดอดดยูก
นทานตะดาบตะดวงเขามาทำไม”

เว็ดถึงคนถือ หนังสือ สอดบับหนังสือ เดินตรงเข้าไป
ยื่นถวายทูตว่า “ข้าพเจ้านำหนังสือสอดมาถวายให้
ตงพระนาม ตามพระราชโองการพระราชินี”

พระราชอาทอตพระเนตรดูหนังสือ ที่เว็ด ถึง คน

น.ม.ส.

ย่นถวายนั่นโดยมิได้รับไปจากมือ หนังสือฉบับเป็น
ใจความว่า เออเนซต์พระราชประเทศแชนโน-
เวอร์เป็นผู้ไม่เคยมทจะไ้ราชสมบัติอังกฤษ ทั้ง
ถ้าบาดแต่คงความภักดี จะอดหนุนพระหัตถ์หญิง
ผู้ชนด้วยราชย์เป็นควนวิกตอเรียต่อไป

เมื่อทรง อ่านจดจดแล้วทำพระพักตรบังรับสั่ง
ว่า “หนังสือท่านเขียนท่านก็พากลับไปเกิด ข้าพ
เจ้าไม่ยอมลงชื่อ”

เว็ดตงตนกมศักระคำนบอย่าง ผู้ที่ทราบดัง
หน้าแต่ว่าจะไม่โปรด ทูลว่า “ถ้าอย่างนั้นข้าพ
เจ้าก็จาเป็นต้องทำการตามหน้าที่ เออเนซต์ พระ
ราชาประเทศแชนโนเวอร์ ผู้มีตำแหน่งยศเป็น
ดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์อยู่ในประเทศอังกฤษ ใน
พระนามของพระราชินวิกตอเรีย ข้าพเจ้าจับท่าน

เรื่องสืบบราชสมบัติ

ด้วยเป็นผู้คิดชอบ”

พระราชาทกพระทัยเด็kJถอยออกไปส่องก้าว
จะรับตั้งว่ากระไรก็ไม่ออก พระหัตถ์เกาะเด้า
เคียงบรรทมตงหนึ่งว่าจะถ่ม ความคิดที่จะได้
เป็นใหญ่ก็คุตะตายไปหมดในขณะนั้น

ฝ่ายสระเคอเมอรหนึ่งเขียนหนังสืออยู่ เมื่อได้
ยินเสียงเอะอะกั้นในห้องบรรทมกตงหนึ่งดื้อทเขียน
รีบเข้าไปดู ครนเห็นเวดตงตนกับเฮอวียนอยู่
ทงเห็นอาการของพระราชาทงหนักเขาใจทันที ให้
ตกใจเป็นกำตง

เวดตงตนหยิบหนังสือออกมาอถบบหนึ่ง ตง
ถวายเป็นพระราชาทอดพระเนตร ทถว่า “นคอ
หมายจับ เป็นหนังสือฉบับแรกทควนวิกตอเรีย
ตงพระนาม ขาพเจ้าขอเชิญเด็kJไปทขงเดียน

น.ม.ส.

ข้าพเจ้ามาททการมาด้วยกองหนึ่ง เพื่อบอกกันไม่
ให้เกิดเหตุ”

เมื่อเวดตงคนออกชอททการเช่นนน พระราชา
กับดะเตอเมอรักแตดตากัน ด้วยยังไม่สิ้นหวังใน
พวกททการที่เกดตงด้อมไว เวดตงคนเห็นดงนน
เตาคความถุกก็พูดตอไปว่า “ททการที่มานเป็นททการ
กองมิดเตอรเชอว หรือว่าให้ถุกกคอกองของ
เมเยอรแคมป์เบ็ดๆคุมมาเอง”

พระราชาไตทรงพงดงนนเห็นดงททการหวงก ประ
ทบดงบนเกาอ ไม่รบดงวากระไรด้วยไม่มคางจะรบ
ดง แต่ดะเตอเมอรยังไม่สิ้นดคทเตยว มชอเถยง
ชนว่า “ท่านจะจับพระองค์พระราชาไม่ได้ ด้วย
พระองค์เป็นเจ้าประเทศราช ที่เป็นมิตรกับประ
เทศน”

เรื่องสืบทอด

เว็ดถึงคนเหตยวไปตอบว่า “อย่างนั้นดอก
หรือ ไหนว่าเจ้าองคนเป็นพระราชประเทศอง
กฤษอย่างไรเด่า”

ตะเคอเมอรทำที่จะตอบ แต่เว็ดถึงคนทำเดียง
เขยวห้ามว่า “อย่าพูดมาก ท่านไม่ใช่คนที่ข้าพ
เจ้าจะพูดด้วย ข้าพเจ้ามานี้ไม่ใช่จะมาเถียงกับ
ท่าน ข้าพเจ้ารับคำสั่งเดวก็ทำตาม คำสั่งจะ
ผิดหรือถูกนั้นไม่ใช่หน้าที่”

คำที่เว็ดถึงคนกับตะเคอเมอรพูดถนนั้น พระ
ราชาประเทศแฮนโนเวอร์ ทรงฟังด้วยรอนพระทัย
ที่จะให้ตะเคอเมอรเถียงชนะ แต่ครนเมอเว็ดถึง
คนไม่ยอมให้พูดเดียงถนเดว ก็กดบับสั่งไซ
วิชเกตยกถอมว่า “ถ้าข้าพเจ้าได้เคยประพฤดิ
ขาดความดีภาพต่อท่านบ้าง ก็ขออย่าให้ท่าน

น.ม.ส.

ถือโทษเตย แดทท่านจะทำกับข้าพเจ้าอย่างนี้
ด้วยคำสั่งของพวก วิกษ ท เป็น ศัตรูในทาง ไปติดค
ของท่านน น ส้มควรวแถวหรือ”

เว็ดถึงคนทตตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความซัด
เคอง ส่วนตัวข้าพเจ้าทข้าพเจ้าทาทางนทโดยหน้า
ทขุนนางผู้ใหญ่แถหน้าของคมนตรี แถทงเบ้นหน้า
ทผชอด้ตยคตแผนคินด้วย ข้าพเจ้าขอประทาน
ด้งรถทงนงเคยวณ จะไครับเสด็จไปกับข้าพเจ้า”

พระราชาทรง เถ็ดยว คุดะเคอ เมอรว่า จะเคิน
แถมไคอกไคบาง แถคอการสะเคอเมอรกด้น
คคเคมอณกน เมอไมเคินทางจะทำอะไรไค คัง
รับด้งกับเว็ดถึงคนทว่า “ท่านด้งหนงด้อนนมาเคค
ข้าพเจ้าจะยอมตงขอ”

เว็ดถึงคนทว่าว่า “ทรงพระดำริห้เชนหนชอบ

๕ ๕
เรื่องสืบทอดราชสมบัติ

แล้ว" แล้วตั้งหนังสือถวาย

พระราชาทรงรับหนังสือแล้วรับสั่งถามว่า "จะไปตั้งชื่อในท้องไหน ท่านจะยอมหรือไม่"

เว็ดถึงคั้น "ถ้าประทานสัญญาว่าไม่เป็นอุป-
บายแล้วก็ได้ตั้งได้"

พระราชนัดดาองค์เป็นเครื่องหมายว่ารับ
สัญญาแล้ว ก็ตั้งใจออกประตูไปเข้าห้องแต่ง
พระองค์ สะเคอเมอรร่วมตั้งใจไปด้วย! จึงรับ
ตั้งกระซิบว่า "เขียนประกาศไปให้แล้วเกิด หนังสือ
ตั้งตั้งชื่อแล้วก็ได้ไม่ได้ ด้วยเราต้องยอมด้วย
ความบอบคน เมื่อร่างประกาศแล้วเรียกพวกเรา
มาให้พร้อมกัน บางทีก็จะยังไม่สิ้นหวังทีเดียว"

เมื่อรับสั่งกับสะเคอเมอรร่วมกัน แดง
ตายพระหัตถ์แล้ว ก็ตั้งใจกลับไปในห้อง

น.ม.ส.

ประทมที่เวดตงตนคอยอยู่ ดั่งหนังสือประทาน
แตรรบดังว่า “หนังสือของท่านท้าวเจ้าโตตงขอ
แตร ท่านหรือๆ มีอะไรอีก”

เวดตงตนรบหนังสือจากพระ หัตถ์ แตรทล ว่า
“ท้าวเจ้าโตรบคาสั่งว่า เมื่อตงพระนามแตร ให้
เชิญเสด็จไปวังเกินซงตนทเดียว เพื่อได้ทรง
ดำบาดเป็นองคมนตรี แดแต่ตงความภักดีต่อ
คว้นวิคตอเรียเสยชนหนังสือก่อนประชุมสภาองคมนตรี”

พระราช “ถ้าอย่างนั้นท้าวทาบจับตัวท้าวเจ้า
คุมไว้”

เวดตงตน “แต่เราจะบีตเป็นความลับไม่ให้
ใครทราบ นอกจากที่จำเป็นสองสามคน”

พระราช “ก็ท่านหนุ่มคนไหนว่ากระไร”

เรื่องสืบราชสมบัติ

เว็ดถึงคน "ข้าพเจ้ารับรองมีดีเตอร์เฮอว่า
จะเก็บความลับได้เท่าตัวข้าพเจ้าเอง"

พระราชอาประเทศแชนโนเวอร์ ไม่ทราบ จะ ได้
แย่งอย่างไรต่อไปก็นิ่งอยู่ แต่เมื่อเว็ดถึงคนทุด
เคอนกเด็คจออกจากห้อง ทรงพระดำเนินไปชน
รถ เว็ดถึงคนก็ตามเสด็จคิดไป

ฝ่ายเฮอวั้นไม่ได้ตามไปด้วย เพราะสังเกต
ว่าสะเตอเมอร์ไม่ได้ กลับเข้ามา ในห้อง บรรทม
เมื่อเดินไปเยี่ยมคุดตรงประตู เห็นสะเตอเมอร์
นั่งเขียนหนังสืออยู่ที่โต๊ะ จึงย่องเข้าไปดูข้างหลัง
เห็นหนังสือที่เขียนเป็น ประกาศ ดยุกออฟคัมเบอร์
แลนด์ ชนด้วยราชสมบัติอังกฤษ สะเตอเมอร์
ไม่ทันรู้ตัว เฮอวั้นหยิบกระดาษมาฉีกเสีย

สะเตอเมอร์ตาถูกเป็นไฟ ถูกโจนชนจาก

น.ม.ส.

เกาอดตวณด้วยควมโกรรของว "คหระ เจา
กบขาจะตองรบมอกน"

เฮอวทำอการยมเยาะตอบว "ไมได้ ไมได้
ข้าพเจ้าทำกรในหน้าค ท่านจะชกเป็นเหตุทำ
ควดนนข้าพเจ้าไมรับรอน ชาก่อน นั้นจะไปไหน
(ตะเคอเมอร์ออกเดินจะไปจากห้อง) ออย่าเพอไป
ข้าพเจ้าตั้งใจจะ ไมให้ท่าน พันคา ไปได้เดยใน ๒๔
ชัวโมงน"

ตะเคอเมอร์หยุดชงกเหตยวมาจองคเฮอวประ
หนงวจะกนเนอ ตักครุหนงกตบไตตคด้วยเห็นจะ
ไมเป็นประโยชน์ จึงกตบเอาใจคตอพูดว "มีต-
เคอรเฮอว ท่านกบข้าพเจ้าเป็นคตกรกนมาเดว
ไตคตอตักนเดวด้วยวธตางๆ แต่ท่านไตเปรียบ
ข้าพเจ้าทุกอยาง ขอทข้าพเจ้าจะคคการในประ

เรื่องสืบทอด

เทศน์นักเป็นอันดับหนึ่งแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
ต้องการ ก็เพียง ที่จะ กลับไป ประเทศ แชนโนเวอร์
บ้านเมืองของข้าพเจ้าโดยเร็วที่สุด ที่จะสามารถได้
ถ้าข้าพเจ้าสัญญาว่าจะไม่คิดการอื่นใดในประเทศนี้
ต่อไป รับท่านจะยอมหรือไม่ที่จะให้ข้าพเจ้ากลับ
บ้านเมืองโดยดี อย่างที่ดกให้ข้าพเจ้าลำบาก
ต่อไป”

เชอวิชกนาพิกาออกดูแล้วตอบว่า “อีกสอง
สามชั่วโมงข้าพเจ้าจะยอมตามที่ท่านว่า ของคน
ตรีประชุมเวตา & โมงเช้า เมื่อพันกำหนดนั้นไป
ชั่วโมงหนึ่ง คือเวตาเที่ยง ท่านจะไปไหนก็ตามใจ”

ตะเคอเมอร์ไม่เห็นทางจะ เดียงหัก อย่างไรก็
ยอม แต่กลับถามว่า “ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าเชิญ
ท่านไปพักที่บ้านข้าพเจ้าท่านจะยอมหรือไม่”

น.ม.ส.

เชอวตกตง คนทง ๒ ถ้อออกจกตำหนักพากัน
เดินตงบันไดไป เชอวพยักหน้าเรียกทหารตามไป
ด้วย ๒ คน ครนเดินไปถงหน้าบ้านตะเคอเมอร์ มี
ชายคนหนงผมดำ ควดำ ตาดำ จมูกเป็นกงศร
ทองพตัย แต่งตัวมากด้วยเพชรพตอยปราศจาก
ความดีภาพ มีคนตามหลังตมมาคนหนง วิงเข้า
มาขวางหน้าตะเคอเมอร์ พุดด้วยดำเนียงที่แปร่ง
อย่างพจกยิวว่า “นี่หรือมิดเคอร์ ตะเคอเมอร์ นี่
หรือที่ท่านตั้งญญาถบข้าพเจ้า ปรินเซตวิกตอเรีย
ได้เป็นควนแล้ว ดยูกของท่านจะต้องไปเป็นเจ้า
เมืองแฮนโนเวอร์ เงินของข้าพเจ้าที่ใหยมไปก็จะ
สูญไปด้วย แต่ควท่านนั้นข้าพเจ้าไม่ยอมให้ไป
เป็นอนชาด ท่าน หตบข้าพเจ้าไม่พินเสียแล้ว
(เหลี่ยวไปบอกคนที่ตามมาด้วย) มอริช จับตัว

เรื่องสืบราชสมบัติ

ไปที่เคียวเกิด”

มอริซผู้คุมก็ตรงเข้าจับบ๊าดะเตอเมอร์ เชื้อจี้
ยังไม่ได้เข้าใจจึงถามว่าเรื่องอะไรกัน ผู้คุมตอบ
ว่าเรื่องเงินหนี้ ๑๕,๐๐๐ ปอนด์เศษ

นายยิวเจ้าของเงินอธิบายว่า “นายคนหนโง
เต็มที โงงอย่างอุบาทว์ มาดอดวงข้าพเจ้าว่า
ดยุกออฟคัมเบอร์แลนด์จะได้เป็นเจ้าแผ่นดิน อัง-
กฤษ ข้าพเจ้าหลงเชือกให้ยืมเงินไปเป็นอันมาก
เดี๋ยวนี้เมื่อถึงเวลาเข้าปรีนเซ็ดก็จับได้เป็นเจ้าแผ่นดิน
ดยุกก็จะไปแฮนโนเวอร์ นายคนหนสัญญากับ
ข้าพเจ้าว่า เมื่อดยุกได้ตั้งมบัคองกฤษแล้วจะจัด
การเรื่องเงิน รายน ให้หมดทั้งต้นทูน แด่ดอกเบีย
บดินเหตวไปอย่างนี้แล้วจะเอาที่ไหนมาใช้ เงิน
ข้าพเจ้าจะสูญ แต่ถึงสูญก็ต้องคุมตัวนายคนหนเข้า

น.ม.ส.

คราวไว้ก่อน”

เชอวได้ฟังเรื่องเข้าใจตลอดดั่งนั้น ก็เห็นชนอด
ยัมไม่ได้ แต่ให้รู้สึกหมดความร้อใจ ด้วยเมื่อ
ตะเคอเมอรเป็นเช่นนี้ไปเสียแล้ว ก็ไม่ต้องระวัง
ต่อไป

ดงนเชอวกให้ทหาร ๒ คนนกดบ ตัวเองบอก
ตะเคอเมอรว่า “ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องเอา
ใจใส่กับท่านต่อไป ด้วยเจ้าหนของท่านคนนี้ดู
ท่วงท่าเหมือนจะได้รับบาปมากกว่าคนอื่น ท่านคง
ได้รับความดูแลจากเขาตามสมควร”

เชอวพูดเท่านั้นแล้วก็กลับหลังเดินไปทางอื่น

ก่อนไปไม่สู้มีเรื่องที่จะเล่ามากนักน้อย ที่จะฟัง
เล่าก็เล่าได้แต่สั้นๆ ด้วยการโดยมากปรากฏอยู่

๕ ๔ ๕
เรื่องสบบราชสมบัติ

ในพงศาวดารตะเยียดแล้ว

ทวงเกินซึ่งตนในเขาวนหนน ข้าราชการที่ไป
ถึง คนแรก คือ หดอด เม็ดบอน นายก เฒ่าบดี สภา
ด้วยหดอดเม็ดบอน เป็นผู้ทหดอด คอชิงแสมให้ไป
บอกก่อน เมื่อหดอดเม็ดบอนไปถึงก็ได้เข้าเฝ้า
ทนต์ ไม่ช้าเว็ดถึงตนกับเฮอวไปถึง เฮอวรีบไป
หาแพนนี้ให้ทุดขอประทานให้เว็ดถึงตนเฝ้า แพนนี้
ไปจัดการกราบทุดประทานอนุญาตดังประสงค์
เมื่อเว็ดถึงตนเข้าไปเฝ้าในชั้นตนพระ-
ราชันทรงชอบใจ ที่เว็ดถึงตนตั้งใจอดหนุน เว็ด
ถึงตนทุดความคิดที่จะจัดการ ทงขอประทานหนึ่ง
ต่อสำคัญ ที่จะเชิญเสด็จดยุกคมเบอร์แดนดมา
คุมพระองค์ไว้ ช้แจ้งว่าถ้าจะไม่ให้เกิดเหตุกม
ทางที่จะทำอยู่ทางหนทางเดียว พระราชันเมื่อได้

น.ม.ส.

ทรงฟังตงหนักไม่สู้โปรด ด้วยเบ็นการช่มชู้หุดก
ผู้ใหญ่ แต่เว็ดตงตงทุดว่าไม่ทำไม่ได้ ที่จริงไม่
จำเป็นตงของจับพระองค์ เป็นแต่ชู้กเข้าใจว่าจะ
พอแถว เมอตงหนักเบ็นอหฺนประทานอหฺนญาต
ภายหตงเมอ ดยูกออฟ คัมเบอรแถนต เข้าเฝ้า
หน มีเว็ดตงตงกับเมตบอหฺนเฝ้าอยู่ดวย ความ
กระดากกระเดองในเวदानนเห็นไตถนตทง ๒ ฝ่าย
แต่ดยูก ออฝคัมเบอรแถนต เมอตุก บันไต แถวก็
พดอยใจน ทุดพระราชินว่า ที่เฝ้าแต่ชานกโดย
ประตงค้จะรบด้าบาดแถตงความภกตถวายเด็ยโดย
ทนท เพราะมีคนทประตงครายพากนเดวตอว่า
ดยูกจะคอยแยงราชตัมบต เกรงจะเบ็นทชุนเคอง
พระทยจรงรบมาเฝ้าเด็ยก่อน จะไตเบ็นทนอหฺนพระ
ทัยคู้ไป

เรื่องสภาราชสมบัติ

เมื่อทอดความดงหนแดง ดยุกออฟคัมเบอร์
แดนดักถวายคำดำบาดตามแบบ แต่การดำบาด
ในตอนเช้าบนการดับ เพราะฉะฉนเมอองคมนา-
ครปฐมเวตา & โมงเช้าหน ดยุกออฟคัมเบอร์
แดนดักดำบาดเป็นพรอกรวงน ดยุกออฟซซเซกซ์
พระอาอองคหนงน กถวายคำดำบาดในตอน
ด่ายนด้วยเหมอนกน

ดงหนยอนเป็นทนาถว ถึงแกจะทำใหเกิดการ
แย่งชิงราชสมบัติแดงครามภายในชนน กเป็น
อันตายไปโดยง่ายตาย ในหนังสือดำคัญอันได
กมิได้ปรากฏ ผู้ที่ทราบเรื่องราวอยู่ในตอนนั้นไม่
กดับบักตมกันหมด ด้วยการที่จะจดจำไว้ก็ไม่ม
ประโยชน์อันใด นอกจากจะอ่านเด่นอย่างนิทาน
เรื่องหนงเทานน

น.ม.ส.

ฉันทรงชวนเสอวไปหาแพนนี้ ณ ที่อยู่ในพระราช
วัง เป็นห้องโถงใหญ่ห้องประทับพระราชินี
แพนหม่นหน้าตายมแย้มอวดว่า “นิเณะ เตตติ
เชอริใหม่วาไซคณต้อย่างไร คือเคยจนรบตั้งจะ
ให้ฉนเป็น พวกนาง ห้องพระ บรรทมชนอก คนหนึ่ง
หลุดอดเม็ดบอนกัยอมตกดงตามรบตั้งแล้ว”

แพนนี้เข้าใจว่าเสอวจะยินดี แต่ก็เบ่ด่า กตบ
บ่นว่า “ฉนเองไม่ได้รบตั้งว่าจะประทานอะไรดี
อย่างเคยว แต่ถึงอย่างไรก็ดี ท่านบิดากับหลุด
อดเม็ดบอนเกิดยดกักราวกับยาพิษ ถึงจะประทาน
อะไรในตำแหน่งราชการก็คงไม่สำเร็จ เพราะ
ฉนหนการทเบ่นมาแตฉน ก็ไม่ม่อน นอกจาก ทำให้
หลุดอดกับฉนห่างกันออกไปยิ่งกว่าแต่ก่อนเท่านั้น”

แพนนี้ “เตตติ ทำไมเชอถึงว่าอย่างฉน ฉนจะ

เรื่องสปรราชสมบัติ

ได้เดือนตำแหน่งมีเกียรติยศสูงขึ้นไป ใคร ๆ บ้าง
ก็จะยอมมดีใจ นี่เชอกลับโกรธหงุดหงิดราวกับ
อะไรดี”

เฮอวี “ฉันไม่ได้หงุดหงิดด้วยโกรธ เป็นด้วย
ไม่สบายใจต่างหาก ทำไมฉันถึงไม่มั่งมีเหมือน
แคมป์เบ็ด จะได้แต่งงาน กับหัดอนเดี่ย พรุ่งนี้
ทีเดียว”

แพนนี่ “ถ้าอย่างนั้นบางทีฉันจะไม่ตกตง”

เฮอวียังอยู่ในรอยบ่น ออกดแอด “ฉันจะทำ
อะไรได้ก็ ไม่เห็นทาง ที่จะดิฉันแต่มั่งมี ฉันได้อย่าง
ไรก็ไม่มี สงครามก็ไม่มีความเงินที่จะเกิด ถึงเกิด
ก็คงไม่ส่งพวกเราไปรบ ฉันจะมีอะไรทำให้ดิฉัน
ได้ ฉันไม่รู้สักคำว่ามีประโยชน์อะไรเลย บางที
จะตองออกจากทหารไปตามเมืองชนไกต ๆ ให้พ้น

น.ม.ส.

ไปเสียทีเดียว”

แฟนนี่ถูกไปยื่นเกาะบ่าพูดปดอบว่า “ฉันไม่
รู้เลยว่าเธอคิดเช่นนั้น เธออย่าเพื่อเสียใจไปก่อน
ที่จะว่าเธอไม่มีประโยชน์นั้นไม่ได้ เธอได้รับราช
การต่อพระราชินีเป็นประโยชน์อย่างเอก คงจะ
ไม่ทรงดีมเป็นแน่ เธออย่าเพื่อเสียใจไปเลย”

เฮอวี่ “ฉันพูดไม่ได้ถึงถึงพระราชินี ฉันนึก
ถึงหัตถ์ต่างหาก จะคอยๆ ไปก็ดึกซึ้งนัก ไม่เห็น
ว่าจะสำเร็จเมื่อใด ท่านมารดาของหัตถ์คงจะไม่
อนุญาตเป็นแน่”

แฟนนี่โอบคอเฮอวี่แล้วกระซิบตรงหูว่า “ก็
ฉันรักเธอหนา”

เฮอวี่ตอบว่ากระไรไม่ได้ถ้อยใดความ แต่
จริงคนทั้ง ๒ พูดกันต่อไปว่ากระไรถ้าจะนำมาเขียน

เรื่องสืบทอด

ก็ไม่เป็นไร ด้วยพูดซ้ำๆ ซากๆ ไม่มีเหน็ดเหนื่อย
กระทั่งความ มีค่าว่ารัก อยด้วย ประมาณ นาที
ตะโหนด ผู้พูดแต่ผู้ฟังเห็นเพราะที่สุด พูดซ้ำๆ ซากๆ
กนกฟังกันได้ แต่ท่านกับข้าพเจ้าที่อยู่ภายหลังมา
ถึงเกือบ ๗๐ ปี น ถ้าจะนำมาเขียนดูกันฟังจะเห็น
เซตที่สุด คำที่คนทั้งสองพูดกันนั้น เมื่อก็ดาว
เพียงนทานก็คงเข้าใจตลอดว่าเป็นอย่างไรบ้าง แต่
ถ้าท่านไม่เคยเขาที่ขบขันเช่นนั้นก็เป็นอันจใจ

ตั้งครุหนึ่งคนทั้ง ๒ ดูไปทางประตู เห็นคนแต่ง
ตัวดีรวมเครื่องของชาวขายน้อย กดกตตงขยยด้วย
อาการเคารพ ด้วยผู้ขยยหน้าประตูนั้น คือ
พระราชนิวกคออเรีย

ควน วิกคออเรีย “ฉันไม่คออการคอกทจะกวน
ท่านในเวตาน แต่ยังไม่คออใจมิดเคอร์เฮอวี

น.ม.ส.

ที่ได้ทำการเป็นคุณแก่ฉันเป็นอันมาก เป็นความ
ชอบอย่างใหญ่”

เสอวิถวายคำนับทูลตอบว่า “ไม่ต้องทรงขอบ
ใจข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าจะได้ทำอันใดนอกหน้าที่
นั้นห้ามได้”

ควิน “การทำหน้าที่มิใช่ทำกันทุกคน ท่าน
จะว่าท่านไม่ได้ทำ อะไร แปรดก ธรรมดานั้น ไม่ได้
ฉันได้ตรึกตรองไว้แล้วว่า จะควรให้ อะไร แก่ท่าน
เป็นบำเหน็จจึงจะสมควรแก่ความชอบ”

เสอวิ “ขอพระองค์อย่าเข้าพระทัยไปว่าข้าพ-
เจ้าทำการด้วยหวังบำเหน็จ การที่ทรงขอบใจ
ข้าพเจ้าเท่านั้นเป็นบำเหน็จพอแล้ว”

ควิน “ฉันเห็นไปคนดะอย่างว่า ความชอบใจ
นั้นหาใช่บำเหน็จไม่ ฉันตกตงในใจแล้วว่าจะให้
อะไรแก่ท่าน หวังใจว่าจะเป็นที่ชอบใจของท่าน”

เรื่องสี่ราชสมบัติ

เสอวี่ให้ออกอวยากรว่ากระไร แต่ไม่กล้าทูล
ถาม เป็นแต่เงยหน้าชนคอยฟังรับดังต่อไป

ควิน “แต่การที่จะให้ตั้งนบนบ่าเห็นจน ฌน
ต้องขอความเห็นชอบจากท่านผู้หญิง ที่เป็นผู้เกี่ยว
กับการนยงกว่าตัวตนเอง แต่การที่ชวนให้ตกลง
นหน้ามากมิใช่เด้น”

เสอวี่เข้าใจว่าจะไม่สำเร็จก็กตบกำศีรษะ
ควินรับดังต่อไปว่า “แต่ในที่สุดฉันก็ชวน
จนสำเร็จ ท่านจะตายได้หรือไม่ว่าท่านผู้นั้นคือ
ใคร”

เสอวี่เข้าใจว่าผู้ทรงบังคับงนนั้นคือหุดอดเม็ดบอน
ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องของกับตำแหน่งราชการโดยมาก แต่
หุดอดเม็ดบอนกับบิดาเสอวี่เป็นคนไม่ชอบกัน เม็ด
บอนจึงไม่มีใครเต็มใจยอมตามพระประสงค์

แต่เสอวี่ก็ไม่ทลายออกไป เป็นแต่ทูลว่า “ข้าพ-

น.ม.ส.

เจ้าทนายหาได้ไม่”

ควน “ท่านพูนนคอเคานเค็ดออพมอดเต็น”

เฮอวี่หุดคปากออกมามาว่า “เดดิมอดเต็น” ด้วย
ความพิศวงคำทรรบตั้งนจะหมายความไปทางไหน
หาเข้าใจไม่ เมื่อเหตยวดตาแพนนี้กคเหมอนจะ
ไม่ทันเข้าใจเหมอนกัน เดดิมอดเต็นนคอมารดา
แพนนี้

ควน “ตั้งทจะให้เบ็นบ่าเห็นจนน คือนางผ
หญิงในราชสำนัก แดทคองพุดกับเดดิมอดเต็นก
ด้วยเบ็นมารดา”

เฮอวี่กับแพนขยม แดดตากัน ด้วยความ ยินดี
แถวดงคกเขออยหนาทนง พระราชนทอดพระเนตร
แถวทรงขยมเบ็นทชอบพระทัย

ขอทรรบตั้งว่าเดดิมอดเต็นไม่ใคร่ยอมหนักเบ็น
ความจริง ถึงเมอรบตั้งว่าจะทรงเถอนแพนนี้ ให้

เรื่องสปรราชสมบัติ

มีตำแหน่งยศตั้งขึ้นในราชสำนักก็ยังไม่เป็นที่พอใจ
จนในที่สุดรับสั่งเตือนด้วยพระสุรเสียงอันซุ่มซ่ามว่าเดด
มอดเต็น อย่าเข้าใจว่าไม่ทรงทราบเรื่องท พยา
ยามจะยกบุตรให้ ตะเคอเมอร์ ๗ เป็นคน คิดการจะ
เป็นชบดอย่างไรก็ยอมทราบ การที่รับสั่งว่ากระไร
ไม่เป็นที่พอใจเดดมอดเต็นน น่าจะทำให้เห็นว่า
เดดมอดเต็นยังเดียดายตะเคอเมอร์อยู่ ถึงกับอาจ
ชอบใจการที่ตะเคอเมอร์คินนด้วยก็ได้

เมื่อเดด มอดเต็น ไดยน รับผิดชอบ ดงน กัดน ซนมา
จึงเป็นอันตกลงยอมตามพระประสงค์

เรื่องที่เดามากก็หมดเพียงน เพราะขอที่เชอว
กับแฟนนี้ได้แต่งงานกัน ตะเคอเมอร์คิดซึ่งอยู่ใน
คารารางตูกหินจนทราบเท่าต้นชวดนนเป็นอนไม่คอง
เดา แดการอื่น ๆ ก็ปรากฏอยู่แต่ไว้ในพงศาวดาร.

จบบริบูรณ์